

சுந்தரர் வாழ்வும் வாக்கும்

A No-15929

Q: 23

சுருவரசு

சுந்தரர்

வாழ்வும் வாக்கும்

திருவரசு

திருவரசு புத்தக நிலையம்

13, தீனதயாளு தெரு,

தி. நகர், சென்னை - 600 017

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1996

விலை : ரூ. 25.00

Laser Typeset at : LKM Computer Prints, Chennai – 17.
Printed at : Ravi Raja Offset, Madras – 14

முன்னுரை

கைலைநாதனாகிய ஈசன் தன் அடியார்களையும், பக்தர்களையும், அன்பர்களையும் தடுத்தாட்கொள்ளுவதினாலே அவருக்கு தயாநிதி, கருணா மூர்த்தி என்றெல்லாம் பெயர் ஏற்பட்டது போலும். பக்தன் தன்னை மறந்தாலும் அவனைத் தான் மறக்காதவன் மகாதேவன். தேவையானால் பொய் வழக்காடி அவனைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளவும் தயங்காதவன் பொன்னார் மேனியன். பக்தனின் இவ்வாழ்விலும் அக்கறை கொள்ளுபவன். வீட்டிலே அடுப்புப் புகைய அரிசி இல்லையென்றால் தம் பூதகணங்களைக் கொண்டு வீடெங்கும் வீதியெங்கும் செந்நெல்லைக் குவிக்கச் செய்வான். செலவுக்குப் பணமில்லையே என்று பக்தன் கவலைப் படுவதைப் பொறுக்க மாட்டான் புலித் தோலாடை வுடுத்த வரிசடை வேனியன்.

இவை மட்டுமா? இன்னும் ஒருபடி கீழே போய், பக்தன் ஒரு மங்கையின் மீது மையல் கொண்டால் அவனை அவனுக்கு மணமுடித்து வைப்பான். அவர்கள் காதல் கை கூடத் தூதும் போவான். தம்பதியிடையே பிணக்கு மூண்டு ஊடல் கொள்ளுவார்களேயானால் கணவன் மனைவிக் கிடையே பேச்சு வார்த்தை நடத்திச் சமரசமும் செய்து வைப்பான் சபாபதி.

இவ்வளவும் நிஜமா — முப்புரம் எரித்த முக்கண்ணனா இப்படி? என்று திகைக்கிறீர்களா? திகைக்க வேண்டாம். இவ்வளவும் இதற்கு மேலாகவும் அடியாருக்கு அடியவராக எதுவும் செய்யக் கூடியவர் எம்பிரான் என்பதை சமயக் குரவர்கள் நால்வருள் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தியின் வாழ்விலே அவர்

வினையாடிய வினையாட்டுக்களை அறிந்தீர்களானால் புரிந்து கொள்ளுவீர்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தோன்றியவர்.

நம்பியாரூராக இருந்தவரை சுந்தரராகவும், வன் தொண்டராகவும், தம்பிரான் தோழராகவும் மக்கள் அன்போடு அழைத்துப் போற்றும்படி செய்தவர் தியாகேசப் பெருமான். தன்னைப் பித்தன் என்று ஏசிய சுந்தரரை, தன்னைப் பித்தனென்றே கூறிப் பாடும்படி 'பித்தா பிறை சூடி பெருமானே' என்று நம்பியாரூரருக்கு தேவாரங்கள் பாட அடியெடுத்துக் கொடுத்த பரந்த உள்ளங் கொண்டவர் பரமேசுவரன்.

தித்திக்கும் தேன் தமிழில் தேவாரப் பதிகங்களைப் 'பாடு! பாடு!' என்று விரட்டியபடி 'பொன் வேண்டும் பெண் வேண்டும் நெல் வேண்டும் உன் அருள் வேண்டும் உன் அடிமையான எனக்கு' என்று சுந்தரர் கேட்ட போதெல்லாம் வாரி வழங்கினார் கங்காதரரான உமையொருபாகன். எதற்காக? தமிழ்த் தாய்க்கு சுந்தரர் தேவாரப் பாக்கள் என்ற வாடாத பூக்களால் அலங்காரம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையினால்தான்.

சுந்தரர் தேவாரம் சொற் சுவையும், பொருட் சுவையும், அருட்சுவையும் கொண்டவை. அதைப் படிப்பவரின் உள்ளத்திலே பக்திப்புனல் ஊற்றுக் கண் எடுத்துப் பீரிடும். இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட நம்பியாரூரரான சுந்தரரின் வாழ்வையும் அருட் புனலாகப் பொங்கிய அவரது வாக்கான தேவாரத்தின் சில பாடல்களையும் இச்சிறு நூலில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகப் பெருமக்களுக்கு வழங்குவதில் பெருமிதம் அடைகிறேன்.

சுந்தரர் வாழ்வு

உமாபதி சிவாச்சாரியார் அருளிச் செய்த
 திருத்தொண்டர் புராண சாரப் பாடல்களில்
 கந்தரமூர்த்தி கவாமிகளின்
 தோத்திரப் பாடல்

திருச்சிற்றம்பலம்

தண்கயிலை அது நீங்கி நாவலூர் வாழ்
 சைவனார் சடையனார் தயைனாராய்
 மண்புகழ் அருள் துறையான் ஒலைகாட்டி
 மணம் விலக்க வன்தொண்டர் அதிகைசேர்ந்து
 நண்பினுடன் அருள் புரிய ஆரூர்மேவி
 நலம் கிளரும் பரவை தோள்நயந்து வைகித்
 திண்குலவும் விறன்மிண்டர் திறல் கண்டேத்தும்
 திருத்தொண்டத் தொகையருளால் செப்பினாரே.

செப்பலரும் குண்டையூர் நெல் அழைத்துத்
 திருப்புகலூர்ச் செங்கல் செழும் பொன்னாய்ச்
 செய்து
 தப்பின் முதுகுன்றர் தரும்பொருள் ஆற்றிலிட்டுத்
 தடத்து எடுத்துச் சங்கிலிதோள் சார்ந்து நாதன்
 ஒப்பில் தனித் தூது வந்து ஆறாடு கீறி
 உறுமுதலை சிறுமதலை உமிழ் நல்கி
 மெய்ப்பெரிய களிறுஏறி அருளால் சேர
 வேந்தருடன் வடகயிலை மேவினாரே.

இறைவன் தன் பக்தர்களிடம் விளையாடி மகிழ்வதில் விருப்பமுடையவன். இவ்வுலகிலுள்ள அனைத்து மக்களும் அவனுடைய குழந்தைகள் தான். அனைத்து ஜீவராசிகளிடமும் அவனுக்குப் பற்றும் பாசமும் உண்டு. ஆனாலும் சில குழந்தைகளிடம் மட்டும் தனிப்பட்ட பாசங்காட்டுவான். அவர்களைச் சீண்டி விளையாடுவான். அவர்கள் கண்கலங்குவதைக் காண்பதில் அந்தக் கருணாமூர்த்திக்கு ஓர் ஆனந்தம். அவன் விளையாட்டுக்கு ஆட்பட்ட குழந்தைகளினால் இவ்வுலகத்துக்கு நன்மை ஏற்படும். அதனால்தான் அவர்களை அழவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறான் ஆண்டவன்.

அலகிலா விளையாட்டுடையானுடைய செயல்கள் சில போது விபரீதமாகவும் இருக்கும். பொய் வழக்குத் தொடுப்பான். போலியான சாசனங்களை உருவாக்கி வழக்காடுவான். “நீ எனக்கு அடிமை. இதோ உன் முதாதையர் எழுதிக் கொடுத்த அடிமைச் சாசனம் பார்!” என்று கூறி ஓர் ஓலையைக் காட்டி, ஒருவனைத்தன் அடிமையாக்கிக் கொண்டு, அவனைத் தன் பக்தனாக்கி தீந்தமிழிலே பாசரங்கள் பாடும் திறமையை அவனுக்கு வழங்கி, தமிழ் மொழிக்கு அழகூட்டச் செய்வான். அவன், தன் பக்தனுடைய மனைவி பிணக்குற்று ஊடல்

கொள்ளும்போது, அவர்களிடையே தூது சென்று, அவர்களுக்குள் சமாதானத்தை உருவாக்கவும் பாடுபடுவான். இறைவனின் இத்தகைய திருவிளையாடல்களுக்கு எல்லையே இல்லை.

தேனினுமினிய தேவாரத்தையும் திருவாசகத்தையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு அளித்த சைவசமயக் குரவர்கள் நால்வருள் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் வாழ்வில், மதிசூடிய தேவன் ஆடிய கூத்து மிகவும் சுவாரசியமானது. தம் தொண்டனான சுந்தரரை தடுத்தாட் கொள்ளுவதற்கு எப்படியெல்லாம் நாடகமாடியிருக்கிறார்! சுந்தரர் தன் முற்பிறப்பில் கைலாசபதியின் நிழலில் தோன்றியவர், சிவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் கணங்களுள் ஒருவராகக் கைலாயத்தில் வாழ்ந்து வந்தவர். ஆலால சுந்தரன் என்று பெயர்.

நந்தவனத்திற்குச் சென்று, நறுமலர்களைக் கொய்துகொண்டு வந்து, அழகான மாலைகளாகத் தொடுத்து சிவனுக்கு அணிவிப்பார் ஆலால சுந்தரன். மற்றும் நீலகண்டருக்குத் தேவையான சிறு சிறு தொண்டுகள் செய்து அரனாரின் அணுக்கத் தொண்டராக வாழ்ந்து வந்தார்.

இதேபோல தாட்சாயினியான உமாதேவியின் பணிப் பெண்களாக அநிந்திதை - கமலினி என்ற இரு பெண்களும் கைலையில் வாழ்ந்து வந்தனர். பார்வதி தேவிக்குப் பூமாலை தொடுத்துக் கொடுப்பதை அவ்விரு பணிப்பெண்களும் தங்கள் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். வழக்கம் போல ஒருநாள் அநிந்திதையும் கமலினியும் நந்தவனத்துக்குப்

பூப்பறிக்கச் சென்றனர். ஆலால சுந்தரரும் நந்தவனத்தின் வேறொரு பகுதியில் பூக்கொய்து கூடையில் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தார். விதியின் பயனோ அல்லது சபாபதியின் திருவிளையாடலோ தெரியவில்லை. உமையின் சேடிகளான அழகிகள் இருவரையும் ஆலால சுந்தரர் நந்தவனத்தில் சந்திக்கிறார். கண்டதும் காதல் கொள்கிறார். அவ்விரு அழகிகள் மீதும்.

சுந்தரரின் செளந்தர்யத்திலே அவ்விரு கன்னிகளும் சொக்கிப் போனார்கள். இவர்கள் நிலையை சிவபிரான் தன் ஞானக்கண்ணினால் அறிகிறார். அவர்களை இணைத்து வைத்து மகிழத் திருவுளங்கொண்டார். ஆனால் திருக்கைலையில் அவர்கள் தம்பதிகளாக இல்லறம் நடத்த முடியாது. ஆகவே அவர்களை பூவுலகில் - அதுவும் தென்னாட்டில் தமிழகத்திலே - மானிடப் பிறவி எடுக்கச் செய்து, அவர்களை தம்பதிகளாக்கி, இல்லறம் நடத்தச் செய்து பின் தம்மிடம் திருக்கைலாயத்துக்கு அழைத்துக் கொள்ளுவதென்று திருஉளம் கொள்கிறார் கங்காதரன். அவ்வாறே அவர்களுக்கு ஆணையிட்ட போது, ஆலால சுந்தரன் கண் கலங்கினான். சிவத் தொண்டு செய்யும் போது காதல் வயப்பட்டதன் தவறை எண்ணி வெட்கினான்.

“இறைவா நான் மனிதப் பிறவி எடுத்தால் ஆசாபாசங்களில் சிக்கி, மேலும் பல குற்றங்களை இழைக்க நேரிடும். அவ்வாறு நிகழாமல் என்னைத் தடுத்தாட் கொள்ளுவதானால் நான் தங்கள் விருப்பப்படி பூவுலகில் மனிதனாகப் பிறக்கிறேன்.

கருணை புரிய வேண்டும்” என்று கண்ணீர் மல்கக் கரங்குவித்து வேண்டிக் கொண்டான். தயாபதியான பரமேசனும் அப்படியே செய்வதாக வாக்களித்தார். அதன்படி பூவுலகில் மனிதனாகப் பிறந்து - தாம் விரும்பிய அநிந்திதையையும் - கமலினியையும் மணந்து கொண்டு, இல்லறம் நடத்தி, இனிய தமிழில் இறைவனைப் போற்றித் தேவாரப் பாடல்களைப் பாடி சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராகப் புகழ் பெற்றார். உமாதேவியின் சேடிகளான இருபாவைகளும் சுந்தரருக்கு மனைவியாக வாய்க்க - பரவையாகவும் சங்கிலியாகவும் அவதரித்தார்கள்.

தமிழகத்தை சேர-சோழ-பாண்டியர் பேரரசாக ஆண்டாலும் அவர்களுக்குக் கீழ் பல சிற்றரசர்கள் சிறு சிறு பகுதிகளை ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள். அப்படிப் பட்ட ஒரு நாடு திருமுனைப்பாடி நாடு. அதன் தலை நகராக விளங்கியது திருநாவலூர். திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்ட குறுநில மன்னன் நரசிங்க முனையர் என்பவர். திருநாவலூரில் ஒரு சிவ பக்தர் வாழ்ந்து வந்தார். திரிசடை நாதனான சிவனின் நினைவாக அவர் சடையனார் என்றழைக்கப்பட்டார். அவரது குடும்பத்தினர் தொன்று தொட்டு பரமேஸ்வரனையும் பார்வதி தேவியையும் வழிபட்டு வந்தனர். சடையனாரின் துணைவியாருக்கு இனிய குரல். ஈசனை தன் இனிய குரலினால் தோத்திரங்களைப் பாடி மகிழ்வார். ஆகவே அவர் இசை ஞானியார் என்றழைக்கப்பட்டார். இசை ஞானியாரின் தந்தை ஞான சிவாச்சாரியார். திருவாரூரைச் சார்ந்தவர். அவரது குடும்பமும் சிவபக்தியில் தோய்ந்த நல்ல குடும்பம்.

சடையனார் தம்பதிகளுக்கு ஈசனின் அருளினால் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. கைலாயத்தில் பரமேஸ்வரனுக்குத் தொண்டு செய்து வந்த, ஆலால சுந்தரரையே இவர்களுக்குக் குழந்தையாக அருளினார் அம்மையப்பர். சடையனாரும் இசைஞானியாரும் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. முன் பிறவியிலேயே சுந்தரர் அல்லவா குழந்தை. அதன் அழகுக்குக் கேட்க வேண்டுமா?. காண்பவர்கள் திருஷ்டி பட்டுவிடுமோ என்று அஞ்சினார்கள் பெற்றோர். தங்கள் கொழு கொழு குழந்தைக்கு தாயின் பிறந்தகமான திருவாரூரப்பனின் நினைவாக நம்பியாரூரார் என்று பெயரிட்டுப் பூரித்தனர். குழந்தை நாளொரு அழகும் பொழுதொரு விளையாட்டுமாக வளர்ந்தது. கோகுலத்தில் கண்ணன் செய்த குறும்பு விளையாட்டுக்களெல்லாம் பெற்றோருக்கு நினைவுக்கு வரும்படி நம்பியாரூரான் தவழ்ந்தான், தத்தி தளிர் நடை பயின்றான், கைகொட்டிச் சிரித்துச் சிந்தை கவர்ந்தான், மழலையில் மிழற்றிப் பெற்றோரையும் மற்றோரையும் மகிழ்வித்தான்.

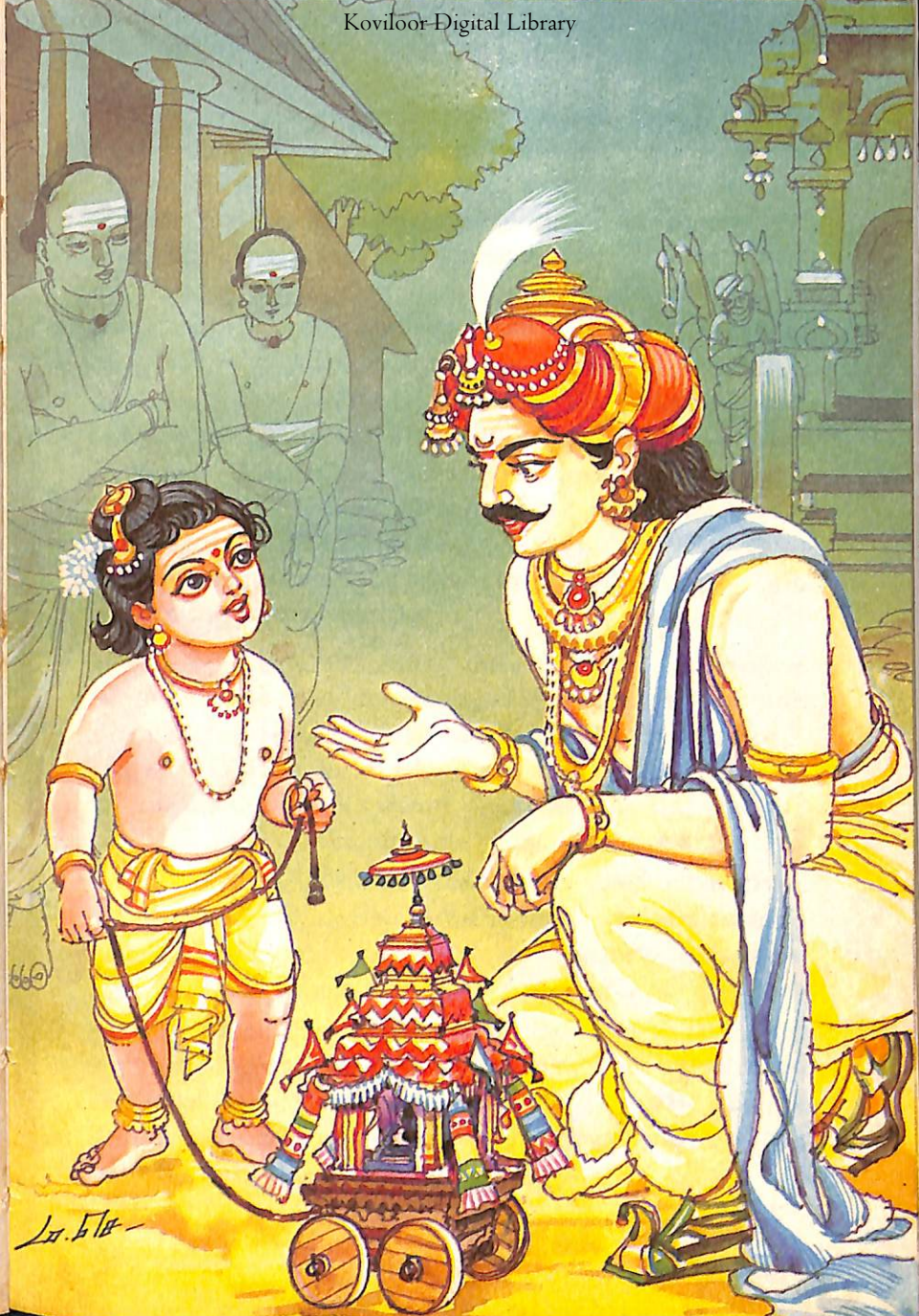
தளர் நடை முடிந்து குடுகுடுவென்று ஓடியாடித் திரியும் சிறுபிள்ளைப் பருவம் எய்தியதும் தெருக் குழந்தைகளுடன் வீதியில் விளையாடலானான். நம்பியாரூரான் வீதியில் விளையாடினால் தெருவில் போவோர் வருவோர் அனைவரும் சற்று நின்று குழந்தையின் அழகை, சிரிப்பை, விளையாட்டை ரசித்து மகிழ்ந்த பிறகு தான் மேலே செல்வார்கள்.

அத்தனைக்கு அனைவரையும் கவர்ந்தான் குழந்தை ஆரூரான்.

ஒருநாள் குழந்தை நம்பி, பொம்மைத் தேரை உருட்டிக் கொண்டு மற்றக் குழந்தைகளுடன் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது, மன்னர் நரசிங்க முனையர், தம் ரதத்தில் அவ்வழியாக வந்தார். தெருவில் விளையாடும் குழந்தைகளின் மீது அவர் கவனம் சென்றது. மற்ற குழந்தைகளிலிருந்து தனிப்பட்டு, நம்பி ஆரூரனின் அழகும் சூட்டிகையும் அவரைக் கவர்ந்தது.

ரதத்தை ஓரங்கட்டி விட்டு துருதுருவென்று விளையாடும் அந்தச் சிறுவனையே வியப்போடு பார்த்தார். 'இந்தக் குழந்தை எப்போதும் நம் அருகிலேயே இருக்குமானால் எத்துணை இன்பமாக இருக்கும்?' என்று எண்ணினார். 'இக் குழந்தையின் பெற்றோரிடம் அனுமதி கேட்டு இச்சிறுவனை அரண்மனையிலேயே வளர்த்தால் என்ன?' என்ற ஆசை மேலோங்கியது. அருகிலிருந்தவர்களிடம் விசாரித்து, குழந்தையின் தந்தை சடையனார் என்பதை அறிந்தார்.

தன்னைத் தேடி, தன் வீட்டு வாசலில் வந்து நிற்கும் மன்னரைக் கண்டு சடையனாருக்கு வியப்பு கலந்த பயம் உண்டாயிற்று. மன்னர் தாம் வந்த காரணத்தைக் கூறியபோது பயம் நீங்கி மகிழ்ச்சியே மிஞ்சியது. "வேதியரே! உங்கள் குழந்தை நம்பி ஆரூரனை நான் என் வளர்ப்பு மகனாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். குழந்தையை இளவரசனாக

அரண்மனையில் என்னோடு வளர்க்க ஆசைப்படுகிறேன். இதற்கு நீங்கள் அனுமதி அளிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். மன்னரின் விருப்பத்துக்கு மறுப்புக் கூற முடியவில்லை சடையனார் தம்பதியருக்கு. தன் அருமந்த மகனை, அந்தணர் சடையனார், மன்னர் நரசிம்ம முனையருக்கு சுவீகார மகனாக்கி வைத்தார். தன் பக்தனான ஆலால சுந்தரனின் வாழ்க்கை எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதை ஆண்டவனல்லவா திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்! அந்தணர் குலத்தில் பிறக்கச் செய்து, அரச குடும்பத்தில் வளரும்படியான பாக்கியத்தை அளித்தார் தம் பக்தனுக்கு கைலைநாதன்.

நம்பி ஆரூரன் அரண்மனையில் இளவரசனாக வளர்ந்தாலும் வேதியர் குலத்துக்குரிய வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்பிக்கச் செய்தார் மன்னர். அதன் பின் அரசருக்குரிய நாடாளும் திறன், நாட்டைக் காக்கப் போர் முனை செல்லும்போது அறிந்திருக்க வேண்டிய போர்க்கலைகளான வாட்போர், விற்போர், மல்யுத்தம், குதிரையேற்றம், யானைப் போர் ஆகிய கலைகளிலும் வல்லவனாகும் படி பயிற்சி அளிக்கச் செய்தார். இப்படி சகலகலா வல்லவனாக விளங்கிய நம்பி ஆரூரருக்குத் திருமண வயது வந்தது. அரசரின் வளர்ப்பு மகனாக — பட்டத்து வாரிசான இளவரசனாக விளங்கினாலும், ஆரூரருக்கு அந்தண குலத்திலேயே பெண் தேடி மண முடிக்க நினைத்தார் மன்னர் நரசிம்ம முனையர். தம் கருத்தை சடையனாரிடமும் தெரிவித்தார்.

நம்பியாரூரருக்குப் பெண்தேடும் பணியில் ஈடுபட்டார் சடையனார். திருநாவலூரை அடுத்துள்ள புத்தூர் என்னுமிடத்தில் சடங்கவி சிவாச்சாரியார் என்னும் அந்தணருக்கு, அழகும் குணமும் மிக்க ஒரு பெண் இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டார். விசாரித்ததில் சிவாச்சாரியார் உயர் குடியில் வந்தவர் என்றும் சிவபூஜையில் அதிக ஈடுபாடு உடையவர் என்றும் அறிந்து திருப்தியடைந்தார். எல்லா வகையிலும் தம் மகன் ஆரூரானுக்கு ஏற்ற இடம்தான் என்ற முடிவுக்கு வந்த சடையனார், சில பிரமுகர்களை சடங்கவி சிவாச்சாரியாரிடம் அனுப்பி, தான் அவர் குடும்பத்தில் பெண் எடுக்க விருப்பமுள்ளவனாக இருப்பதை அறிவித்து, அவர் கருத்தை அறிந்து வருமாறு அனுப்பினார். அவர்களும் புத்தூர் சென்று சிவாச்சாரியரைச் சந்தித்து, சடையனாரின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனர்.

மன்னரின் வளர்ப்பு மகனாக, அடுத்து முடி சூட்டிக் கொள்ளும் வாரிசாக - இளவரசனாக வளரும் நம்பியாரூரரை மருமகனாக அடைய யார்தான் மறுப்புத் தெரிவிப்பார்கள்? சடையனாரோ சிவபக்தராகப் போற்றப்படுபவர். அவர் மகனோ மன்னரின் வளர்ப்பு மகன். மிக்க மகிழ்ச்சியோடு தம் சம்மதத்தை திருநாவலூர்ப் பிரமுகர்களிடம் தெரிவித்தார். அவர்கள் சடையனாரிடம் அதைக் கூறினார்கள். பிறகு இரு வீட்டாரும் கூடி மற்ற

விஷயங்களை பேசினார்கள், திருமணத்தை பெண் வீடான புத்தூரில் நிகழ்த்த முடிவாயிற்று.

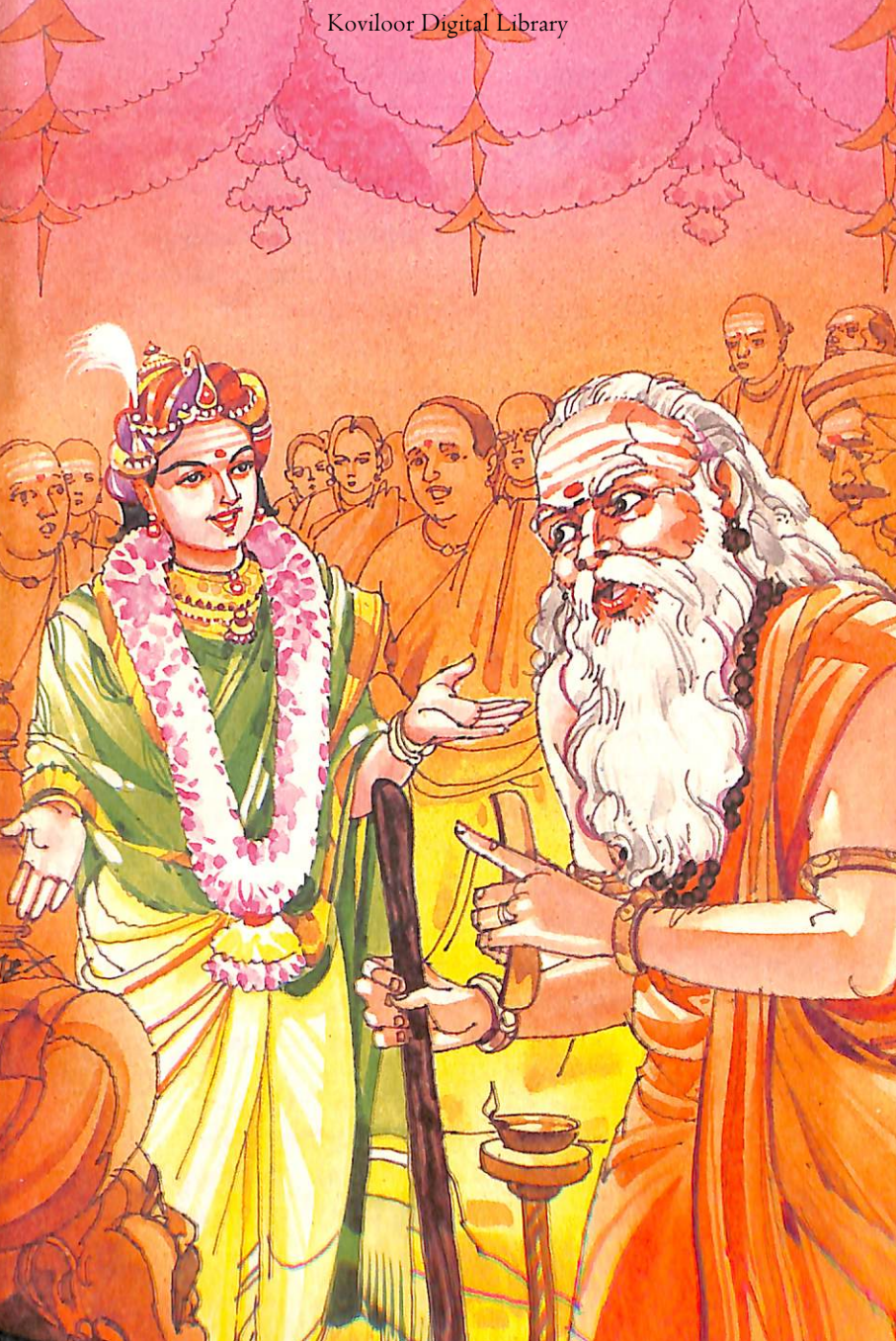
மன்னரின் வளர்ப்பு மகன் - அரசருக்கு வாரிசு - இளவரசனுக்குத் திருமணம் என்றால் மக்கள் அலட்சியமாக இருப்பார்களா? திரு நாவலூரிலிருந்து புத்தூர் வரை விழாக்கோலம் பூண்டது. வாழை மரங்களும் மாவிலை, தென்னோலை, கமுகு ஆகியவற்றைக் கொண்டு தோரணங்களும் அலங்கார வளைவுகளுமாக திமிலோகப்பட்டது. பக்கத்து ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் அரண்மனைத் திருமணத்தைக் கண்டு களிக்க உற்றார் உறவினர்கள் புத்தூரில் வந்து கூடினர். கூடியுள்ள கூட்டத்தினரின் பசியாற்ற, உணவு மையங்கள் ஆங்காங்கே நிறுவப்பட்டு, அறுசுவை உண்டிகள் மணக்க மணக்கத் தயாராகி விநியோகிக்கப்பட்டன. இன்று இந்தப் புத்தூர் - மணம் வந்த புத்தூர் என்றே அழைக்கப்படுகிறது, நம்பி ஆரூரின் திருமண விழாக்கோலம் பூண்டதை நினைவுபடுத்த.

திருமண நாள் அன்று இயற்கையிலேயே அழகரான நம்பி ஆரூர், தன்னை மேலும் அலங்கரித்துக் கொண்டார். கம்பீரமான குதிரை மீதேறி திருநாவலூரிலிருந்து மணமகள் வசிக்கும் புத்தூரை நோக்கி உற்றார்களும் உறவினர்களும் புடைசூழக் கிளம்பினார். மாப்பிள்ளை ஆரூருக்குப் புத்தூரில் கோலாகலமான வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. வேதமோதியபடி அந்தணர்கள் பூரண கும்பமேந்தி நின்றனர். மங்கல ஆரத்தி ஏந்தி, மங்கையர் மணப்பந்தல் வரை வரிசை கட்டி நின்று வாழ்த்துப்

பாடி அழைத்துச் சென்றனர். பட்டாடைகளாலும், பொன்னாலும், மணியாலும், நறுமலர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த மணப் பந்தலுக்குள் சென்று மணமேடையில் அமர்ந்து கொண்டார் நம்பியாரூரார். மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. அரம்பையரை யொத்த பெண்டிர் பாடி, கூட்டத்தினரைப் பரவசப் படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். வேத விற்பன்னர்கள் திருமண நிகழ்வுக்கான, மங்கல மந்திரங்களை ஒதி, ஓமகுண்டத்தில் நெய் வார்த்து, தீ வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். எங்கும் அகில், சந்தனம், ஜவ்வாது, மற்றும் மலர்களின் மணமும் நிரம்பி மகிழ்ச்சி மயக்கத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. மணப் பெண்ணின் வருகையை அனைவரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது...

நரைத்த நீண்ட தாடியும் தலைமுடியுடைய வயோதிகரான ஒரு கிழவர் கோலூன்றியபடி திருமண மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார். அவரது தோளில் ஜோல்னாப்பை போல ஒரு துணி மூட்டை தொங்கியது. தொலை தூரத்திலிருந்து நடந்து வருபவரைப் போல அவர் காலில் புழுதியும், உடலில் வியர்வையும், முகத்தில் களைப்பும் காணப்பட்டன. யாரையோ தேடுவது போல அவர் கண்கள் அலை பாய்ந்தன. அங்கு கூடியிருந்த உள்ளூர்க்காரர்களுக்கு அவர் புதியவராகத் தோன்றினார். ஆனாலும் திருமணப் பந்தலுக்குள் நுழைபவர்கள் யாரானாலும் வரவேற்கும் தமிழ் நாட்டுப் பண்புப்படி அந்த முகம் தெரியாத முதியவரையும் “வாருங்கள் - வாருங்கள்

அமருங்கள் - தாகத்துக்கு பானம் கொண்டு வரச் சொல்லட்டுமா?" என்று உபசரித்தார்கள்.

முதியவரின் பார்வை மணமேடையில் மணக்கோலத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நம்பியாரூரரின் மீது பதிந்தது. பெரியவர் தன்னை உற்று நோக்குவதைக் கண்ட ஆரூரார் கரங்குவித்துத் தன் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டார். “உங்களைப் போன்ற பெரியவர்கள் வருவதற்கு நாங்கள் பாக்கியம் செய்துள்ளோம். மணவிழாவில் கலந்து கொண்டு எங்களை ஆசீர்வதித்து விருந்துண்டு செல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் கோலூன்றி நின்ற அந்த வேதியப் பெரியவரின் முகத்தில் சிடுசிடுப்புத் தோன்றியது.

“திருமுனைப்பாடி நாட்டுப் பெருமக்களே! இங்கு நடைபெற இருக்கும் திருமணத்தைக் கண்டு களிக்கவோ, கலியாணச் சாப்பாட்டை வயிராற உண்டு மகிழ்வோ நான் இங்கு வரவில்லை. எனக்கு உரிய ஒரு பொருளை மீட்டுப்போகவே வந்திருக்கிறேன். எனக்கு நீதி கிடைக்கும்படி நீங்கள் உதவ வேண்டும்” என்றவர் மணமேடையில் மணக்கோலத்திலுள்ள மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து “மணமக்களே! உனக்கும் எனக்குமிடையே ஒரு விவகாரம் உள்ளது. அது தீர்ந்த பிறகுதான் நீ மணப்பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி முடியமுடியும்” என்றார்.

கூடி இருந்தவர்கள் திகைப்புற்றனர். பெரியவர் என்ன சொல்கிறார் என்று புரியாமல் குழம்பினர். விளக்கமாகக் கூற வேண்டும் என்று கேட்பது போலிருந்தது அவர்கள் பார்வை. திடீரென்று

ஏற்பட்ட நிசப்தத்தையும் வினாக்குறி எழுப்பும் கூட்டத்தினரின் பார்வையையும் கண்ட முதியவர் தொடர்ந்தார் - “கற்றுணர்ந்த பெருமக்களே! விவகாரம் தெரிந்த பெரியவர்களே! நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். மாப்பிள்ளையாகக் காத்திருக்கும் இந்த இளைஞன் - உங்களால் நம்பியாரூரன் என்று அழைக்கப்படுகின்ற இந்த வாலிபன் என் அடிமை. இவன் குடும்பமே எனக்குப் பரம்பரையாக அடிமைகள். என் அனுமதியில்லாமல் என் அடிமையாகிய இவன், திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது. கூடாது. ஆகவே இவனை இழுத்துப் போகவே நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். கலியாணத்தில் கலந்து கொள்ளவோ, களிப்போடு விருந்துண்ணவோ அல்ல” என்றார்.

கூடி இருந்தோர் அதிர்ச்சியுற்றனர். ‘யார் இந்தக் கிழவன்?’ என்று பலரும் ‘ஒருவேளை பைத்தியமோ?’ என்று சிலரும் ஆத்திரமும் ஐயமும் கொண்டனர். மணமகனான நம்பியாரூரரோ ‘கலகல’வென்று சிரித்தார். ஆரூரரின் சிரிப்பு, வழக்காட வந்த முதிய வேதியருக்கு கோபத்தை உண்டாக்கிற்று.

“கேலியாகச் சிரிக்கவா செய்கிறாய்?” என்று கடுமையாகக் கேட்டவர். “என்னைப் பித்தன் என்று எண்ணி நகைக்கிறாயா? அப்படியானால் உன் சிரிப்பு - எனக்கு நீ அடிமை என்பதை உன் பாட்டன் எனக்கு எழுதிக் கொடுத்துள்ள ஓலையை ஊராரிடம் நான் காட்டும்போது அழகையாக மாறும்” என்று எச்சரித்தார்.

மணமேடையிலிருந்து எழுந்து, வேதியக் கிழவரின் அருகில் வந்த நம்பியாரூரர் “அந்தணப் பெரியவரே! உம் வயதையும் தோற்றத்தையும் பார்த்து நீர் சிறந்த அறிவாளியாக இருப்பீர் என்று எண்ணினேன். உமது பிதற்றலைக் கேட்டதும் அது எத்தனை தவறு என்பது தெரிய வருகிறது. ஒரு பிராமணன் மற்றொரு பிராமணனுக்கு அடிமையாக முடியுமா? எந்த சாஸ்திரமாவது இதைப் பற்றிச் சொல்கிறதா? இது கூடத் தெரியாமல் ‘என்னிடம் அடிமை சாசனம் உள்ளது’ என்கிறீர்—நிஜமாலுமே நீரே கூறியபடி, நீர் பித்தரே தான் என்பது உறுதியாகிறது” என்றார்.

“நான் பித்தனாகவோ அல்லது பேயனாகவோ இல்லை, சுடுகாட்டில் திரிபவனாவோ இருந்து விட்டுப் போகிறேன். இப்படியெல்லாம் பேசி என்னை மிரட்டி விரட்டி விடலாம் என்று மனப்பால் குடிக்காதே. உன் மூதாதையர் எனக்கு எழுதிக் கொடுத்த அடிமைப் பத்திரம் என்னிடம் இருக்கும் போது நீ எனக்கு அடிமையாவதிலிருந்து ஒரு போதும் தப்ப முடியாது. ‘முன்பே இதை என்னிடம் வந்து சொல்லி இழுத்துப் போயிருக்கலாமே. இத்தனை நாளும் பேசாதிருந்து இப்போது வருவானேன்?’ என்று நீ கேட்கலாம். நீ தந்திரசாலி என்பதை நான் அறிவேன். தவிர, எனக்குப் பணிபுரிய உனக்குத் தக்க வயது வரட்டும் என்றும் காத்திருந்தேன். தனியாக உன்னைச் சந்தித்தால் அடாவடிப் பேர்வழியான நீ என்னிடம், ஏடாகூடமாக நடந்து கொள்ளலாம் என்று பயந்தே, ஊரார் கூடி இருக்கும் இப்போது வந்திருக்கிறேன்.

இங்குள்ள பெருமக்களிடம் அடிமைப் பத்திரத்தைக் காட்டி, நீ என் அடிமை என்பதை நிரூபித்து, என்னுடன் அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன்” என்று மிடுக்காகப் பேசினார் அவர்.

எதற்கும் யாருக்காகவும் கலங்காதவராகத் தோன்றும் அந்தண முதியவரிடம் இப்போது ஆரூரருக்குப் பயம் உண்டாயிற்று. “ஓ! அப்படியா? எங்கே அந்த அடிமைச் சாசன ஓலையைக் காட்டுங்கள், பார்க்கலாம்” என்றார் நம்பி.

“ஆ! உன்னைத் தெரியாதா எனக்கு?” என்று கண்களைச் சிமிட்டிக் குறும்பாகச் சிரித்துக் கைத்தடியைத் தரையில் தட்டியபடி குழந்தை போலக் கொக்கரித்த கிழவர் “அத்தனைக் கோமாளியல்ல நான். அடிமை ஓலையை திருமண மண்டபத்தில் கூடி இருக்கும் வேதியர்களிடமும் பெரியவர்களிடமும் தான் காட்டுவேன். உன்னிடம் காட்ட மாட்டேன்” என்று கூறியபடி தன் தோளில் தொங்கும் துணி மூட்டைக்குள்ளிருந்து ஓர் ஓலையை எடுத்து தலைக்கு மேல் உயர்த்திக் காட்டினார். “எனக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டும். நீ என் அடிமை என்பதை உறுதிப்படுத்தி உன்னை இழுத்துப் போக வேண்டும்”

நம்பியாரூரருக்கு அடக்கமுடியாமல் ஆத்திரம் பீறிட்டது. கிழவரின் கையிலுள்ள ஓலையைப் பறிக்கத் தாவினார். இதை எதிர் பார்த்தவரே போல, வழக்காட வந்த கிழவர் அவர் பிடியில் அகப்படாமல் ஓடினார் - கூட்டத்தினுள் இங்கும் அங்கும் புகுந்தபடி. ஆனால் குடுகுடு கிழவரால் எத்தனை நேரம் சமாளிக்க முடியும். ஆரூரரின் பிடியில் விரைவிலேயே சிக்கினார்.

அவரிடமிருந்த ஓலையைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கினார். அதைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்துப் போட்டார்— “அந்தணனுக்கு அந்தணன் அடிமையாவதாவது” என்று ஆத்திரப்பட்டார்.

ஊர் பேர் தெரியாத கிழவர், தமது நாடகத்தின் அடுத்த காட்சிக்கு ஆயத்தமானார். குய்யோ முறையோ என்று கூடி இருந்தவர்களைப் பார்த்துக் கதறலானார். “என்னிடமிருந்து என்னுடைய ஓலையைப் பலவந்தமாகப் பறித்துக் கிழித்துப் போட்டு விட்டானே இந்த முரட்டு வாலிபன். இது நியாயமா, தர்மமா? இதைத் தட்டிக் கேட்க இங்கு யாருமே இல்லையே. இது என்ன கொடுமை? நான் வேற்றூர்க்காரன் என்பதற்காக எனக்கு நீதி கிடைக்கக் கூடாது என்று நீங்கள் வாய் மூடி மௌனிகளாக இந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கிறீர்களே! நீங்கள் நீதி தவறாதவர்கள் என்று நினைத்து மோசம் போனேனே” என்று கதறி அழுது கண்ணீர் சிந்தி நீலி நாடகமாடினார்.

அங்கிருந்த பெரியவர்களில் சிலர் கிழவரின் குற்றச்சாட்டில் நியாயமிருப்பதாக உணர்ந்து பேசலானார்கள். “நம்பியாருரின் செயல் தவறுதான். ஓலையில் என்ன எழுதி இருக்கிறது என்பதைப் படித்துப் பார்க்காமல் கிழித்துப் போட்டது முறையல்ல தான். ஆனாலும் பெரியவரே, உமது வழக்கு விசித்திரமாகவும் உள்ளது. நீர் எந்த ஊர்” என்று கேட்டார்கள்.

“அருகிலுள்ள திருவெண்ணை நல்லூர்தான் என் பூர்விகம். இந்த அடாவடி வாலிபனின் பாட்டனார்

ஆரூரன் எழுதிக் கொடுத்த அடிமை சாசனத்தை உங்களிடம் காட்டி, என் உரிமையை நிலைநாட்டி, என் அடிமையான இவனை இழுத்துக் கொண்டு போகலாம் என்று இங்கு வந்தேன். இந்தப் பொல்லாத பிள்ளையோ அதை என்னிடமிருந்து பறித்துக் கிழித்துப் போட்டு விட்டான். இதிலிருந்தே இவன் என் அடிமைதான் — அடிமையாவதற்குப் பயந்தே அடிமைப் பத்திரத்தைக் கிழித்துப் போட்டுவிட்டான் என்பது நிரூபணமாகிறதில்லையா?" என்று விவகாரம் பேசினார் வயோதிக வேதியர்.

“வெண்ணை நல்லூர் வாசியா நீங்கள்?” என்றார் ஆரூரன். “அவ்வூரிலுள்ள அந்தணர்கள் பலரை நான் அறிவேன். வாருங்கள் போவோம். திருவெண்ணெய் நல்லூர் அந்தணர்களைக் கூட்டி, உம்முடைய பொய்க் கூற்றைக் கூறி, உம்முடைய முகமுடியைக் கிழித்தெறிகிறேன். கிளம்புங்கள் போகலாம்!”

வழக்காட வந்த வயோதிக வேதியருடன் வேறு சிலரும், நம்பியாரூரரின் உற்றார் உறவினர்களும் ‘இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டி விடவேண்டும்’ என்ற வேகத்துடன் திருவெண்ணை நல்லூரை நோக்கிக் கிளம்பினார்கள். இவர்கள் அங்கு போவதற்கு முன்பே, நம்பியாரூரரும், கிழவரும் வரும் செய்தி அங்கு போய்ச் சேர்ந்து விட்டது. வெண்ணை நல்லூர் வாசிகள் இவர்களை எதிர்பார்த்து ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள்.

வெண்ணை நல்லூர் அந்தணர்கள் அடங்கிய சபையில், அடிமை ஒப்பந்த ஓலையைப் பறி கொடுத்த கிழவர் தம் அனுபவத்தை விவரித்தார். அதைக் கேட்ட

நீதி வழங்கக் கூடி இருந்த வேதங்கற்ற மேதைகள், ஆரூரைப் பார்த்து “இளைஞனே! நீ செய்தது தவறு. ஓலையைக் கிழித்து விட்டால் ஒப்பந்தம் விடுபட்டதாகி விடுமா அல்லது நீதியை அழித்து விட்டதாகி விடுமா? ஒப்பந்த ஓலையில் என்ன எழுதியிருந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? அதில் கையொப்பமிட்டிருந்தது உனது பாட்டனார் தானா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாமா? அவசரப்பட்டு - ஆத்திரப்பட்டு இந்தப் பெரியவருக்கு நீ அநீதி இழைத்து விட்டாய் என்றே நாங்கள் கருதுகிறோம்” என்றனர்.

நம்பியாரூரருக்கு தர்மசங்கடமாகி விட்டது. தான் ஓலையைக் கிழித்துப் போட்டது தவறுதான் என்பதை அவர் உள்மன உறுத்தலும் தெரிவித்தது. “அந்தணப் பெருமக்களே! நீங்கள் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தவர்கள். நீதி நூல்களையும் விட்டு வைத்திருக்க மாட்டீர்கள். அவற்றில் எங்காவது ஓரிடத்தில் ஓர் அந்தணனுக்கு மற்றோர் அந்தணன் அடிமையாகலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? இந்தக் கிழவரின் வழக்கு உங்களுக்கு விந்தையாகப் படவில்லையா? இவர் ஒரு பொய்யர் - புரட்டுக்காரர் என்பதற்கு ஒப்பற்ற ஓலை வேண்டுமா?” என்று கூறினார் குழப்பமுடன்.

வெண்ணை நல்லூர் வாசிகளும் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் குழம்பினர். “முதியவரே இந்த வாலிபன் கூறுவதிலும் நியாயமிருக்கிறது. நம் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களில் ஓர் அந்தணன் மற்றோர் அந்தணனுக்கு அடிமையாகலாம் என்பதற்கு எவ்வித

ஆதாரங்களும் இல்லை. ஆனால் நீங்களோ இவன் பாட்டனார், தன் வழிமுறையினர் அனைவரும் தங்களுக்கு அடிமையாகி வாழவேண்டும் என்று ஒப்பந்தம் எழுதிக் கொடுத்திருப்பதாக கூறுகிறீர். அந்த ஓலையை இவன் அவசரப்பட்டுக் கிழித்து விட்டான். உங்கள் கூற்றுக்கு எவ்வித சாட்சியோ ஆதாரமோ இல்லாத இந்நிலையில் எங்களால் எப்படி நீதி வழங்க முடியும்?" என்று கேட்டார்கள் வெண்ணை நல்லூர் வேதியர்கள்.

அந்த மாயக் கிழவர் கடகடவென்று உடல் குலுங்கச் சிரித்தார். "ஆதாரம் அழியவில்லை!" என்றார். அனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்தார்கள். கிழவர் தொடர்ந்து கூறினார். "இந்த அடிமை இப்படி அடாவடித்தனம் செய்வான் என்று எனக்குத் தெரியும். என்னிடமிருந்து அவன் பிடுங்கிக் கிழித்து நாசமாக்கியது வெற்று ஓலை. அதில் எதுவும் எழுதப்படவில்லை. ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு - இல்லையா? அவன் அதைச் சோதிக்காமலே கிழித்து நாசமாக்கிவிடுவான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆகவே இவன் பாட்டன் எழுதி ஒப்பமிட்டுக் கொடுத்த பத்திர ஓலை என்னிடம் பத்திரமாக இருக்கிறது" என்று கூறி தன் துணி மூட்டைக்குள் ளிருந்து மற்றோர் ஓலையை வெளியில் எடுத்தார். "இதை நீங்கள் படித்துப் பார்த்து எனக்கு நீதி வழங்க வேண்டும். ஆனால் முரடன் கைக்கு இது போகாமல் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு" என்று கூறி நீதிமன்றத் தலைவராக இருந்த பெரியவரிடம் அந்தப் புது ஓலையைக் கொடுத்தார்.

அசல் ஓலைக்கு ஆபத்தில்லாமல் செயல்படுவதாக அவர்களும் வாக்களித்தனர். கிழவர் அளித்த இரண்டாவது ஓலை, அவையில் உரக்கப் படிக்கப் பட்டது.

“திருநாவலூரில் வசிக்கின்ற சைவ அந்தண னாகிய ஆரூரன் என்னும் பெயர் கொண்ட நான் எழுதுவது. திருவெண்ணை நல்லூர் வாசியான பித்தன் என்ற பெயர் கொண்டவருக்கு நானும் என் குடும்பத்தினரும் இனி வரும் என் குடும்ப வமிசா வழியினரும் அடிமைச் செய்ய மனமுவந்து சம்மதிக்கிறோம். இதை உறுதிப்படுத்தவே இந்த அடிமை ஒப்பந்தப் பத்திரத்தை நான் எழுதிக் கொடுக்கிறேன்.

இப்படிக்கு

ஆரூரன்

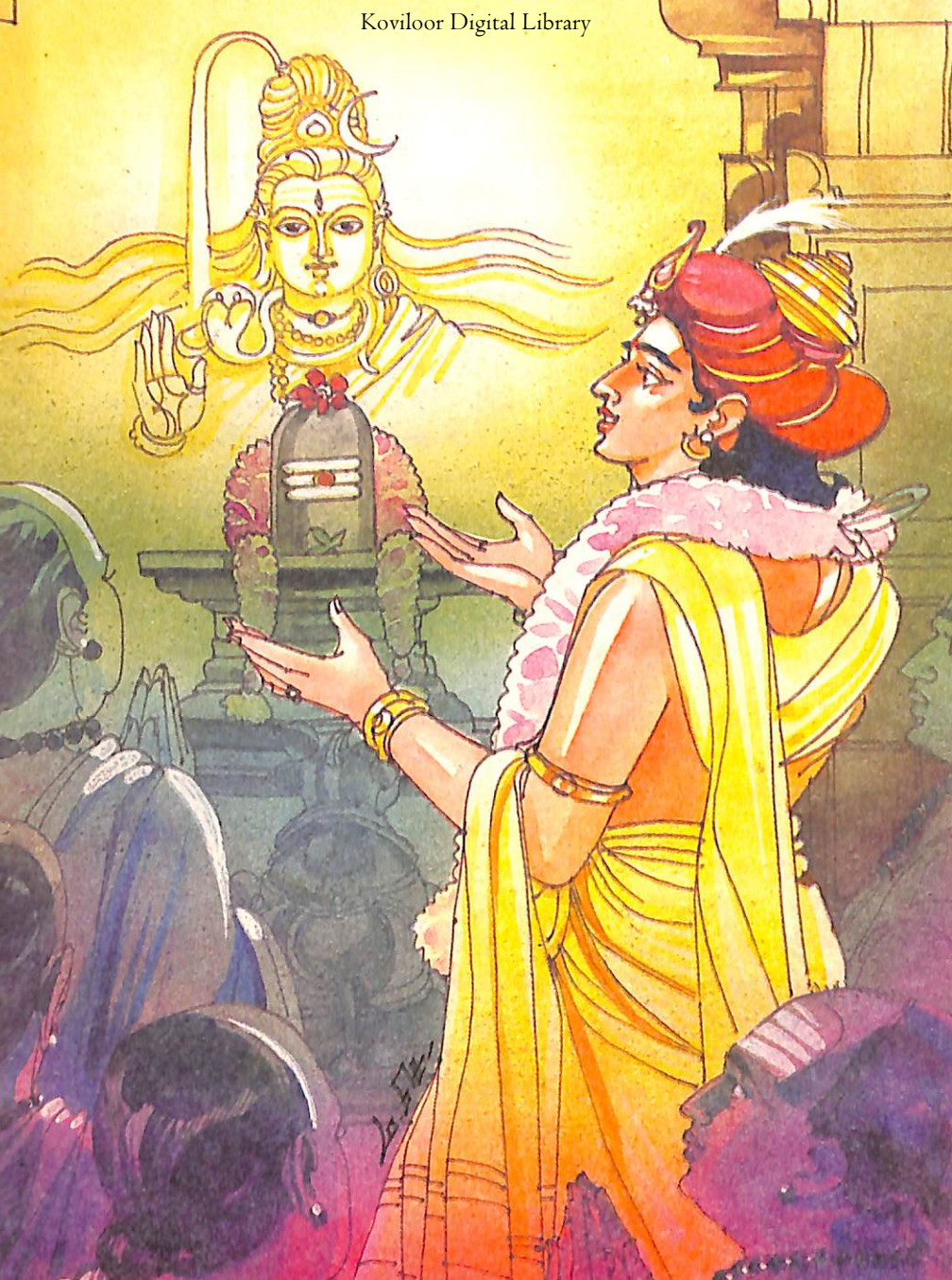
தெளிவாக எழுதப்பட்டிருந்த அந்த ஓலையில் சிலர் சாட்சிகளாகவும் கையொப்பமிட்டிருந்தார்கள். ஓலை படித்து முடிக்கப்பட்டதும் அவையில் நிசப்தம் நிலவியது. சிறிது நேரம் யார் முகத்திலும் சலனமில்லை. நம்பியாரூரர் தலைகுனிந்து நின்றார். சாட்சிகளாக ஒப்பமிட்டிருந்தவர்களின் பரம்பரையில் உள்ளவர்களிடமுள்ள பழைய ஆவணங்களை வரவழைத்து ஆரூரனின் கையெழுத்துக்களை ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தார்கள். அவையும் வழக்காட வந்துள்ள கிழவருக்குச் சாதகமாகவே இருந்தது. முடிவில் —

“நம்பியாரூரே! முதியவர் தம் வழக்கில் வெற்றி பெற்று விட்டார். நீர் இவருக்கு அடிமையாகி இவருடன் போவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

இதுவே எங்கள் முடிவான தீர்ப்பு” என்றார்கள் வெண்ணை நல்லூர் அந்தணர்கள். நம்பி ஆரூரரும் அவர்கள் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்.

அப்போது திருவெண்ணை நல்லூர் வாசிகளில் சிலர், “பெரியவரே, நீங்கள் இவ்வூர்க்காரர் என்று கூறுகிறீர்கள். ஆனால் எங்களில் யாருமே உங்களை இங்கு பார்த்ததே இல்லையே. இவ்வூரில் யார் கண்ணிலும் படாமல் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்?” என்று ஐயமெழுப்பினார்கள்.

கிழவர் கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தபடி கண் சிமிட்டினார். “நீங்கள் யாருமே என்னைப் புரிந்து கொள்ள வில்லையா? நீங்கள் தினமும் என்னைப் பார்க்கிறீர்கள். ஆனால் என்னைத் தெரியவில்லை என்று கூறுவது வியப்பாக இருக்கிறது. போகட்டும், என்னைத் தொடர்ந்து வாருங்கள். நான் வசிக்கு மிடத்தைக் காட்டுகிறேன். அப்போதாவது என்னைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறீர்களா என்று பார்ப்போம்” என்று கூறியபடி முன்னால் நடந்தார். “ஆரூரா! சந்தடி சாக்கில் ஓடி விடாதே! என் பின்னால் வா” என்றபடி கோல் ஊன்றியபடி ஓய்ந்தார் நடை போட்டவர், சற்றைக்கெல்லாம் வேகமாக நடந்து திருவெண்ணை நல்லூரிலுள்ள சிவாலயத்தினுள் புகுந்தவர் மறைந்து போனார். அவரைத் தொடர்ந்து சென்றவர்கள் முதிய வேதியரைக் காணாது திகைப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்தனர். ஆனால் நம்பியாரூரருக்கு நஞ்சுண்ட கண்டனின் அருளால் ஞானக்கண் திறக்கப்பட்டது. வழக்காடித் தம்மை அடிமையாக்கிக் கொண்டவர் கைலாசபதியே என்பதை உணர்ந்தார்.

“என்னை அடிமை கொள்ள வந்த அண்ணலே! என்னைக் கைவிட்டு எங்கு போனீர்? நீங்கள் இல்லாமல் இந்த அடிமையினால் இவ்வுலகினில் உலவ முடியாது. வழக்காடிப் பெற்ற என்னையும் உங்களுடன் கூட்டிப் போங்கள்” என்று கண்களில் நீர் மல்க நெஞ்சம் அடைக்கப் பார்வதி மணாளனை மன்றாடி அழைத்தார், தலையின்மீது இரு கைகளையும் குவித்தபடி, “பொன்னார் மேனியனே! பொய்யான இவ்வுலக இன்பங்களில் மயங்கி உம்மோடு வாதாடினேன், வம்பு செய்தேன். அதையெல்லாம் மன்னித்து அடிமையான என்னை ஆட்கொண்ட உங்கள் கருணையை எண்ணி என் உள்ளம் அனலிடை மெழுகாக உருகுகிறது. நான் கரைசேர, கைலாயம் வர மீண்டும் நீங்கள் தான் கை கொடுக்க வேண்டும்” என்று அழுதார்.

அப்போது கோயில் கர்ப்பக் கிரஹத்திலிருந்து லிங்கேசரின் குரல் அசரீரியாக ஒலித்தது. “என் அன்புக்குரிய ஆலால சுந்தரனே! இவ்வுலகத்திற்கு உன்னை அனுப்பிய காரியங்கள் இன்னும் நிறைவு பெறவில்லை. உன்னை கைலாயம் அழைத்துக் கொள்ளும் வேளை எப்போது என்பதை நாம் அறிவோம். மனங்கலங்காமல் இம்மண்ணுலக வாழ்வில் ஈடுபாட்டுடன் வாழ்வாயாக. தேனினுமினிய தமிழ்ப் பாக்களால் தமிழகமெங்கும் உள்ள ஆலயங்களில் குடி கொண்டுள்ள எம்மைப் போற்றித் துதித்துப் பாடுவாயாக. இனி உனக்கு அரண்மனை வாழ்வும் அரசு போகமும் வேண்டாம். என் இனிய தொண்டனாக சிவம் பரப்பும் சீலனாக இருந்து வா.

நம்பியாருரா! இன்றுமுதல் நீ என் தோழன் - அடிமையல்ல. இனி உன்னை எல்லாரும் சுந்தரர் என்றே அழைக்கட்டும். பெயருக்கேற்ற தோற்றமுடையவன் நீ! அதுமட்டுமல்ல. உன்னை மணமேடையிலிருந்து மணக்கோலத்துடன் அழைத்து வந்துவிட்டேன். ஆகவே நீ எப்போதும் இதே திருமணக் கோலத்துடன் இன்ப வாழ்வு வாழ்வாயாக. உன்னைக் கணவனாக அடைய இருகன்னியர் காத்திருக்கிறார்கள். நீ அவர்களை யன்றி மற்றவரை மணக்கக்கூடாது என்பதற்காகவே உன் திருமணத்துக்குத் தடை உண்டாக்கித் தடுத்தாட்கொண்டோம். உன் திருமணம் முன்பே என்னால் நிச்சயிக்கப் பட்டுவிட்டது. என்மீது வன் மொழிகளை வீசி வாதாடினாய் அல்லவா? அதனால் உனக்கு 'வன்தொண்டன்' என்ற பெயரும் வழங்கட்டும். பாடு... என்னைப் பற்றிப் பாடு... நிறையப்பாடு!"

இறைவனின் அசரீரி மொழி கேட்டு ஆரூர் ஆனந்தப் பரவசமாகி, "இந்த எளியேனை உமது தோழனாக ஏற்றுக் கொண்டீரே! உமது பரந்த மனத்தைப் பாராட்ட என் வாயில் வார்த்தைகள் ஏதும் வரமாட்டேன் என்கிறதே. இந்நிலையில் உம் பெருமையை என்னால் தீந்தமிழ்ப் பாக்களாக எப்படிப் பாடமுடியும்? கவி பாடும் அனுபவமும் எனக்கில்லையே ஈசா, என் செய்வேன்?" என்று உருகினார் சுந்தரர்.

"தோழரே அடிமைச் சாசன வழக்காடுகையில் என்னை நீ பித்தன் என்று ஏசினாயல்லவா? ஆகவே அந்தப் 'பித்தன்' என்ற சொல்லையே முதலடியாகக்

கொண்டு பாடு. பாடல் இயற்றும் திறன் உனக்குத் தானாகவே வரும். என் அருளினால் மடைதிறந்த வெள்ளமெனப் பாசுரங்களைப் பாடப் போகிறாய்.. பாடு" என்று ஊக்கினார் உமாபதி.

ஈசனின் சொல்படி "பித்தா" என்று தொடங்கித் துதிக்கலானார். முக்கண்ணனின் கருணையினால், முக்கனிகளின் சுவைக்கும் மேலான தமிழ்மொழியில் பாடப் பாடத் தங்கு தடையின்றி வார்த்தைகள் வந்தன. "பித்தா பிறைகுடி பெருமானே அருளாளா" என்பதே சுந்தரர் பாடிய முதல் தேவாரம். சிவ சங்ரனும் சிவகாம சுந்தரியும் மகிழும்படி தொடர்ந்து ஒன்பது பாடல்கள் பாடி திருப்பதிகத்தை நிறைவு செய்தார். ஈசனுக்குத் தோழனாகிவிட்ட சுந்தரரைத் "தம்பிரான் தோழர்" என்று மரியாதையோடு அழைத்த மக்கள், அவருக்கு இறைவன் அருளால் பதிகம் பாடும் திறன் வந்துள்ளதைக் கண்டு வியந்து, அவரது பாடல்களைக் கேட்டு, மெய் சிலிர்த்துப் போனார்கள். இறைவனின் தோழனாகி அருள் பாலிக்கப்பட்ட சுந்தரர் திருவெண்ணை நல்லூரிலிருந்து கிளம்பித் தம் சொந்த ஊரான திருநாவலூருக்கு வந்தார். தடைப்பட்டத் திருமணம் தடைப்பட்டதுதான். சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் செல்வ மகள், சுந்தரரையே தன் கணவனாக மனதில் வரித்துக் கொண்டு விட்டதால் அதன்பின் வேறு யாருக்கும் மாலையிட விரும்பவில்லை. கன்னியாகவே சிவத் தொண்டு புரிந்து காலங் கழித்து இறைவனடி சேர்ந்தார்.

இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டு, 'வன் தொண்டன்' என்று அழைக்கப்பட்டு, சிவாலயங் களுக்குச் சென்று பதிகங்கள் பாடிப் பணிபுரியுமாறு கட்டளையிடப்பட்ட நம்பியாரூரர், இல்லற வாழ்வை பற்றி நினைக்காமல் ஆன்மிக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளலானார். தில்லையம்பலத்தில் ஆடி மகிழும் அரனைத் தாம் பாடி மகிழ, சிதம்பரம் செல்ல ஆவல் கொண்டார். இடையிலே திருவதிகை என்னும் சிவத் தலத்தைக் கடக்க வேண்டி இருந்தது. அது சிவனருள் செல்வர் திருநாவுக்கரசரான அப்பர் பெருமான் உழவாரப் படைதொண்டு செய்த தலமாகும். அப்பர் அடிகளையும் அவருடைய பெருமை பற்றியும் சுந்தரர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். நாவுக்கரசர் நடந்த மண்ணில் தம் கால்களைப் பதிக்கத் தயங்கினார். ஆகவே திருவதிகையின் எல்லையில் இருந்த சித்தவடம் என்னும் சிவமடத்தில் தம் அடியார்களுடன், இரவு தங்கினார். வீரட்டானத்து வீரமார்ந்த சிவனை, சிந்தையில் நினைத்து வழிபட்டு உறங்கச் சென்றார். திருவதிகை வீரட்டானத்து ஈசன், நாவுக்கரசரின் மீதுள்ள மரியாதை காரணமாக சுந்தரர் ஊரினுள் வராமல் ஊருக்கு வெளியே ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து, தம் தோழருக்கு அருள் புரிய ஆவல் கொண்டார்.

அந்தணர் வடிவில் சிவமடத்தினுள் பிறர் அறியாதபடி நுழைந்தவர், உறங்கிக் கொண்டிருந்த

சுந்தரரின் தலைமாட்டில் தன் கால்களை நீட்டியபடி படுத்துக் கொண்டார், தூக்கத்தில் புரள்வது போலத் தன் கால்களை சுந்தரரின் தலைமீது வைத்தபடி முடங்கிக் கொண்டார். இதனால் உறக்கம் கலைந்த சுந்தரர், தலை தூக்கிப் பார்த்தார். — ‘யார் இப்படி கால் நீட்டிப் படுத்திருப்பது’ என்று. வயதான, அந்தணப் பெரியவர் என்று அறிந்ததும் “ஐயா பெரியவரே! தங்கள் கால்கள் என் தலையில் படுகின்றன. சற்றுத் தள்ளிப் படும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“அப்படியா?.. வயதாகிவிட்டதினால் எதுவும் தெரியவில்லை. தவிர பகலெல்லாம் நடந்து வந்த களைப்பு வேறு. குற்றமாக எடுத்துக் கொள்ளாதே குழந்தே” என்று நடுங்கும் குரலில் கூறிய பெரியவரிடம் சுந்தரருக்கு இரக்கம் ஏற்பட்டது.

“பரவாயில்லை முதியவரே.. இதற்காக நீங்கள் சிரமப்பட்டு எழுந்து திசை மாறிப் படுக்க வேண்டாம். அப்படியே படுத்திருங்கள்.” என்று கூறி தன் தலைமாட்டை மாற்றிக்கொண்டு படுத்தார் சுந்தரர். சிறிது நேரமாயிற்று. கண் அயரும் வேளையில் சுந்தரரின் தலைமீது பெரியவரின் பாதங்கள் வந்து பதிந்தன. கோபத்துடன் தூக்கத்தை உதறிவிட்டு, “ஐயா, பிராமணரே! இதென்னது? நான் வேறு பக்கம் தலை வைத்துப் படுத்தாலும் நீர் வேண்டுமென்றே உம் கால்களை என் தலைமீது வைத்து என் உறக்கத்துக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கிறீர். யார் ஐயா நீர்?” — என்று கேட்டார் கடுப்புடன்.

எழுந்து உட்கார்ந்த அந்த வேதியக் கிழவர் சிரித்தார். “என்னை யார் என்று கேட்கிறாயா? அறியாப்பிள்ளையே, என்னைத் தெரியவில்லையா உனக்கு?” என்று கேட்டதுமே மின்னலென ஓர் ஒளி தோன்றப் பெரியவர் இருந்த இடம் காலியாக இருந்தது! உடனே சுந்தரருக்குப் பொறி தட்டினாற் போல புலன்கள் விழித்துக் கொண்டன. ‘வயோதிகராக வந்து விளையாடியவர் சிவபிரானே, திருவதிகையில் கோயில் கொண்டுள்ள கொன்றை மலர் அணியும் குணக் குன்றே’ என்பதை உணர்ந்து ஆனந்தப் பரவசமானார். எப்போதும் தம்மைத் தேடி வந்து ஆசி வழங்கி ஆட்கொள்ளும் உமா மகேஸ்வரனைத் தான் அறிந்து கொள்ளாமல், அறிவிலியாக, அரனுடன் விவகாரம் பேசும் அசடனயாக இருக்கிறோமே என்று வெட்கிப் போனார். “ஈசா, மகேசா! உமது பொன்னடியை என் தலைமேல் தாங்க நான் என்ன பாக்கியம் செய்தேன்! உம் திருவடிக் கமலத்தை தன் சிரமேல் தாங்க எத்தனை எத்தனை பேர் தவங்கிடக்கிறார்கள். ஆனால் நீயோ வலிய வந்து என் தலையில் உமது பொற்பாதங்களைப் பதித்து ஆசீர்வதித்தீர். இதை உணராத கடையேனாகிய நான் உம்மை “யார் நீங்கள்?” என்று அகம்பாவத்தோடு கேட்டேனே! எனக்கு மன்னிப்பு உண்டா மகாதேவா?” என்று விம்மி அழுதவர் “என் பிழை பொறுத்தருள வேண்டும் மகேசா!” என்று கூறி, “தம்மாளை அறியாத சாதியாருளரோ” எனத் தொடங்கும் பாசுரத்தைப் பாடித் துதித்தார். அதன்பின் அவருக்குத் தூக்கம் ஏது? நீர்மலவேணிய னின் நினைவாகவே இரவைக் கழித்தார்.

விடியற்காலைப் போதில் திருவதிகை தலத்தை ஓட்டி ஓடும் திருக்கெடில நதிக்குச் சென்று நீராடி, நீலகண்டனான தம் தலைவனை நெஞ்சம் நிறைய வழிபட்டு, அந்த நதியின் தென்கரையை அடைந்தார். அங்கிருந்து பல சிவஸ்தலங்களுக்குச் சென்று சிவனைப் போற்றிப் பாடிப் பொன்னம்பலத்துக்கு வந்தார். சிதம்பரத்தில் தில்லைக்கூத்தனான நடராஜப் பெருமானை கண் குளிர, மனம் நெகிழ வழிபட்டு பதிகங்கள் பலபாடி மகிழ்ந்தார். அப்போது பித்தனான கூத்தன் “பிள்ளாய்! நீ திருவாருக்கு வா” என்று குரல் கொடுக்கவே மகிழ்ந்து போனார் சுந்தரர். அம்பலத்தாடும் அரசனை வணங்கி விடைபெற்று திருவாருக்குப் பயணமானார்.

வழியில் சீர்காழி சிவத்தலத்தைக் கடக்க வேண்டி இருந்தது. ஞான சம்பந்தர் பிறந்து வாழ்ந்த புனிதத் தலமாயிற்றே. உமாதேவியினால் பாலூட்டப் பெற்று ஞானம் பெற்ற ஆளுடைப்பிள்ளையைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தார் சுந்தரர். மூன்று வயதிலேயே பதிகம் பாடி, இடபாருடராக இறைவனின் திருக்கோலத்தைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற சம்பந்தரிடம் பக்தியும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தார் சுந்தரர். சிவநேசர் வாழ்ந்த பூமியில் தம் கால்கள் பதியக் கூடாதென்று சீர்காழிக்குள் போகாமலேயே அவ்வூரின் எல்லையிலிருந்தபடி தோணியப்பரைத் துதித்தார். தம் தோழனான சுந்தரர் சிவனடியார்களிடம் கொண்டுள்ள மரியாதையை எண்ணிய ஈசன், பார்வதி தேவியுடன் ரிஷப வாகனத்தில் தோன்றி காட்சி தந்தார். இறைவன்

தமக்கு இடபாருடக் காட்சி அளித்தது கண்டு ஆனந்தம் கொண்ட சுந்தரர் “சாதலும் பிறத்தலும் தவிர்த்தெனை வகுத்து” என்னும் பதிகத்தைப்பாடி உமையொரு பாகனின் உள்ளம் குளிரச் செய்தார். பின் திருவாருரை நோக்கிப் பயணப்பட்டார்.

ஆரூரில் எழுந்தருளியுள்ள தியாகராஜப் பெருமான், அவ்வூர் சிவனடியார்களின் கனவில் தோன்றி “என்னால் அடிமை கொள்ளப்பட்ட வன் தொண்டனான சுந்தரன், தன் அடி பார்களுடன் என்னைக் காண வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனை எதிர்கொண்டு அழைத்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தார்.

‘நம்பியாரூரராகிய சுந்தரர் நம் ஊருக்கு வருகிறார்’— என்று அறிந்ததும் சிவனடியார்கள், அவரை விமரிசையாக வரவேற்கத் திருவாருரைத் திருவிழாக் கோலம் கொள்ளும்படி அலங்கரித்தனர். நகரின் எல்லைக்குச் சென்று பூரண கும்ப மரியாதை செய்து சுந்தரரை வரவேற்றனர். “எனை ஆளும் இறைவன் எனை ஆட்கொள்வாரா” என்று கேட்டுத் திருப்பதிகம் பாடியவாறே தியாகேசனின் ஆலயத்தினுள் சென்றார். அங்கு இறைவன் திருமுன் நின்றபடி தம்மை மறந்து பதிகங்கள் பல பாடினார். திருவாரூர் தியாகேசர் அருவமாய் நின்று குரல் கொடுத்தார். “வன் தொண்டா! உன்னை என் தோழனாக்கிக் கொண்டுள்ளேன்” என்று மீண்டும் அதை உறுதிப் படுத்தி அருள் பாலித்தார். சுந்தரரைத் தொண்டர்கள் இதன்பின் ‘தம்பிரான் தோழர்’ என்றே அழைக்கலானார்கள். சுந்தரராக - பிறர் கவனத்தைக்

கவரும் அழகு மிக்கவராக — விளங்கிய நம்பியாரூரர் இறைவனின் விருப்பப்படி என்றும் திருமணக் கோலத்திலேயே விளங்கினார்.

மணப்பந்தலிலிருந்து, மாப்பிள்ளையாகாமல் இழுத்து வந்து ஆன்மிகத்தில் ஈடுபடுத்திய ஈசன், இப்போது தம் தோழரை இல்லறத்தில் ஈடுபடுத்தும் எண்ணங் கொண்டார். பார்வதியின் பணிப் பெண்களில் ஒருவரான கமலினி திருவாரூரில் பிறந்து, சுந்தரருக்கு மனைவியாவதற்காக வளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய இப்பிறவியின் பெயர் பரவையார். கைலாசநாதரின் துணைவியான உமையின் தோழி சிவபக்தையாக இருந்தாள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அதேபோது பேரழகியாகவும் விளங்கினாள் பரவை. காலையும் மாலையும் திருவாரூர் கோயிலில் குடி கொண்டுள்ள தியாகேசப் பெருமானை தரிசிக்க வருவார் பரவை.

ஒருநாள் வழக்கம்போல் தன் தோழிகளுடன் கோயிலுக்கு வந்தார். அப்போது சுந்தரரும் அவரது அடியார்களும் கோயிலில் இருந்தனர். இருவரையும் சந்திக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்பதுதானே தியாகேசனின் திட்டம்! ஒரு கண நேர சந்திப்புத்தான். கண்ணினைக் கண் நோக்கின. பரவையின் அழகு சுந்தரரின் மனதில் பதிந்து விட்டது. சிந்தையைச் சஞ்சலப்படுத்தியது — அக்கட்டழகியின் வசீகரத் தோற்றம். அதேபோல மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் மனங்கவரும் அழகுடன் விளங்கிய சுந்தரரின் தோற்றம் பரவையின் உடலில் பரவசத்தை உண்டாக்கிற்று. நாணத்தில் முகம் சிவந்தது. வியர்வை

முத்திட்டது. தலை குனிந்தபடி அவசரமாக ஆண்டவனை தரிசித்துவிட்டு அந்த ஆணழகனின் நினைவுடனே வீடு திரும்பினாள்.

சுந்தரர் அவ்வூர் சிவனடியார்களிடம் 'கோயிலுக்குத் தங்கரதம் போல வந்து போன ரதியார்?' என்று கேட்டார்.

பரவை தன் தோழிகளை 'ஆலயத்தில் கண்ட அலங்கார புருஷர் யார்?' என்று அறிந்து வருமாறு அனுப்பினார்.

பரவையைப் பற்றி திருவாரூர் வாசிகள் சுந்தரரிடம் விவரித்தார்கள்?

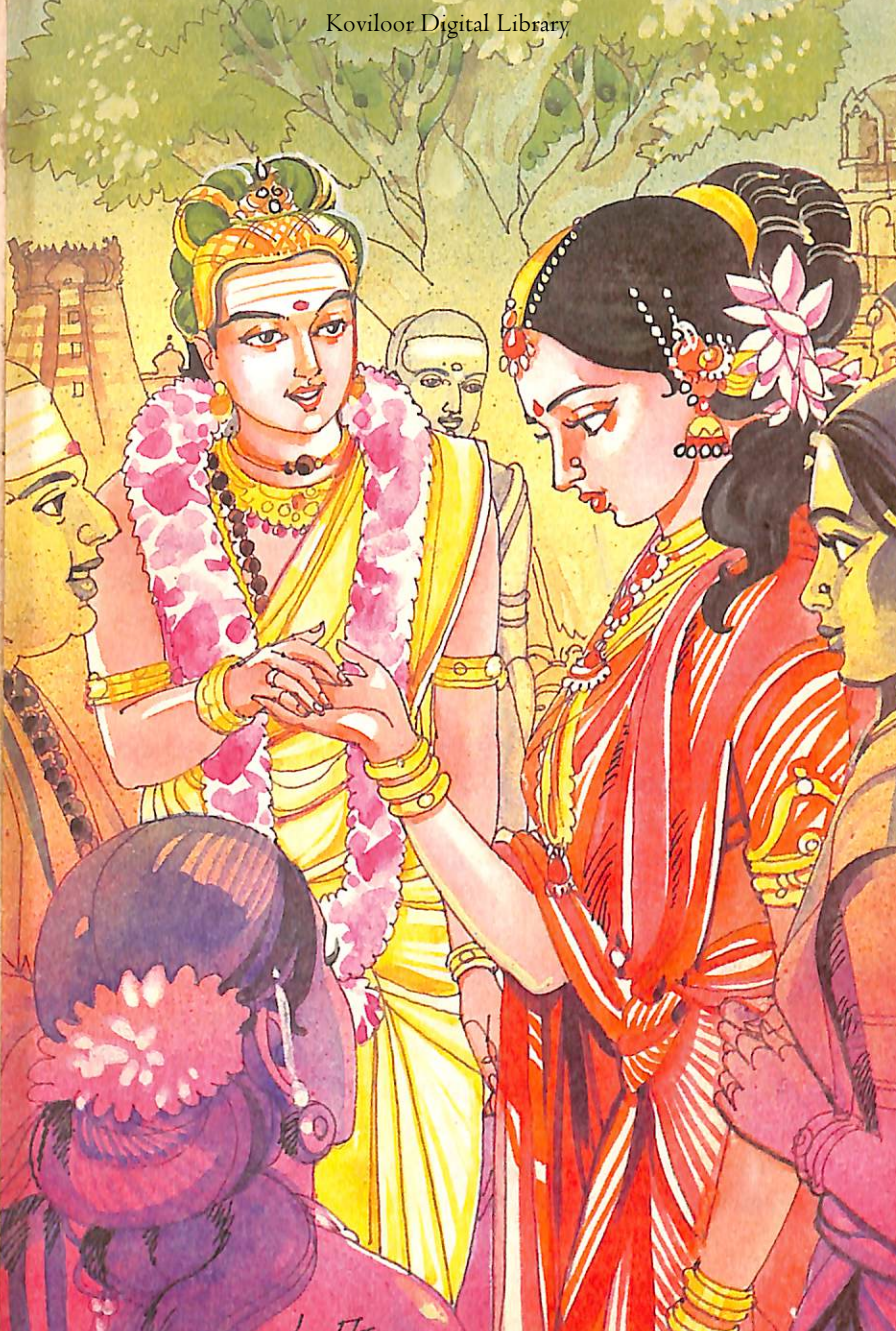
தோழிகள் சுந்தரப் புருஷரைப் பற்றிய தகவல்களைப் பரவையிடம் வந்து கூறினார்கள்.

பரவை சிவபக்தை என்பதை அறிந்து சுந்தரர் மகிழ்ந்தார்.

சுந்தரர் இறைவனின் தோழர் - தம்பிரான் தோழர் - என்பதைக் கேட்டு 'இவரைக் கணவனாக அடையும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமா?' என்று கனவு காணலானார் பரவை.

இருவரும் இறைவனை வேண்டிக் கொண்டார்கள். தங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி அருள வேண்டுமென்று.

சுவர்க்கத்தில் (கைலாயத்தில்) நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணமாயிற்றே. தம் தோழரையும் பக்தையையும் தம்பதிகளாக்கச் செயல்படலானார் செந்தழல் மேனியன். திருவாரூர் வாழ் பெரியவர்களின் கனவில்

தோன்றி, “சுந்தரருக்கும் பரவைக்கும் நாளை காலையில் திருமணம் செய்து வைப்புகள்” என்று கட்டளையிட்டார்.

இதேபோல சுந்தரரின் கனவில் தோன்றி, “நாளை காலையில் பரவையை உனக்கு மணமுடித்து வைப்பார்கள். இருவரும் இல்லறத்தை இன்பமுடன் நடத்தி இன்புற்று வாழ்வார்கள்” என்று வாழ்த்தி மறைந்தார்.

பரவையின் கனவிலும் காட்சியளித்தார் இறைவன். “உன் உள்ளங்கவர்ந்த ஆணழகன் நாளை காலையில் உன் கரம் பற்றி உன் கணவனாவான். கவலைப்படாதே. உங்கள் இல்வாழ்க்கை இனிதே திகழும்” என்று அருளி மறைந்தார்.

கனவில் கடவுள் இட்ட கட்டளைப்படி மறுநாள் காலையில் திருவாரூர் வாழ் சிவனடியார்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, சுந்தரர்-பரவையின் திருமணத்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். இரு வீட்டாரிடமும் தொண்டர்களை அனுப்பி, கடவுளின் விருப்பத்தைக் கூறி, அவர்களுக்கு நந்நீராட்டி அலங்கரித்து மணமேடைக்கு அழைத்து வந்து ஓமத்தீ வார்த்து, பரவையின் வலது காலை சுந்தரர் பற்றி, நங்கை நல்லாளை அம்மி மிதிக்கச் செய்ய அழைத்து வருமாறு செய்து, பிறகு இருவரையும் அருந்ததி பார்க்க வைத்து, பரவையின் வெண் சங்குக் கழுத்தில் சுந்தரர் மங்கல நாணை முடியும்படி செய்து, முறைப்படி திருக் கல்யாணத்தை முடித்து வைத்தார்கள். தங்களை இணைத்து வைத்த இறைவனின் கருணையை, அன்பை எண்ணி எண்ணி சுந்தரரும்-பரவையும்

பக்திப் பரவசமாகி நன்றி கூறினார்கள். சிவநேசச் செம்மல்களாக உள்ளத்தாலும் உடலாலும் ஒன்றுபட்ட அவர்கள், நினைப்பாலும் சதா சிவமாகி இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தினார்கள். மன மகிழ்ந்து வாழும் அவர்களை தியாகேசன் உளமார வாழ்த்தியருளினான்.

4

பரவையுடன் இனிதே இல்லற வாழ்க்கை நடத்தி வரும்போது ஒருநாள் சுந்தரர் வழக்கம் போல, தியாகேசரைத் தரிசிக்க ஆலயத்துக்குச் சென்றார். கோயிலிலுள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தில் திருத் தொண்டர்களான, சிவபக்த வேதியர்கள் கூடி இருந்தனர். 'இத்தகைய சிவனடியார்களுக்கு அடியனாக நான் எப்போது ஆகப்போகிறேன்' என்று எண்ணமிட்டவாறே கோயிலுக்குச் சென்று விட்டார். சுந்தரரின் சிந்தனை, மண்டபத்தில் கூடி இருந்த திருத்தொண்டர்களைப் பற்றியே இருந்தாலும், அவர்களை வணங்கிச் செல்ல மறந்து விட்டார்.

இதனால் தேவாசிரிய மண்டபத்திலிருந்த திருத் தொண்டர்கள் கோபம் கொண்டனர். "இந்த வன் தொண்டனுக்குத்தான் எத்தனை அலட்சியம்? நம்மை லட்சியமே செய்யாமல் போகிறானே! இறைவன் தன்னைத் தோழனாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற

கர்வம் இந்த சுந்தரருக்கு” என்றார் திருத்தொண்டர் களுள் ஒருவரான விரன்மிண்டர் என்பவர் சினத்துடன்.

சிவபிரானுக்கு தன் தோழன் திருத்தொண்டர்க ளிடம் கொண்டுள்ள மரியாதை, பக்தி பற்றித் தெரியும். சிந்தனை வயப்பட்டிருந்ததினால் அடியார்களை வணங்கிச் செல்ல மறந்த சுந்தரரை, அவர்கள் தவறாகக் கருதி கோபப்படுகிறார்கள் என்பதை அவர்களுக்குப் புரிய வைக்க நினைத்தார் நீலகண்டன். தன்முன் வணங்கி நிற்கும் சுந்தரரிடம், “திருத்தொண்டர்களின் தொண்டினை சிறப்பிக்கும் படி பதிகம் பாடி அவர்கள் கோபத்தைப் போக்கு” என்றார்.

இறைவனின் கட்டளையைக் கேட்ட சுந்தரர், “பொன்னார் மேனியனே! அடியார்களின் திருத் தொண்டர்களின் வரலாற்றை நான் அறியேனே, அவர்களிடம் எனக்குப் பக்தி உண்டு, மரியாதை உண்டு. ஆனால் அவர்களுடைய தனிச்சிறப்பை அறியாமல் எப்படி அவர்களைப் போற்றி பாடுவேன். அதற்கான ஆற்றலை நீங்கள்தான் தந்தருள வேண்டும்” என்று இறைஞ்சினார்.

வீதிவிடங்கப் பெருமானும், “தில்லை வாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று பதிகத்துக்கு அடி எடுத்து கொடுத்து விட்டு மறைந்தார். சுந்தரர் இறைவன் சந்நிதியிலிருந்து தேவாசிரிய மண்டபத்துக்கு வந்தார். அங்குள்ள திருத்தொண்டர் களை இருகரங்குவித்து வணங்கினார். உமையொரு பாகன் அடியெடுத்துக் கொடுத்தபடி ‘தில்லை வாழ்

அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று தொடங்கும் 'திருத்தொண்டத் தொகை' என்னும் தேவாரங்களைப் பாடினார். தொண்டர்கள் மனம் குளிர்ந்தனர். தங்களிடம் சுந்தரருக்கு உள்ள பக்தியை உணர்ந்து கோபந் தெளிந்தனர். இதன் பிறகு தம்பிரான் தோழருக்குப் பல சிவனடியார்கள் நண்பர்களா னார்கள். அத்தகையவருள் குண்டையூர்க் கிழார் என்பவரும் ஒருவர்.

வேளான் மரபைச் சேர்ந்த பெருஞ் செல்வந்தர் குண்டையூர்க் கிழார். வன் தொண்டரான சுந்தரரின் குடும்பத்துக்கு வேண்டிய உணவுப் பண்டங்களான நெல், பருப்பு போன்றவற்றை ஆண்டு தோறும் அனுப்பித் தருபவர். இதைத் தாம் பெற்ற பாக்கியமாக கருதி வந்தவர். ஒரு சமயம் வான் பொய்த்தது. நிலம் வறண்டது. வயல்கள் நீரின்றி வெடித்தன. செடிகொடிகள் கருகின. விளைச்சல் இல்லை. மக்கள் பசியால் வாடினர். குண்டையூரின் நிலையும் இதுவே. நெல் முதலிய தானிய வகைகள் விளைச்சல் இல்லாமையால், சுந்தரருக்கு எதுவும் அனுப்ப முடிய வில்லை. ஆகவே வேதனைப்பட்டார். இப்படியாகி விட்டதே என்று இறைவனிடம் முறையிட்டு மனம் வருந்தினார். இறைவன் குண்டையூர்க்கிழாரின் கனவில் தோன்றினார்.

“நம்பியாரூரனுக்கு நெல் அனுப்ப இயல வில்லையே என்று நீ வேதனையுறாதே. வழக்கமாக நீ சுந்தரருக்கு வழங்கும் நெல்லை நான் உனக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று கூறினார். ஆண்டவன் கட்டளைப்படி குபேரன், குண்டையூரில் குப்பல்

குப்பலாக நெல்லைக் கொண்டு வந்து குவித்தான். மறுநாள் காலையில் கிழார் கண் விழித்தார். ஊரெங்கும் நெல், குன்றுகளைப் போலக் குவிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்று, இறைவனின் கருணையை எண்ணி உருகினார்.

சுந்தரருக்கும் அன்றிரவே, அவருக்கான நெல் குண்டையூரில் குவிக்கப்பட்டிருப்பது இறைவனால் தெரிவிக்கப்பட்டது - 'பஞ்சத்தினால் நீ பட்டினியால் பாதிக்கப்படக்கூடாது' என்று. நெல்லைத் தம் ஊருக்குக் கொண்டுபோக சுந்தரர் குண்டையூருக்குக் கிளம்பினார். அதேசமயம் கிழாரும் இறைவன் அளித்த நெல் கிடைத்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை சுந்தரரிடம் தெரிவிக்க திருவாரூருக்குக் கிளம்பினார். சுந்தரரும் கிழாரும் நடுவழியில் சந்தித்துக் கொண்டனர். இறைவன் நிகழ்த்திய அற்புதத்தைக் கூறி மெய் சிலிர்த்தனர்.

குண்டையூரில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் நெல் குன்றுகளைப் பார்த்து சுந்தரர் பிரமித்தார். "இவ்வளவு நெல்லையும் திருவாரூர் கொண்டு சேர்ப்பது எப்படி? ஆட்படை வேண்டுமே? இதையும் இறைவன் தான் தீர்த்து வைக்கவேண்டும்" என்று அவ்வூர் கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனிடம் தன் வேண்டுகோளைப் பதிகம் பாடித் தெரிவித்தார்.

"வன் தொண்டா! கவலை வேண்டாம். இவ்வளவு நெல்லும் திருவாரூர் வந்து சேரும். என் பூதகணங்கள் இச்செயலைச் செய்து முடிக்கும். நீ நிம்மதியாகத் திருவாரூர் கிளம்பு" என்று, செழுநீர் புனல் கங்கையைச் செஞ்சடைமேல் கொண்ட சிவன்

அசரீரியாக வாக்களித்தார். அதைக் கேட்டவர்கள் இறைவன் சுந்தரருக்காகச் செய்யும் பணிகளைப் பார்த்து பேருவகை கொண்டனர். குண்டையூரி லிருந்து திருவாரூர் திரும்பிய சுந்தரர், இறைவனின் விளையாடல்களைப் பரவையிடம் கூறி மகிழ்ந்தார்.

அன்றிரவே பூதகணங்கள், நெல் குன்றுகளைத் திருவாரூருக்குக் கொண்டுவந்து குவித்து விட்டன. தெருவெல்லாம் நெல்...நெல்..நெல்...! மக்கள் நடக்க இடமின்றி எங்கும் நெல்! இவ்வளவு நெல்லையும் சுந்தரர் எங்கு பத்திரப்படுத்தப் போகிறார் என்று மக்கள் பேசலானார்கள். அப்போது பறையறிவிப்பவர் ஒருவர் “மக்கள் தம் வீட்டு வாசலில் குவிக்கப் பட்டிருக்கும் நெல்லை அவர்களே எடுத்துக் கொள்ளலாம். இது பரவையார் இப்பஞ்ச காலத்தில் மக்களுக்கு வழங்கும் பரிசு” என்று தண்டோரா போட்டபடி சென்றார். மக்களின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. பரவையையும் சுந்தரரையும் மனதார வாழ்த்தி, நெற் குவியலை தங்கள் வீட்டுக்குள் கொண்டு போய் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்கள். பஞ்சகாலத்தில் பசிக்கு வயிறார உணவளித்த பரவையையும் பரமனையும் போற்றினர்.

நாட்டிய நாயகனான நடராஜனின் நினைவாக நாட்டியத்தான் குடி என்று ஓர் ஊர். சோழ மன்னரின் சேனாதிபதிகளுள் ஒருவரான கோட்புலியார் என்பவர் அவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்தார்! கோட்புலி சிறந்த சிவபக்தர். காலாட்படைத்தலைவரான இவர் சிவஸ்தலங்களுக்கு அன்றாட பூஜைக்கு நைவேத்தியத் துக்கான நெல்லை அனுப்பி வைக்கும் தொண்டையும் செய்து வந்தவர். சுந்தரரிடம் பேரன்பும் பெருமதிப்பும்

கொண்டவர். அடிக்கடி திருவாரூர் சென்று வன் தொண்டரைக் கண்டு வணங்கி ஆசி பெற்று வருவார். அப்போது, தம் ஊரான நாட்டியத்தான் குடிக்கு வருகை தர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுவார்.

கோட்புலியின் விருப்பப்படி தம்பிரான் தோழர் ஒருநாள் நாட்டியத்தான் குடி வாழும் ஈசனைக் காணச் சென்றார். கோட்புலியின் வீட்டில் தங்கினார். கோட்புலிக்கு இரண்டு பெண்கள். சிங்கடி, வனப்பகை என்பது அவர்களின் பெயர். தம் இரு பெண்களையும் சுந்தரர் தம் அடிமைகளாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். சுந்தரர், கோட்புலி தம்மிடம் கொண்டுள்ள பக்தியைக் கண்டு வியந்தார். அவர் தம் குழந்தைகளை தனக்கு அடிமையாக்குவதை அவர் ஏற்கவில்லை. “சிவத்தொண்டரே! உங்கள் அருமைப் புதல்விகளை, நான் அடிமைகளாக ஏற்க மாட்டேன். என் குழந்தைகளாகவே ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று கூறி இரு குழந்தைகளையும் தம் மடிமீது அமர்த்திக் கொண்டு உச்சி முகர்ந்து அன்பு முத்தம் தந்து சீராட்டி மகிழ்ந்தார். தாம் பாடும் பதிகங்களில் எல்லாம், தாம் பெறாத ஆனால் வளர்ப்பு மக்களாக்கிக் கொண்ட சிங்கடி-வனப்பகை இருவரின் பெயர்களும் ‘சிங்கடியப்பன் திருவாரூரன்’, ‘வனப்பகையப்பன்’ என்றெல்லாம் வரும்படி அமைத்துப் பாடித் தம் குழந்தை அன்பை வெளிப்படுத்தினார். நாட்டியத்தான் குடியில் சிலகாலம் கோட்புலியின் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தபின், வலவலம் வழியாகத் திருவாரூருக்கு வந்து பரவையாருடன் இன்புற்று இல்லறம் நடத்தி வந்தார்.

ஒரு சமயம் திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானுக்குப் பங்குனித் திருவிழாவை கோலாகலமாக நடத்த வேண்டும் என்று விரும்பினார் பரவை. ஆனால் அதற்கான பொருள் இல்லை. இதைச் சுந்தரரிடம் கூறிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டார். “கவலைப்படாதே! என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்ட ஆனந்தக் கூத்தனிடமே பங்குனி விழாவுக்குப் பொன் கேட்டு வாங்கி வருகிறேன். தியாகேசனிடமே கேட்பது முறையல்ல. திருப்புகலூர் வாழ் சிவனை தரிசிக்க வேண்டும். அப்படியே அவரிடம் பொன் தேவை என்று கோரிக்கை விடுக்கிறேன்” என்று கூறி அடியார்களுடன் திருப்புகலூர் கிளம்பினார்.

அவ்வூர் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று, வெண்மதிசூடி ஆடும் மகேசனை மனமுருகத் துதித்து மகிழ்ந்தவர், பங்குனிப் பெருவிழா நடத்த பொன் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். ஈசனோ பேசவில்லை. மௌனம் சாதித்தார். இதனால் மனம் தளர்ந்த சுந்தரர், அன்று உணவு உண்ணவும் விரும்பாமல் சிவமடத்திற்குச் சென்றார் ஓய்வு கொள்ள. மன உளைச்சல். தன்னைத் தோழனாக்கிக் கொண்ட இறைவன் தன் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்க்க வில்லையே என்ற வருத்தம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து உறக்கம் அவர் கண்களைச் செருகலாயிற்று. திருக்கோயில் திருப்பணிக்காக அடுக்கப்பட்டிருந்த செங்கற்களில் சிலவற்றை எடுத்து, அவற்றை தலையணையாக அமைத்து, அதன் மீது தனது மேல் துண்டை விரித்துப் போட்டுப் படுத்து உறங்கிப்

போனார். தூக்கம் கலைந்து எழுந்தவர், தெளிந்த மனத்துடன் செங்கலின் மீதிருந்து போர்த்தி இருந்த தம் மேலாடையை எடுத்தபோது — அத்தனை செங்கற்களும் செம்பொன்கற்களாக-கட்டிகளாக இருக்கக் கண்டு இறும்புதெய்தினார். செங்கல்கற்களை ஒளிவீசும் பொன்கற்களாக்கி அளித்த இறைவனின் கருணையை நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தினார். உடனே கோயிலுக்கு ஓடினார். “தம்மையே புகழ்ந்திச்சை பேசினும்” எனத் தொடங்கும் தேவாரப் பாவை தேனினும் இனிக்கப்பாடி ஈசனைப் போற்றினார்.

பொன்னார் மேனியன் அளித்த பொன் கட்டிகளுடன் திருவாரூர் திரும்பினார். இறைவனின் வள்ளல் தன்மையைக் கூறி பரவையாரிடம் பொற்கட்டிகளை அளித்தார். அது நாளும் இல்லாத வகையில் தியாகேசருக்குப் பங்குனிப் பெருவிழாவை மிகச் சிறப்பாக நடத்தி மகிழ்ந்தனர் சுந்தரரும் -பரவையாரும்.

திருவாரூரிலேயே உட்கார்ந்திருக்க விரும்ப வில்லை சுந்தரர். பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று, அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள சிவனைக் கண்டு வழிபட விரும்பினார். ஆகவே தல யாத்திரை மேற்கொண்டார். சிவனடியார்கள் புடைசூழ திருவாலம் பொழில் என்னும் ஊரில் தங்கியிருந்த போது சுந்தரரின் கனவில் மான்மழு ஏந்திய மகேசன் தோன்றி, “தோழா! மழபாடியை மறந்து மேலே போகிறாயே, இது நியாயமா?” என்று கேட்டார். தூக்கம் கலைந்து கண் விழித்த நம்பியாரூரர், திருமழ

பாடி என்னும் திருத்தலத்து சிவனைத் தரிசிக்காத தம் தவறை உணர்ந்தார். மறுநாள் காலை காவிரியாற்றின் கரையிலுள்ள மழ்பாடி என்னும் தலத்துக்குத் தொண்டர்களுடன் போய், அவ்வூர் சிவன் கோயில் சந்நிதியில் நின்றபடி மெய்யுருக 'பொன்னார் மேனியனே' எனத் தொடங்கும் தேன் மதுரப் பாவைப் பாடினார்.

அப்படியே காவிரியின் மேல் கரையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களான திருவானைக்கா, திருப்பாச்சிவா சிரமம், திருப்பைஞ்ஞீலி, திரு ஈங்கோய்மலை, கொடுமுடி ஆகிய தலங்களுக்குச் சென்று அவ்வூர்க் கோயில்களில் குடி கொண்டுள்ள உமையொரு பாகனைப் பதிகங்கள் பாடிப் பரவசமானார். பேரூரில் இறைவன் சுந்தரருக்குத் தம் நடனத் திருக்கோலத்தைக் காட்டி அருளினார். இன்று விருத்தாசலம் எனப்படும் திருமுதுகுன்றம் என்னும் ஊருக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டார். அவர் எண்ணமெல்லாம் முது குன்றத்திலேயே இருந்ததால், கூடலையாற்றார் என்னும் சிவத்தலத்தை மறந்தார். விடையேறி விளையாடும் பெருமான் சுந்தரருடன் விளையாடும் எண்ணங் கொண்டார்.

அந்தண வடிவில் அவரும் ஒரு யாத்திரிகர் போல் சுந்தரரின் அடியார் கூட்டத்தோடு நடந்தார். சுந்தரருக்கு அப்பகுதியின் வழி தெரியாததனால் முதுகுன்றம் செல்லும் பாதையை வழியில் பலரிடம் விசாரித்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது கூட்டத்தோடு பயணம் செய்யும் புதியவரான அந்தணரைக் கண்டதும் அவரிடம், "ஐயா வேதியரே!

திருமுதுகுன்றம் தலத்துக்குச் செல்லும் வழி தங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

அந்தண வடிவிலிருந்த சிவனோ, "திருக்கூடலையாற்றுக்குப் போகும் வழி இதுதான்" என்று கூறி மறைந்தார். தம்முடன் பயணித்தவர் திருக்கூடலையாற்றுச் சிவபிரானே என்பதை உணர்ந்தார் சுந்தரர். இவ்வாறு தம்மோடு நடந்து வந்து தம் ஊருக்கு வழி காட்டி இருக்கிறார் என்றறிந்து, கங்காதரரின் கருணையை எண்ணி நெகிழ்ந்து திருக்கூடலையாற்றார் கோயிலை அடைந்து, "வடிவுடை மழுவேந்தி மதகரி உரி போர்த்து" எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி வணங்கினார்.

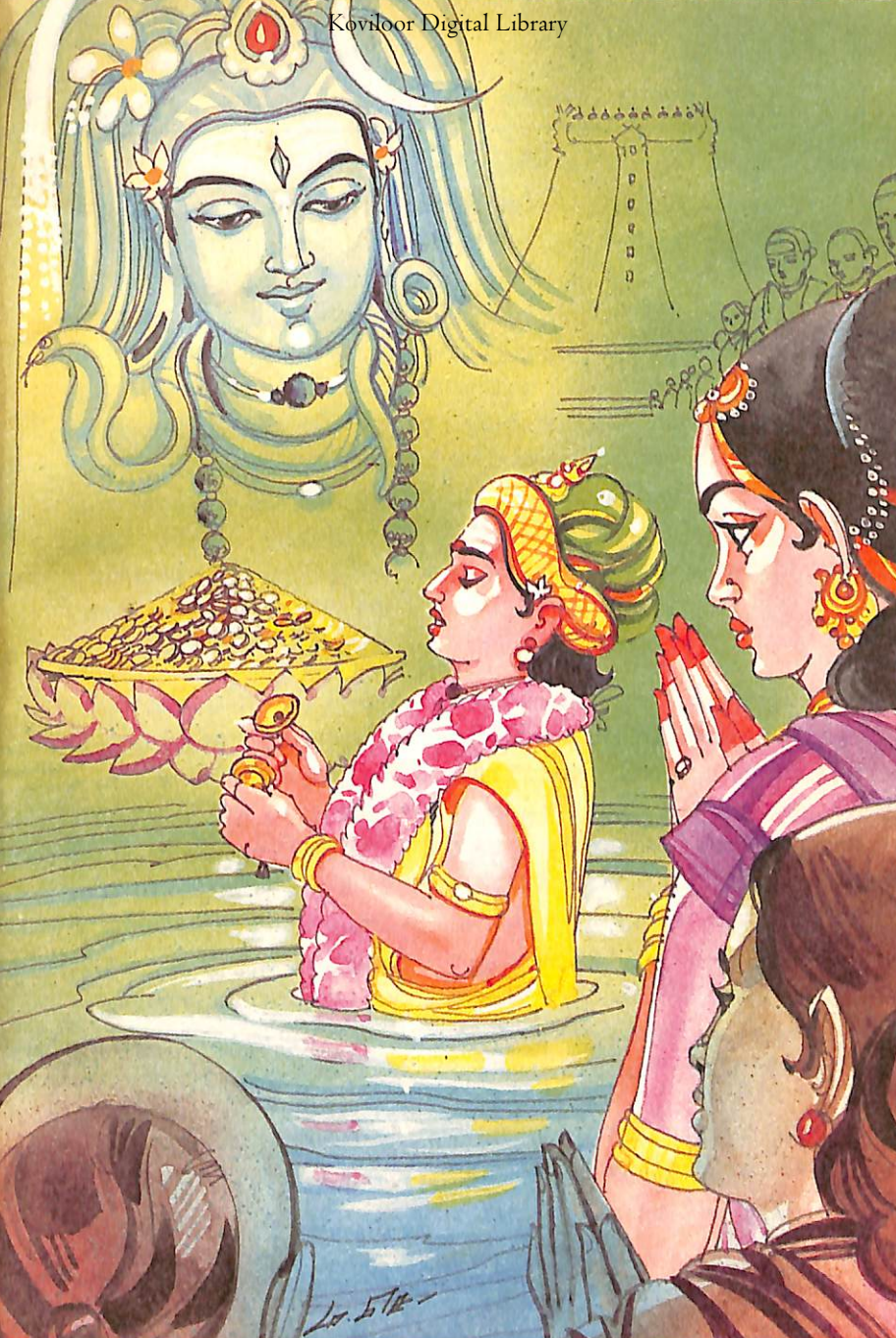
அதன் பின் விருத்தாசலத்துக்கு வழி தெரிந்து கொண்டு அங்கு சென்று இறைவனைத் தொழுது, "நஞ்சிடை இன்று" எனத் தொடங்கும் தேவாரப் பாடலைப்பாடி விருத்தகிரீஸ்வரரைப் போற்றினார். தமக்குப் பொன் பரிசு வழங்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். சுந்தரரின் பாமாலைகளில் மனம் பறி கொடுத்த பசுபதி, வன் தொண்டருக்கு பன்னீராயிரம் பொற்காசுகளைப் பரிசாக வழங்கினார். தம்முன்னே குவிக்கப்பட்டிருக்கும் பொற்காசுகளைப் பார்த்துப் பூரித்துப் போனார் தம்பிரான் பிள்ளையாகிய நம்பியாளுரார்.

மாடமானிகை கட்டிக்கொண்டு சுகவாழ்வு வாழ்வா சுந்தரர் இப்படி இறைவனிடம் பொன் கட்டிகளாகவும் பொற் காசுகளாகவும் கேட்டுப் பெறுகிறார்? இல்லை. சிவனடியார்கள் பட்டினி இன்றி

வாழ, மானம் காக்க உடையுடுத்த, திருத்தொண்டர் களுக்கே சிவன் அளித்த செல்வமனைத்தையும் செலவிட்டார். சிவத்தொண்டு புரியவும், சிவநெறி தழைக்கவுமே ஈசன் அளித்த வெகு மதிகளைச் செலவிட்டார். தமக்கென்று எதையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அதனால்தான், தம் தோழர் சுந்தரர் கேட்கும்போதெல்லாம் பொருள் கொடுத்தார் பொன்னம்பலத்தாடும் பித்தன்!

“பன்னிரெண்டாயிரம் பொற்காசுகளை நான் எப்படித் திருவாரூருக்குச் சுமந்து செல்வேன், இறைவா?” என்று மலைப்போடு கேட்டார் மலைமகள் மணாளனிடம்.

“நம்பியாரூரா — சுந்தரனே! அக்கவலை உனக்கு வேண்டாம். பொற்காசுகளை இவ்வூரில் ஓடும் மணிமுத்தா நதியில் கொண்டு போடு. நீ திருவாரூருக்குச் சென்றதும் அங்குள்ள கமலாலயம் குளத்தில் மூழ்கி இவற்றை எடுத்துக்கொள்” என்று அசரீரியாகக் குரல் கொடுத்தார் ஈசன். அதன்படியே பொற்காசுகளை மூட்டைகளாகக் கட்டிக்கொண்டு போய் மணிமுத்தாற்றில் போட்டார். அப்படிப் போடுமுன் ஒரு காரியம் செய்தார். அந்தப் பொற்காசுகளிலிருந்து கொஞ்சம் மச்சம் வெட்டிக் கொண்டார் — திருவாரூரில் தான் பெறப் போகும் பொற்காசுகளின் மாற்று சரியாக இருக்கிறதா என்பதை சோதிப்பதற்காக. சோதி ரூபனான இறைவனின் செயலையே சோதிக்கத் துணிந்தார். மனித குணம் என்பது இது தான். ‘தானம் பெற்ற மாட்டின் பல்லைப் பிடித்துப் பார்த்தானாம்’ என்ற பழமொழி நினைவுக்கு வருகிறதா?

திருமுதுகுன்றத்து விருத்தகிரீஸ்வரரிடம் விடை பெற்று பல சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துப் பரமனைப் பாடிப்பரவி, முடிவில் திருவாரூருக்கு வந்தார். பரவையிடம் தனக்கு ஈசன் அளித்த பன்னீராயிரம் பொற்காசுகள் பரிசில் பற்றிக் கூறினார். அதை அங்குள்ள ஆற்றில் போட்டதையும் இங்குள்ள குளத்தில் எடுக்கப் போவதையும் விவரித்தார் தம் துணைவியிடம். இருவரும் கமலாலயம் எனப்படும் பெரிய குளத்துக்கு வந்தார்கள். சுந்தரருடன் சென்ற தொண்டர்களுக்கும் இந்த விஷயம் தெரியுமாதலால் அது ஊர் முழுதும் பரவி, ஆற்றில் போட்ட பொன்னைக் குளத்தில் சுந்தரர் எடுக்கப் போகும் அதிசயத்தைக் காண ஊரே திரண்டு வந்து திருக்குளத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றது.

உமையொருபாகன் லேசுப்பட்டவரா? வாக்குக் கொடுத்தாலும் குளத்தில் மூழ்கியவுடன் பொன்காசு கிடைக்கச் செய்து விடுவாரா? சுந்தரர் வாயால், சுந்தரத் தமிழ் பாசுரங்களைக் கேட்கத்தானே இப்படித் திட்டம் வகுத்திருந்தார். சுந்தரர் குளத்தில் மூழ்கித் துழாவினார். மண்ணும் பாசியும் தாமரைக் கொடிகளும் தான் கையில் சிக்கின. பொற்காசு எதுவும் இல்லை. களைத்துத் துவண்டு போனார் வன்தொண்டர். பரவை தன் கணவரின் செயலைக் கண்டு கலகல சிரிப்புடன், “ஆற்றிலே போட்டதைக் குளத்திலே தேடினால் எப்படிக்கிடைக்கும்?” என்றார்.

நம்பியாரூரருக்கு அவமானமாகி விட்டது. ‘என்னை இப்படிச் சோதிக்கலாமா? உன் தோழனான என்னைக் கண்டு பிறர் நகைக்கும்படி செய்து

விட்டாயே?" என்று கனிந்து உருகிக் கண்ணீர் மல்க இறைவனை துதித்துப் பதிகங்கள் பாடலானார். "பொன் செய்த மேனியினீர்" என்று தொடங்கி எட்டுப் பதிகங்கள் பாடினார், தியாகேசனுக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. மேலும் சுந்தரர் பாடிக் கேட்க வேண்டுமென்று விரும்பியவர் பொன்திரள் இருக்குமிடத்தைக் காட்டவில்லை. ஒன்பதாவது பதிகம் பசுபதியின் உள்ளத்தை உருக்கியது. குளத்தினடியில் பொன் திரள் குவிந்துள்ள இடம் புலனாகும் படி செய்தார். ஒளிவீசிக் குவியலாகக் குளத்தினடியில் உள்ள பொற்காசுகளை கரைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார் சுந்தரர். வெற்றியுடன் பரவையின் முகத்தைப் பார்த்து முறுவலித்தார்.

பரவையார் பொற்காசுகளை வீட்டில் கொண்டு சேர்க்கும் ஏற்பாடுகளில் ஈடுபடும் போது "பொறு பரவை" என்று அவர் செயலைத் தடுத்தார். "இவை நான் மணிமுத்தாற்றில் போட்ட பொற்காசுகள் தானா, இல்லை போலியா என்பதை சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும்" என்று கூறி, தாம் மச்சம் வெட்டி எடுத்து வைத்திருந்த பொன் துண்டையும், குளத்திலிருந்து எடுத்த பொற்காசையும் உரைகல்லில் மாற்று உரைத்துப் பார்க்கலானார். அண்ட சராசரங்களையும் அறிந்த ஆண்டவனுக்கு தன் தோழனின் உள்ளம் டெரியாமலா இருக்கும்? குளத்துப் பொன்னின் மதிப்பில் குறைவு இருக்கும் படி செய்து வேடிக்கை பார்த்தார். மேலும் சுந்தரர் பாட வேண்டுமே!

குளத்திலிருந்து எடுத்த பொன், மாற்றுக் குறைந்திருப்பதைக் கண்டு வருந்திய வன் தொண்டர், “ஈசா இப்படி மோசம் செய்து விட்டாயே” என்று கூறி பத்தாவது பதிகத்தைப் பாடிக் கதறினார். தயாநிதியான இறைவன் மனம் இரங்கினார். தம் விளையாட்டைக் கைவிட்டார். குளத்துப் பொன்னின் மாற்று உயர்ந்தது. சுந்தரரும் மகிழ்ச்சியுற்றார். மன நிறைவோடு பொற் காசுகளுடனும் துணைவி பரவையுடனும் தன் இல்லம் வந்தார். சிவத் தொண்டு புரிய சிவனருள் செய்ததை எண்ணி எண்ணி தம்பதிகள் இருவரும் பிறைசூடிய பெம்மானைப் பற்றியே பேசி மகிழ்ந்தனர்.

திருவாரூரில் மனைவி பரவையுடன் பாசமும் பக்தியும் கலந்த இல்லறம் நடத்தி வந்தார் சுந்தரர். ஆனாலும் இறைவன் அவரைத் தாம் கோயில் கொண்டுள்ள தலங்களுக்கெல்லாம் அழைத்து, அமுதம் போன்ற தேன் தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடிக் கேட்டு மகிழ்வதில் விருப்பமுடையவராக இருந்தார். ஆகவே சுந்தரரை அடிக்கடி தலயாத்திரை கிளம்பும் படி முடுக்கி விடுவார். திருவாரூரிலே சிவத்தொண்டு செய்து வந்த வன் தொண்டர், வேறு பல சிவாலயங்களுக்கும் போய்த் தொண்டு புரிய விரும்பியாத்திரை கிளம்பினார்.

திருநள்ளாறு, திருக்கடவூர் வீரட்டம், திருமயானம், திருவலம்புரம், திருசாயக்காடு, திருவெண்காடு, திருநனிப்பள்ளி, திருச்செம்பொன் பள்ளி, திரு நின்றிவூர், திருநீரூர், திருப்புன்கூர், திருக்கோலக்கா—இவ்வாறாக சிவத்தலங்கள் அனைத்துக்கும் சென்று, அங்கிங்

கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசனை தரிசனம் செய்தார். தேவாரப் பாடல்களால் அலங்கரித்து அகமகிழ்ந்தார். பல இடங்களில் தம்பிரான் தம் தோழருக்கு நேரில் தோன்றிக் காட்சியளித்தார். சுந்தரரின் சிந்தை குளிர்ந்தது.

திருக்கருகாவூர் என்னும் தலத்துக்குப் போகும் போது சுந்தரரும் அவருடன் பயணித்த சிவத் தொண்டர்களும் பசியாலும் தாகத்தினாலும் துன்புற்றனர். கையுடன் கொண்டு சென்ற கட்டுச்சோறு தீர்ந்து விட்டது. தாகம் தீர்க்க நீரும் கிடைக்கவில்லை. தம் பக்தர்களின் துன்பங்கண்டார் கைலாசபதி. உடனே அந்தண வேடம் பூண்டார். சுந்தரர் வரும் வழியில் ஒரு குளிர் சோலையையும் தண்ணீர்ப் பந்தலையும் உருவாக்கினார். பானகமும் நீர்மோரும் கட்டுச் சோறுமாக சுந்தரரின் திருக் கூட்டத்தை எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தார். அவர்களுடைய பசியையும் தாகத்தையும் போக்க. என்னே கருணை எம்பிரானுக்குத் தம் பக்தர்கள் மீது!

பொட்டல் காட்டில் குளுகுளு தோட்டத்தையும் தண்ணீர்ப் பந்தலையும் கண்ட சிவத்தொண்டர்கள் ஆவலோடு அதை நோக்கி ஓடினார்கள், 'நமசிவாய' நாமத்தை நா இனிக்கக் கூறியபடி. வேதியர் வடிவில் இருந்த வேதமுதல்வன், சுந்தரருக்கும் அவரது தொண்டர்களுக்கும் பானகமும் நீர்மோரும் அளித்துக் களைப்பைப் போக்கினார். பிறகு "சிவநேசர்களே! நீங்கள் அனைவரும் பசியால் வாடி இருப்பதை உங்கள் முகத்திலிருந்தே அறிகிறேன். என்னிடம் நான் உண்பதற்காகக் கொண்டுவந்துள்ள கட்டுச்சோறு

உணவு உள்ளது. பெரும்பசியைப் போக்க இது போதாதுதான். ஆனாலும் உங்கள் பசியைக் கொஞ்சம் தணிக்கும். இதை ஏற்றுக்கொண்டு, பசியாறுங்கள். எனக்குப் பசியில்லை” என்று உணவு மூட்டையை சுந்தரரிடம் கொடுத்தார். அந்தணரின் அன்பைக் கண்டு நெகிழ்ந்த நம்பியாருரர், அவரிடமிருந்து அச்சிறு உணவு மூட்டையை வாங்கிப் பிரித்து அதிலிருந்த தயிர் சாதத்தை ஒவ்வொரு தொண்டருக்கும் ஒரு வாய் உணவை உருண்டையாக்கிக் கொடுத்தார். இப்படி எடுக்க எடுக்க — கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாமல் கட்டுச்சோறு மூட்டையில் உணவு வந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கவளமல்ல-தொண்டர்கள் அனைவரும் வயிறு முட்டச் சாப்பிட்டு, இனி வயிற்றில் இடமில்லை என்னும்படி ஏப்பம் விட்ட பின்னும் கட்டுச்சாத மூட்டை, அதை அவிழ்த்தபோது இருந்த அதே நிலையில் அப்படியே இருக்கக்கண்டு சுந்தரர், தண்ணீர்ப்பந்தல் அந்தணரைத் தேடினார். ஆனால் அங்கு அவர் இல்லை. அதுமட்டுமா? சோலை, பந்தல் எல்லாமே மாயமாக மறைந்திருந்தன. அப்போதுதான் சுந்தரருக்கு, அந்தணராக வந்து உணவளித்தது தாயினும் சாலப் பரிந்து வந்து உதவும் கருணை உள்ளங்கொண்ட கங்காதரன் என்பதை அறிந்தார். திருக்கருகாவூர்க் கோயிலுக்குச் சென்று தம் பசி தீர்க்கப் பரிந்து வந்த பசுபதியைத் திருப்பதிகப் பாக்களால் அலங்கரித்து, கண்ணீர் மல்கத் துதித்தார்.

கருகாவூரிலிருந்து சிதம்பரம் போய் தில்லையம் பலத்தாடும் சிவனைத் தரிசித்துப் பின் தான் பிறந்து

வளர்ந்த தலமாகிய திருநாவலூருக்குச் சென்றார். பதிகங்கள் பாடிப் பரவசப்பட்டார். தொடர்ந்து தல யாத்திரை மேற்கொண்ட சுந்தரர், திருக்கழுக்குன்றம், காஞ்சீபுரம், பனங்காட்டூர், மாற்பேறு, திருவல்லம், திருக்காளத்தி என்று சிவஸ்தலங்கள் அனைத்துக்கும் போய், பதிகங்கள் பல பாடி, இறைவனைத் தொழுதேத்தி மகிழ்ந்தார்.

தல யாத்திரையின் முடிவில் திருவொற்றியூருக்கு வந்தார். ஒற்றியூரப்பன் சுந்தரரின் வருகையினால் மனம் மகிழ்ந்தார்.

5

திருக்கைலாயத்தில் ஆலால சுந்தரர், உமைதேவியின் இரு பணிப்பெண்களைக் காதலித்தார் - கமலினி, அநிந்திதை. இவர்களில் கமலினி பரவையாகப் பிறந்து சுந்தரரின் துணைவியாகி விட்டார். மற்றொரு தோழியான அநிந்திதையை, தன் தோழனாக்கிக் கொண்டுள்ள வன்தொண்டருக்கு மனைவியாக்கி வைக்கத் திருஉளம் கொண்டார் நீலகண்டர்.

ஞாயிறு என்று ஓர் ஊர் தொண்டை நாட்டிலே. இவ்வூரில் வேளாளர் குலத்திலே ஒரு சிவபக்தர் இருந்தார். அவர் பெயர் கிழவர். சற்று விந்தையான பெயர். முதுமைத் தோற்றமுடையவராக இருந்ததால்

இப்படி பெயர் ஏற்பட்டதோ என்னவோ தெரியவில்லை. இந்த ஞாயிறு கிழவர் குடும்பத்திலே அறிந்திதை அருமைக் குழந்தையாக அவதரித்தார். ஞாயிறு கிழவரும் அவரது மனைவியும் அழகுப் பெட்டகமாகத் தங்களுக்குப் பிறந்துள்ள குழந்தைக்கு 'சங்கிலி' என்று பெயரிட்டுச் சீராட்டிப் பாராட்டிச் செல்லமாக வளர்த்து வந்தனர். பார்வதியின் அன்புக்குப் பாத்திரமான தோழியாதலால், சங்கிலி, தேவியிடம் பக்தியுடையவராக இருந்தார். சங்கிலி பருவமெய்தியதும் தங்கள் அழகு மகளுக்கு ஏற்ற ஆணழகனைத் தேடி, திருமணம் செய்து வைக்கும் முயற்சியில் இறங்கினார்கள் பெற்றோர். இதை அறிந்த சங்கிலி பதறிப் போனார். சிவ பக்தையான அவர் ஒரு சிவனடியாரே தனக்குக் கணவனாக வரவேண்டுமென்று விரும்பினாள். தன் எண்ணத்தைப் பெற்றோரிடம் சொல்லத் தயங்கினாள். அந்தத் தயக்கம் இப்போது தன்னை ஆபத்தில் கொண்டு விடும் என்று கருதி, தன் விருப்பத்தைப் பெற்றோரிடம் கூறினாள். மகளின் மனம் அறிந்த பெற்றோர் கலங்கினார்கள். 'இது என்ன விபரீத ஆசை?' என்ற வாளாவிருந்தனர்.

உற்றார் உறவினர் சும்மா இருப்பார்களா? வயதுக்கு வந்த பெண் அதுவும் பேரழகியான பருவப் பெண் இருக்கும்போது, ஞாயிறு கிழவரிடம் பெண் கேட்டுப் பலர் வந்தனர். முதலில் அவர்களை அவர் தட்டிக் கழித்தாலும் முடிவில் சங்கிலியின் விருப்பத்தை வெளியிடும்படியாயிற்று. அதைக் கேட்டவர்கள் அதிர்ச்சியுற்றனர். உறவுக்காரர் அதன் பின் யாரும்

சங்கிலியைப் பெண் கேட்க வரவில்லை. இதனால் சங்கிலியின் பெற்றோர் மனமொடிந்து போயினர்.

தன் பெற்றோருக்குப் பாரமாக இருப்பதை விரும்பாத சங்கிலி, 'ஈசனின் அருள் பெற்ற ஒரு சிவநேசனையே இறைவன் என் கணவனாக அனுப்பி வைப்பான் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள்ளது. ஆகவே நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். என் கார்ப் பற்ற வரும் சிவனடியார் வரும் வரை நான் சிவத்தொண்டில் ஈடுபட விரும்புகிறேன். என்னைத் திருவொற்றியூரில் கொண்டு போய் விடுங்கள். அங்கு ஒற்றியூரப்பன் ஆலயத்தின் அருகில் நான் தங்க ஓர் இல்லம் அமைத்துக் கொடுங்கள்' என்று கேட்டுக்கொண்டாள். தம் அருமைப் புதல்வியின் விருப்பத்துக்கு அவர்களும் இணங்கினர்.

சங்கிலியைத் திருவொற்றியூருக்குக் கூட்டிப் போனார்கள். ஆலயத்தின் அருகே கன்னிமாடம் ஒன்றைக் கட்டினார்கள். அங்கு சங்கிலியும் அவரது தோழிகளும் வசிக்க எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்துவிட்டு ஊர் திரும்பினார்கள். சங்கிலி அக்கன்னி மாடத்தில் தன் தோழியருடன் வாழலானார். தினமும் மூன்று வேளையும் கோயிலுக்குப் போய் ஒற்றியூரப்பனை வழிபடுவாள். அங்குள்ள மண்டபத்தில் அமர்ந்து நந்தவனத்தில் பறித்த நறுமலர்களை மாலையாகத் தொடுத்து இறைவனுக்கு அளிப்பாள். மாலையில் ஈசனின் சந்நிதியிலுள்ள விளக்குகளுக்கு எண்ணையிட்டு திரியிட்டு சுடர்விட்டு எரியும்படி செய்து மகிழ்வாள். பிறகு கன்னிமாடம் திரும்பி முக்கண்ணனின்

நினைவாகவே உறங்கிப் போவாள். இவ்வாறு சிவத்தொண்டிலே தன் வாழ்நாளை சங்கிலி கழித்துக்கொண்டு, தன் கரம் பற்ற இருக்கும் சிவனடியாரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் போது—

இக்காலகட்டத்தில் சுந்தரர், தொண்டை நாட்டிலே தம் திருத்தல யாத்திரையைத் தொடங்கி இருந்தவர், திருவொற்றியூருக்கு வந்தார். ஆலயத்தின் கல்யாண மண்டபத்திலே பூத்தொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண் அழகியைக் கண்டார். திருக்கலையத்து நந்தவனத்திலே நிகழ்ந்த செயலின் விட்ட குறை தொட்டகுறையாக, சங்கிலியின் பேரழகிலே தம் சிந்தையைப் பறி கொடுத்தார் சுந்தரர். ‘மலர்க் குவியலுக்கு நடுவே ரோஜாவாகத் திகழும் வடிவுக்கு அரசியான அவள் யார்?’ என்று வினவினார். அங்கிருந்தவர்கள் சங்கிலியாரைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறினார்கள். “சிவத் தொண்டாற்றி வரும் கன்னியான அவர், தம் கரம்பற்ற ஒரு சிவநெறியாளரே வரவேண்டுமென்று காத்திருக்கிறார்” என்பதையும் சொன்னார்கள்.

சங்கிலியாரைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டதும் சுந்தரருக்கு பூர்வ ஜன்மத்தின் நினைவு நிழலாக மனதில் ஓடவே, “இப்பிறவியை இறைவன் எனக்களித்தது, இரு பெண்களிடம் நான் இச்சை கொண்டதினால்தான். ஒரு பெண் பரவையாக வந்து என் பத்தினியாகி விட்டாள். மற்றொரு பெண் இந்த சங்கிலியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தவாறு, ஒற்றியூரப்பனின் சந்நிதிக்கு

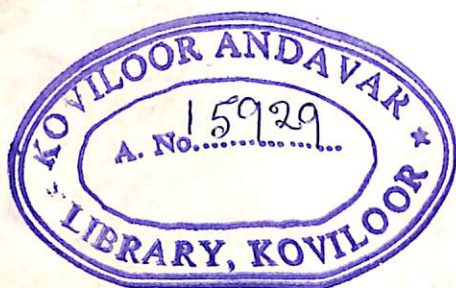
விரைந்தார். தன்னைத் தோழனாக்கிக் கொண்ட சதாசிவத்திடம் உரிமையோடு வேண்டுகோள் விடுத்தார். மண்டபத்தில் மாலை கட்டிக் கொண்டிருக்கும் மைவிழியாளிடம் தான் மையல் கொண்டுள்ளதைக் கூறி, அவளைத் தனக்கு மனைவியாக்கித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். பின் அவள் நினைவாகவே சிவமடத்துக்குச் சென்று ஓய்வு கொண்டு நித்திரையிலாழ்ந்தார்.

இறைவன் சுந்தரரைத் தேடி மடத்துக்கு வந்தார். தன் தோழனை எழுப்பினார். 'அம்மலர் மங்கை உனக்காகவே காத்திருக்கிறாள். உனக்கு உரிமையான அவளை உனக்கே திருமணம் செய்து வைக்கிறேன். உனக்காக அவளிடம் தூது போகிறேன் போதுமா?' கவலையை விடு! என்று கூறி மறைந்தார்.

இதேபோல் ஆலயப் பிராகாரத்தில் அடியார்களோடு வந்து கொண்டிருந்த சுந்தர புருஷனான நம்பியாரூரரை சங்கிலியும் பார்த்தார். ஒரே ஒரு கணம்தான். இருவர் பார்வையும் கலந்தன. தலை கவிழ்ந்தாள். 'இந்த சுந்தரப் புருஷன் சிவனடியாராக இருக்கக்கூடாதா?' என்று மனம் கேட்கலாயிற்று. அந்த அழகரின் நினைவாகவே அன்றிரவு தூக்கம் பிடிக்காமல் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். பிறகு தூங்கிப் போனாள்.

மகேசன் அவள் கனவில் தோன்றினான். "சங்கிலி! நீ மையல் கொண்டுள்ளவனே உன் மணாளனாவான். அவன் என் தோழன். என் தொண்டன். அவனும் உன்னை நேசிக்கிறான். உங்கள் எண்ணம் ஈடேறும்" என்றார்.

இதைக் கேட்டு குதூகலித்த சங்கிலி, “தயாபரனே! என் விருப்பம் நிறைவேற நீங்கள் ஆசீர்வதித்ததைக் கேட்டு ஆனந்த பரவசமானேன். ஆனால் அவருக்கு முன்பே மணமாகி, திருவாரூரில் இல்லாளோடு இல்லறம் நடத்துவதாக அறிந்தேன். அப்படி இருக்க, என்னை மணந்தவர் என்னைப் பிரிந்து செல்லாதிருப்பாரா இறைவா?” என்று உறக்கத்திலேயே - கனவிலேயே - ஐயனிடம் தன் ஐயத்தைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

“சிவத்தொண்டாற்றும் செல்வியே! அதற்காக நீ கவலைப்படாதே. உன்னைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன்’ என்று சுந்தரன் உனக்குச் சபதம் செய்து தரும்படி செய்கிறேன். திருப்திதானே? இனி நீ என் தோழனை மகிழ்ச்சியோடு மணக்கலாம்” என்று கூறி மறைந்தார். திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்த சங்கிலி-கனவை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு களிபேருவகை கொண்டார்.

சுந்தரருக்கும் சங்கிலிக்குமிடையே தூது சென்ற கைலைநாதன் மீண்டும் சுந்தரரிடம் வந்தார். “வன் தொண்டா! சங்கிலி உன்னை மணக்க விருப்பமுடன் இருக்கிறாள். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை விதிக்கிறாள். நீ எக்காலமும் அவளைப் பிரிந்து செல்லக் கூடாதாம். அப்படி சபதம் செய்து தரவேண்டுமாம்— என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“சபேசா! இது என்னால் முடியாதது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். நீங்கள் குடி கொண்டுள்ள கோயில்களுக்கெல்லாம் சென்று உங்களைப் போற்றிப் பாடும் பழக்கமுடையவன் நான். பரவையை எனக்கு

மணம் செய்து வைத்ததும் நீங்கள்தான். அப்படி இருக்க, சிவஸ்தலங்களுக்குப் போகாமலோ, பரவையை மறந்தோ என்னால் சங்கிலியுடனேயே சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டது போல இங்கேயே எப்படி இருக்க முடியும்? என்னை நீங்கள் சோதிக்கிறீர்கள் ஜோதி ஸ்வரூபா! ஒன்று செய்கிறேன். உங்கள் முன் சபதம் செய்தால்தானே அதை மீறக்கூடாது. முடியாது. ஆகவே நான் உங்கள் சந்நிதியில் சங்கிலிக்குச் சபதம் செய்து தரும் போது நீங்கள் கருவறையில் இருக்காதீர்கள்—ஆலயப் பிரக்காரத்திலிருக்கும் மகிழ் மரத்தடிக்குப் போய் விடுங்கள். அப்போது என் சபதம் உங்கள் முன் செய்ததாகாது. பிறகு உசிதம் போல நான் செயல்படலாம்” என்று யோசனை கூறினார் சுந்தரர்.

“நீ செய்யும் சூழ்ச்சிக்கு என்னை உடந்தையாக இருக்கச் சொல்லுகிறாயா? இந்த ஏமாற்று வேலைக்கு நான் உனக்கு உதவ வேண்டுமா?” என்று பொய்க் கோபத்துடன் முகம் கடுத்தார் கங்காதரன்.

“ஆசா பாசங்கள் மிக்க இந்த மூடனைத் தோழனாகக் கொண்டால் இந்தத் தொல்லைதான். மானிடர்களிடையே ஒரு பழமொழி உண்டு பரமேஸ்வரா- ‘நாய் வேடம் போட்டவர் குரைக்காமல் முடியுமா!’ என்பதே அது. உங்களுக்குத் தெரியாதா உமாபதி!”

“உண்மைதான். உன்னை என் தோழனாக ஏற்றதிற்குத் தகுந்த தண்டனைதான். தவிர சங்கிலியை உன் மனைவியாக்கி வைக்கிறேன். என்று வாக்குக் கொடுத்து விட்டேனே-அசட்டுத்தனமாக. அதற்காக

இதையும் இதைவிட மோசமாகவும் உன் காதலுக்காக நான் தூது போக வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டு விட்டது” என்று பொய்யாக அலுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பினார். உமா மகேஸ்வரன் லேசப்பட்டவரா? சுந்தரருக்கு சங்கிலியை மணமுடிக்க வேண்டும். அதே போதில் தன் கௌரவமும் பாதிக்கப் படக்கூடாது. பித்தன் என்ற பெயர் போதும். பொய்யன் என்ற பெயரும் வரக் கூடாதென்று திட்டமிட்டார்.

மீண்டும் சங்கிலியின் கனவில் தோன்றினார். “நானைக்கு சுந்தரர் நீ விரும்பியபடி என் சந்நிதியில் உனக்குச் சபதம் செய்து கொடுக்கச் சம்மதித்து விட்டான். அப்போது நீ ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும். இறைவன் சந்நிதிமுன் சபதம் செய்ய வேண்டாம். கோயில் சுற்று வழியில் உள்ள மகிழ் மரத்தடியில் செய்து கொடுத்தால் போதும் என்று வற்புறுத்தி அவனை மகிழ் மரத்தடிக்குக் கூட்டிவந்து சபதம் செய்ய வை” என்று கூறி மறைந்தார்.

இதற்குப் பிறகு சங்கிலிக்கு உறக்கம் வரவில்லை. இறைவன் தன்பால் அக்கறைகாட்டி, தன் மனங்கவர்ந்தவரிடம் தனக்காகத் தூது போய் — இருமுறை கனவில் தோன்றி — ‘ஈசா உமது கருணையை எப்படிப் போற்றுவேன்’ என்று புளகாங்கிதமுற்றார். தன் தோழிகளை எழுப்பினாள். கனவினை விளக்கினாள். கிழக்கு வெளுக்கும் வேளையில் மங்கல நீராடி, புத்தாடை புனைந்து, பொலிவோடு தோழிகளுடன் ஆலயம் சென்றாள். தமக்கு முன்பாக, தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட சுந்தர

புருஷர்-சிவனடியார்-ஆலயத்துக்கு வந்து தன் வரவிற்காகக் காத்திருப்பதைக் கண்டு உவகை கொண்டாள்.

சங்கிலியைக் கண்டதும் சுந்தரர் ஓடோடி வந்தார். அவளை மணக்க விரும்புவதாகவும், மணந்து கொண்டபின் அவளைப் பிரியாமல் அவளுடனேயே வாழுவதாக இறைவன் முன் சபதம் செய்து தருவதாகவும் கூறினார். “பேரழகியே சங்கிலி! சந்நிதிக்கு வா. இறைவன் முன் சத்தியம் செய்து உறுதியளிக்கிறேன்” என்றார்.

தன்மீது சுந்தரர் கொண்டுள்ள காதலைக் கண்டு சங்கிலியின் முகம் நாணத்தினால் சிவந்தது. பேச நாவெழுவில்லை. ஆகவே உடனிருந்த தோழிகள், “மானிடக் காதலுக்காக இறைவனின் சந்நிதானத்தை காட்சிக் கூடமாக்கி மாசுபடுத்த வேண்டாம். அது முறையுமல்ல. கோயில் வளாகமே போதுமானது. ஆகவே நீங்கள் மகிழ மரத்தடியில் சபதமிட்டுக் கொடுங்கள். அதுவே எம் தலைவிக்குத் திருப்தியாகும்” என்றார்கள்.

இதைக் கேட்ட சுந்தரர் தவித்துப் போனார். தன் சூழ்ச்சி தெரிந்துவிட்டதோ என்று பயந்தார். மரத்தடிக்கு வர மறுத்தால் சங்கிலி தம்மை மணக்கவே மறுத்துவிடுவாளோ என்று ஐயமுற்றார். வேறு வழியின்றி மகிழ மரத்தடிக்குச் சென்றார். அதை மும்முறை வலம் வந்தார். பின் சங்கிலியிடம் “உன்னை மணம் செய்து கொண்டபின் உன்னை விட்டுப் பிரியேன். இது இறைவன் மீது ஆணை!” என்று சபதம் செய்தார். தான் கேட்டுக் கொண்டபடி ஈசன் மகிழ

மரத்தடிக்கு வந்திருப்பாரே என்ற நினைப்பில் அவர் உடலும் உள்ளமும் நடுங்கியது. ஆனால் சங்கிலிமீது கொண்ட மையலில் அதை விழுங்கி ஜீரணித்துக் கொண்டார்.

சங்கிலியோ, “என்னை மணப்பதற்காக, என் மீது கொண்ட காதலால், இறைவனை சாட்சியாக்கி சத்தியம் செய்துள்ளாரே. கொடுத்த வாக்கை சபதத்தை மீறினால் என்ன விபரீதம் விளையுமோ?” என்று கவலையோடு மனங் கலங்கினாலும், சுந்தரர் தன் மணாளராகப் போகிறார் என்ற மகிழ்வோடு கன்னிமாடம் திரும்பினாள்.

அன்றிரவே சிவனடியார்களின் கனவில் தோன்றிய சிவபிரான் “அடியார்களே! நம்பியாருரானும் சங்கிலியும் மனமொப்பி இல் வாழ்க்கை நடத்த விரும்புகிறார்கள். அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்புகள்” என்று உத்தரவிட்டார். திருவொற்றியூர் சிவத்தொண்டர்கள் உடனே பரபரப்படைந்தார்கள். ஞாயிறு கிழவருக்கும் அவர் துணைவியாருக்கும் ஆளனுப்பி வரவழைத்தார்கள். வொற்றியூரப்பனின் திருச்சந்நிதியிலே திருமணத்துக்கான சகல ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டது. ஒரு சுபயோக சுபதினத்தில் சுந்தரருக்கும் சங்கிலிக்கும் திருமணம் நடந்தது. சுந்தரர்-நங்கை நல்லாள் சங்கிலியுடன் இல்லறமாம் நல்லறத்தை இன்பமாக நடத்தியபடி இனிதே வாழ்ந்தார் திருவொற்றியூரிலே.

திருவாருரிலே-பரவை கணவனின் நினைவாக, சிவாலய யாத்திரை போனவரை இன்னும் காணோமே என்று கவலையோடு சிவலோக நாதனை

துதித்தபடி நாட்களை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தார். நாட்கள் வாரங்களாகி-மாதங்களாகி மறைந்தன, வசந்தமும் வந்தது. சுந்தரர் வரவில்லை.

திருவொற்றியூரில், வசந்தம் - சுந்தரரின் நினைவிலே திருவாரூரிலே வீதிவிடங்கருக்குச் சிறப்பாக நடத்தப்படும் வசந்த விழாவை நினைப்பூட்டியது. தியாகேசரைப் பிரிந்து வந்து பல நாளாயிற்றே என்று மனம் பதைத்தார். திருவாரூருக்குப் போகவேண்டும் தியாகேசரை மனமுருகப் பாடவேண்டும். கண்ணீருடன் காத்திருக்கும் பரவையின் கவலையைப் போக்க வேண்டும் என்று துடித்தார், தவித்தார். சங்கிலியிடம் செய்த சபதத்தை எண்ணி உடல் குறுகினார். உள்ளம் ஊசலாடியது. சத்தியத்தை மீறி திருவொற்றியூரை விட்டு விலகினால், எனன நேருமோ என்ற ஐயம் வாட்டியது. முடிவில் தியாகேசனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையே வென்றது. "ஏழையேன் பிரிந்திருக்கிறேன் என் ஆரூர் இறைவனையே" என்று இறைவனை நினைந்து கதறியபடி பதிகம் பாடியபடி திருவாரூருக்குக் கிளம்பி விட்டார் - வருவது வரட்டும் என்ற துணிச்சலோடு.

வாக்குத் தவறுபவர்களை இறைவன் தண்டிக்கா திருப்பானா? அதுவும் தம்மையே சாட்சி வைத்துச் செய்த சபதத்தை மீறுவதானால்? வொற்றியூர் எல்லை தாண்டியதுமே சுந்தரரின் கண்கள் இரண்டும் பார்வையை இழந்தன. குருடரானார். மனங் கலங்கினார். மூர்ச்சையடைந்தார். சுந்தரருடன் சென்ற அடியார் கூட்டத்தினர் தம்பிரான் பிள்ளையின் நிலை கண்டு மனம் வருந்தினர். மூர்ச்சை தெளிவித்தனர்.

கண் விழித்து நினைவு வரப்பெற்ற சுந்தரர், கங்கை கொண்ட முடியானிடம் தன் பிழை பொறுத்து அருளுமாறு வேண்டிக் கொண்டு “அழுக்கு மெய்க்கொடுன் திருவடிகடந்தேன்” எனத் தொடங்கும் தேமதுரத் தேவாரத்தைப் பாடி, முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காமல், அடியார் கூட்டம் வழிகாட்டிச் செல்ல, திருவாரூர்ப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

திருவெண்பாக்கம் என்னும் தலத்து வெண்ணீரணிந்த சிவனைப் போற்றித் திருவாசகம் பாட, இறைவன் மனம் இளகி குருடரான சுந்தரருக்கு ஓர் ஊன்று கோலை வழங்கி வாழ்த்தினார். ஊன்று கோலின் உதவியோடு தொடர்ந்து பயணப்பட்டு காஞ்சிபுரம் வந்தார். ஏகாம்பரேசுவரரிடம் தமக்குப் பார்வை வழங்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டு பாசரம் பாடினார். காமரட்சி நாதனான கருணாளன், சுந்தரரின் இடக்கண் பார்வை மீண்டும் வரும்படி செய்தார். பார்வை இழந்ததோடன்றி சுந்தரரின் உடலில் வேறு ஒரு நோயும் பற்றி வருத்தியது. இக்கொடுந் தண்டனைகளால் நம்பியாரூரர் பெரும் துன்பமடைந்தாலும், தன் பயணத்தைக் கைவிட வில்லை. திருத்துருத்தி என்னும் தலத்தில் வாழும் உமையொரு பாகனை உள்ளமுருகப் பாடி அவ்வூர்த் திருக்குளத்தில் மூழ்கி எழவே, வருத்திய அவரது உடலை நோய் அகன்றது.

ஒற்றைக் கண் பார்வையுடன் திருவாரூரை அடைந்தார் வன்தொண்டரான சுந்தரர். தியாகேசனின் சந்நிதானத்தை அடைந்தார். “மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே” என்னும்

திருப்பதிகத்தை நெஞ்சமும் நெக்கும் உருகப் பாடவே அவரது வலக் கண் பார்வையையும் வழங்கினார் தியாகேசன். சுந்தரர் அடைந்த ஆனந்தத் துக்கு எல்லையே இல்லை.

இதனிடையே — கணவர் திரும்பாத கவலையினால் பரவை, ஆட்களைத் தொண்டை நாட்டுக்கனுப்பி சுந்தரர் எங்கிருக்கிறார் என்று அறிந்து வருமாறு கூறி இருந்தார். அந்த ஆட்கள் தொண்டை நாட்டுத் திருத்தலங்களிலெல்லாம் விசாரித்து, சங்கிலியாரை மணந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தும் சுந்தரரின் நிலையைத் தெரிந்து கொண்டு வந்து பரவையிடம் கூறி இருந்தார்கள். அதனால், தம் கணவர் சுந்தரரிடம் கடுங்கோபம் கொண்டிருந்தார். அவரைத் தம் வீட்டின் படியேற விடுவதில்லை என்று உறுதி கொண்டார்.

சபதத்தை மீறியதற்குத் தண்டனையை அனுபவித்து, பரவையை நாடி வந்த சுந்தரரை உள்ளே வரவிடாமல் கதவை அடைத்து ஊடல் கொண்டாள் பரவை. சுந்தரர் தம் தோழர் தியாகேசனிடம் ஓடினார். தமக்கு நேர்ந்த கதியைக் கூறிக் கதறினார். காதலுக்குத் தூது போன கங்காதரன், ஊடல் தணிக்கவும் தூது போனார். பரவையின் வீட்டுக்குப்போய் அவளிடம் பக்குவமாகப் பேசி அவள் கோபத்தைப் போக்கி, சுந்தரரை அவளுடன் இணைத்து வைத்தார். பரவையும்- சுந்தரரும் பேரருளாளனான பரமேஸ்வரனின் கருணையை எண்ணி மனமுருகினர். மகிழ்வோடு இல்லறம் துய்த்து இன்பமுடன் வாழ்ந்தனர்.

6

சுந்தரரிடம் சிவபெருமான் அதிக ஈடுபாடு காட்டி, ஒரு பணியாளனைப் போலப் பரிந்து சென்று உதவுவது, சில சிவனடியார்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சுந்தரர், கைலாயத்தில் ஈசனின் அன்புக்குரிய பணியாளனாக இருந்த பக்தன் என்ற தேவ ரகசியம் அவர்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை. அர்ச்சகர் வடிவந்தாங்கி சுந்தரத் தம்பதிகளின் ஊடல் போக்க தூது சென்றதையும், சங்கிலியை சுந்தரரின் மனைவியாக்கி வைக்கப் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டதையும் மட்டுமே அவர்களால் காண முடிந்தது. இறைவனின் திருவிளையாடல்களின் ரகசியத்தையோ, பரவை -சங்கிலி-சுந்தரர் இவர்களின் முற்பிறவி பற்றியோ அவர்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. தம் மனைவியின் கோபம் தணிக்க கோமதிநாதனை தூதாக அனுப்பியதற்காகச் சுந்தரரை வெறுத்தார்கள். சிவனிடமும் மனத்தாங்கல் கொண்டனர் சிவ பக்தர்கள். இப்படிச் கோபமுற்ற சிவனடியார்களில் ஒருவர் கலிக்காம நாயனார்.

திருப்பெருமங்கலம் என்ற ஊரிலே வாழ்ந்து வந்தார், சிறந்த சிவபக்தரான கலிக்காமர். சிவபக்தர்களில் சிலர் தன்னிடம் கோபமாக இருப்பதை சுந்தரர் அறிந்தார். பரவைக்காகத் தான் கைலாச நாதனைத் தூதனுப்பியது தவறு என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார் வன் தொண்டர். கலிக்காமர் தன்னைக் கடுமையாகச் சாடி வெறுப்பதைக் கேட்டு மிக்க மனவேதனை அடைந்தார். தம் மனக்குறையை

ஈசனிடம் முறையிட்டுக் கதறிக் கண்ணீர் வடித்தார். தனக்குச் சிவனடியார்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள களங்கத்தைப் போக்கிக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்.

உமையொரு பாகன் சுந்தரரின் முறையீடுகளை மௌனமாகக் கேட்டார். சிவனடியார்களிடம் தம் தோழன் சுந்தரருக்கு உள்ள பக்தியையும் மரியாதையையும் வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். அடியார்களை ஆட்கொள்ளுமுன் அவர்களைச் சோதனைக்குள்ளாக்கிப் புடம் போட்ட தங்கமாக்கிக் காட்டுவதே தயாபரனான சிவனின் குணம். அதன்படி தன் பக்தன் கலிக்காமருக்குக் கடுமையான சூலை நோய் உண்டாகும்படி செய்தார். தாங்கமுடியாத வயிற்றுவலியினால் அவதியுற்றார் கலிக்காமர். மருத்துவ சிகிச்சை எதுவும் பலன் தரவில்லை. தன் சூலை நோயை தீர்த்து வைக்கும்படி வைத்திய நாதனான சிவனை உள்ளமுருக வேண்டிக் கொண்டார்.

கலிக்காமரின் கதறலுக்கு மனமிரங்கிய மகேசன் அவர் கனவில் தோன்றி “கலிக்காமா! உன் சூலை நோயைக் குணப்படுத்த சுந்தரன் ஒருவனால்தான் முடியும். அவனை நாடுக” என்று கூறி மறைந்தார். சுந்தரர் பெயரைக் கேட்டதுமே, கலிக்காமர் அடங்கா ஆத்திர மடைந்தார். தம்பிரான் பிள்ளையிடம் நான் போய்த் தஞ்சமடைவதை விட என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுவேன் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

கலிக்காமரின் கனவில் தோன்றிய ஈசன் வன் தொண்டனாகிய தம் தோழனிடமும் போய்

“கலிக்காமன் வயிற்றுவலியால் அவதிப்படுகிறான். நீ போய் அவன் நோய் தீர்த்து வா” என்று கூறினார். வெண்ணீரணிந்த விடையேறு பெருமானின் விருப்பப்படி திருப்பெருமங்கலத்துக்குக் கிளம்பினார் சுந்தரர், கலிக்காமரைக் காண. தாம் வருவதை சிவ அடியார்கள் மூலம் கலிக்காமருக்கு அறிவிக்கவும் செய்தார். அதனால் வினையே ஏற்பட்டது.

தம் குலை நோய் தீர்க்க சுந்தரர் வருகிறார் என்பதை அறிந்த கலிக்காமர், இறைவனைப் பணியாளனைப் போல நடத்தி வாழும் சுந்தரரின் கையால் தன் நோய் குணமாகித் தாம் வாழ்வதை விட இறப்பதே மேல் என்று தன் உடை வாளினால் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு உயிர் விட்டார். கலிக்காமரின் இல்லம் வந்த சுந்தரர், அங்குள்ள நிலையைப் பார்த்து பதைபதைத்துப் போனார். ‘தம்மால் அல்லவா இந்த சிவபக்தர் இறந்தார்’ என்ற மனவேதனையில் கலிக்காமர் அருகே கிடந்த ரத்தம் தோய்ந்த உடை வாளை எடுத்து அதனால் தம் உயிரையும் மாய்த்துக் கொள்ள முற்பட்டார். அவ்வேளையில் முக்கண்ணரின் அருளால் கலிக்காமர் உயிர் பெற்றார். உடனே அவர் தம்மை மாய்த்துக் கொள்ளப் போகும் சுந்தரரின் கரத்திலிருந்த உடை வாளைப் பிடுங்கித் தூர எறிந்தார். வன் தொண்டரைத் தம் மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார். சுந்தரர் தம் மீது கொண்டுள்ள நட்பை, அன்பை எண்ணிக் கண்ணீர் சிந்தினார். அக்கண்ணீரில் சுந்தரர் மீது அவர் கொண்டிருந்த பகை கரைந்து ஓடியது. சுந்தரரும் கலிக்காமரும் இணை பிரியாத் தோழர்களானார்கள்.

இக்காலக் கட்டத்தில் சேர நாட்டை ஆண்டு வந்தவர் சேரமான் பெருமாள் என்னும் சிவநேசர். சுந்தரரின் புகழ் கேட்டுப் புளகாங்கிதம் அடைந்த சேரமான், சுந்தரரை நேரில் கண்டு நட்புக் கொண்டு, அளவளாவி மகிழ ஆசை கொண்டார். அதற்கான தருணம் வாய்க்கவில்லை. காலங்கனியக் காத்திருந்தார் சேரமான் பெருமாள். அந்த வேளையும் வந்தது.

சோழ நாட்டுச் சிவத்தலங்களைத் தரிசிக்கும் நோக்கத்தோடு தம் தலைநகரிலிருந்து கிளம்பி தல யாத்திரை செய்தவாறு திருவாரூருக்கு வந்தார். அவரது நீண்ட நாள் ஆசையான-சுந்தரரைக் கண்டு அளவளாவ வேண்டுமென்பது நிறைவேறியது. சுந்தரரும் சேரமான் பெருமானும் மனமொத்த நண்பர்களானார்கள். சுந்தரருடன் சிலகாலம் திருவாரூரிலேயே தங்கி இருந்தார் சேர மன்னர் சேரமான்.

சுந்தரர் பாண்டிய நாட்டில் பசுபதி வாழும் சிவாலயங்களுக்குச் சென்று தரிசிக்க எண்ணங் கொண்டார். சுந்தரருடன் சேரமானும் அத்தல யாத்திரையில் பங்கு கொண்டார். பாண்டி நாட்டின் பல சிவத்தலங்களை தரிசித்து, தேவாரம் பாடி மகிழ்ந்தபடி தலைநகரான மதுரைக்கு வந்தார்கள். மதுரை மன்னரும், சோழ நாட்டு இளவரசரும் சுந்தரரையும், சேர மன்னரையும் வரவேற்று உபசரித்தார்கள். ஆலவாய் அப்பனான சொக்க நாதப் பெருமானையும், மீனாட்சி அம்மையையும் வணங்கிப் போற்றி தீந்தமிழ்த் தேவாரப் பாக்களால் மாலை சூட்டி மகிழ்ந்தார் சுந்தரர். பாண்டிய மன்னரின் விருந்தினர்களாகச் சுந்தரரும் சேரமானும் சிலகாலம்

தங்கிய பின், தங்கள் தலயாத்திரையை மேற்கொண்டார்கள்.

பாண்டிய நாட்டின் சிவாலயங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்து, தேவாரப் பாடல்கள் பாடிப் பரவசப்பட்டு மனத்திருப்தி அடைந்த சுந்தரர், தம் தோழர் சேரமானுடன் திருவாரூர் திரும்பினார். சேரமான், தன் நாடு திரும்ப வேண்டி விடை பெறும் போது, தம்மோடு சுந்தரரும் சேர நாட்டுக்கு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். நண்பரின் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாத தம்பிரான் தோழர், சேர மன்னரோடு சேர நாட்டுக்குக் கிளம்பினார்.

காவிரியாற்றின் தென் கரை வழியாகப் பயணித்த அவர்கள், ஆற்றின் வட கரையில் கோயில் கொண்டுள்ள திருவையாற்றுத் தீவண்ணனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது சுந்தரருக்கு. ஆனால் காவிரியாற்றிலோ பெருவெள்ளம் - இரு கரையையும் தொட்டபடி ஆக்ரோஷத்துடன் அலைபுரள ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மிதவையோ, படகோ எதுவும் அந்த வெள்ளத்தில் செல்ல முடியாது. சுந்தரருக்கோ எப்படியும் ஐயாறப்பனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என ஆசை. உமையொரு பாகனின் உள்ளத்தை மகிழ வைத்தால் அவரிடமிருந்து எதையும் சாதிக்கப் பெறலாம் என்ற ரகசியம் அறிந்தவராயிற்றே சுந்தரர். "பரவும் பரிசொன்றறியேன்" எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கினார். பதிகம் பாடி முடித்ததும் அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது—

காவிரியாற்றின் குறுக்கே கண்ணுக்குப் புலனாகாத ஓர் அணை உருவாயிற்று. மேற்குப்

பக்கத்துக் காவிரி நீர் அதற்கு மேல் பாயாதபடி அப்படியே தேங்கி நின்று வழி விட்டது. வரும் வெள்ளம் மேலும் மேலும் அப்பக்கத்தில் உயர்ந்தது. கீழ்ப்பக்கம் ஓடிவரவில்லை. கீழ்ப்பக்கத்திலிருந்த வெள்ள நீர் வேகமாகத் தொடர்ந்து ஓடி, நதியின் படுகை வறண்டு வற்றி வெறும் தரையாகியது. சுந்தரருக்காக ஐயாறப்பன் செய்த இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு சேரமான் பெருமானும் மற்றையோரும் வியந்து போற்றினர். காவிரி ஆற்றின் மணல் தளத்தில் நடந்து ஆற்றைக் கடந்து திருவையாறு தலத்துக்குப் போய் ஐயாறப்பனைப் போற்றித் துதித்து மகிழ்ந்து, மீண்டும் காவிரியாற்று மணலில் நடந்து தென் கரையை அடைந்தனர். அதுவரை கட்டிப் போட்டது போல வழிவிட்டு நின்ற வெள்ளம்-மடை திறக்கப்பட்டது போல, மகேசனின் அருளால் வழக்கம் போலத் தொடர்ந்து ஓடலாயிற்று.

சேர மன்னர், சுந்தரருடன் வருகிறார் என்பதை முன்னரே அறிந்த சேர நாட்டு மக்கள், மன்னருக்கும் அவர் தோழரும் சிவநேசருமான சுந்தரருக்கும் சிறப்பான வரவேற்பளித்தனர். சேர நாட்டுத் தலைநகர் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. எங்கும் 'சிவாய நம' என்னும் ஒலி ஓங்கரித்தது. சேரமான் பெருமாள், சுந்தரரை, புகழ்பெற்ற சிவத்தலமான திருவஞ்சைக் களம் என்னும் ஆலயத்துக்கு அழைத்துப் போனார். அக்கோயிலில் உறையும் சிவனைத் துதித்து, "முடிப்பது கங்கை..." என்னும் பதிகத்தைப் பாடி பக்தி வசப்பட்டார்.

கைலாசநாதரின் தோழரான சுந்தரரைத் தம் பட்டத்து யானை மீதமர்த்தி தான் அவருக்குப் பின்

பக்கம் நின்றபடி வெண் சாமரம் வீசி தமது பக்தியை வெளிப்படுத்தினார் சேரமான். பட்டத்து யானை மீது, நகர்வலம் வரச்செய்து அதன் பின் அரண்மனைக்குள் அழைத்துப் போய் சுந்தரரின் பாதங்களை வாசநீர் கொண்டு கழுவ முற்பட்டார். திடுக்கிட்டுப் போன சுந்தரர் அவ்வாறு செயல் படக்கூடாது என்று தடுத்தார். சேரமான் பெருமாள் கேட்கவில்லை. தாம் அன்போடு பணிவிடை செய்வதைத் தடுக்கவேண்டா மென்று உரிமையோடு வேண்டி சம்மதம் பெற்றார். சுந்தரருக்கு மனத் திருப்தியோடு பாதபூஜை செய்து அரண்மனைக்குள் அழைத்துப் போனார் சேர நாட்டு மன்னர். மன்னரின் அன்புப் பிணைப்பில் திணறிப் போன சுந்தரர் பலநாள் சேர நாட்டிலேயே தங்கி விட்டார்.

திருவாரூர் தியாகேசனைத் தாம் மறந்து வேற்றூரில் வெகுநாள் தங்கி விட்டதை ஒரு நாள் நினைந்து மனம் உருகி 'தியாகேசா என்னை மன்னித்து விடு. இதோ இப்போதே உன் இருப்பிடத்துக்கு ஓடி வருகிறேன்' என்று கூறி "பொன்னு மெய்ப் பொருளைத் தருவானே..." என்னும் தேவாரம் பாடித் துதித்தார். உடனே தாம் திருவாரூர் திரும்ப வேண்டும் என்று மன்னர் சேரமானிடமும் கூறினார். சுந்தரரைப் பிரிய மனமில்லாத மன்னர், தோழரின் பிடிவாதத் துக்கு இணங்கினார். தம் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொன்-பொருள்-ஆடை அணிகலன்கள்-மாணிக்கக் கற்களைப் பல மூட்டைகளாகக் கட்டி பொதி சுமக்கும் வலுவான உடல் கொண்ட ஆட்களின் தலையில் ஏற்றி அவர்களை முன்னதாகத் திருவாரூர் போகும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் சுந்தரருடன் வழியனுப்பி

வைக்கக் கிளம்பினார் சேரமான் பெருமான். சேர நாட்டு எல்லைக்கு அப்பாலும் போய் சுந்தரரைத் தழுவிப் பிரியா விடை கொடுத்துத் திரும்பினார் மன்னர்.

சுந்தரரும் அவரது அடியார்களும் திருவாரூரை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுக்கு முன்னால் தொலைவில் பொன் பொருள் வெகுமதி மூட்டைகளுடன் சேரநாட்டு பொதி சுமப்போர் போய்க் கொண்டிருந்தனர். திருமுருகன் பூண்டி என்னும் ஊரை இவர்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது அவ்வூர் ஆலயத்துச் சிவனான ஆலகால விஷமுண்ட நீலகண்டப் பெருமான் தம்பிரான் தோழரின் சுந்தரத் தமிழ்ப் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ் எண்ணியவர், வன்தொண்டரைத் தம் கோயிலுக்கு வரவழைத்துப் பாடச் செய்ய ஒரு தந்திரம் செய்தார்.

தம் பூதகணங்களை அழைத்தார். “சுந்தரனுக்காக பொன்னையும் அணிமணிகளையும் பொதி சுமப்பவர் சுமந்து செல்கிறார்கள். நீங்கள் வேடர்கள் வடிவில் போய் அவர்களை வழிமறித்துப் பொதிகளைக் கவர்ந்து செல்லுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார். ஈசனின் கட்டளையைச் சிவ கணங்கள் நிறைவேற்றின.

சேர நாட்டு சுமை தூக்கிகள் பொதிகளை வேடுவர்களிடம் பறி கொடுத்துவிட்டு, பதைப்போடு சுந்தரரிடம் ஓடி வந்து நடந்ததைக் கூறினார்கள். சேர மன்னர் தமக்களித்த வெகுமதிகள் வழிப்பறி செய்யப் பட்டதை அறிந்து வேதனையுற்றார். இறைவனிடம் முறையிடுவோம் என்று கருதி திருமுருகன் பூண்டி ஆலயத்துக்குப் போனார். தொழுவார்க்கு இரங்கி

அருள் செய்யும் அண்ணல் விரும்பியதும் இதைத் தானே? சுந்தரன் தன்னை நாடி வந்து பாடி மகிழ்விக்க வேண்டும். தாம் விரும்பியது நிறைவேறியது அறிந்து குமிண் சிரிப்புடன் காத்திருந்தார் கங்காதரன், சுந்தரனின் தேவாரப் பாடலைக் கேட்க.

“கொடுகு வெஞ்சிலை வருக வேடுவர்..” என்று தொடங்கி மடமடவென்று தன் மன வேதனையைக் கொட்டிப் பாடலானார் சுந்தரர். ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் “எத்துக் கிருந்தீர் எம்பிரான் நீரே?” என்று வினா எழுப்பினார். மேலும் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ் விரும்பிய பரமேஸ்வரன் வாளாவிருந்தார். சுந்தரர் வினா எழுப்பியப் பாடல்களுக்கு விடையேதும் கிடைக்கவில்லை. பத்தாவது பதிகம் பாடி முடித்ததும் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. சுந்தரனின் பரிசுப் பொதிகளைப் பறித்துக் கொண்டு மறைந்த வேடுவர்கள், எங்கிருந்தோ மாயமாகத் தோன்றி, கோயில் வாயிலில் அத்தனை மூட்டைகளையும் அடுக்கிவிட்டு, வந்த சுவடு தெரியாமல் மறைந்து போனார்கள். அலகிலா விளையாட்டுடைய அரனின் செயல். சுந்தரர் தம் பொதிகள் மீண்டதில் மகிழ்ந்து பூண்டி வாழ் பூத நாதனைப் போற்றி விடை பெற்றார்.

திருவாரூர் வந்த நம்பியாரூரர் தியாகேசன் சந்நிதிக்குச் சென்று, பிரிந்தவர் கூடினால் அடையும் பேரானந்த நிலையில், இவ்வுலகைக் கூத்தாட்டு வானை, உள்ளமுருகப் பாடிப் பரவியபின் பரவையை மகிழ்விக்க இல்லம் சென்று, மன்னன் அளித்த வெகுமதிகளை அவர் முன் விரித்து வைத்து வியப்படையும்படிச் செய்தார்.

திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானை அனுதினமும் மும்முறை வணங்கி வழிபட்டு, பரவையுடன் இன்பமாக இல்லறம் நடத்தி வந்தார் சுந்தரர், அடிக்கடி சேரமானின் நினைவு வரும். அவர் அன்பை, பக்தியை எண்ணி எண்ணி மகிழ்வார். சேரமானைப் பிரிந்து வந்து பல மாதங்களாகி விட்டன. நண்பரை மீண்டும் போய் சந்தித்து அளவளாவ ஆவல் கொண்டார் நம்பியாரூரர். அடியார் குழாத்துடன் சேர நாட்டுக்குக் கிளம்பி விட்டார் சுந்தரர். வழியில் கொங்கு நாட்டில் அவிநாசி என்னும் ஊரைக் கடக்க அவ்வூர் வீதி வழியே போய்க் கொண்டிருக்கையில் ஒரு வீட்டில் அழு குரலும் அடுத்த வீட்டில் மங்கல வாத்திய ஒலியும் கேட்டது. வியப்புற்றார் வன் தொண்டர். அந்த வீபரீதத்தின் விவரத்தைக் கேட்டார். சிவனடியார் கூட்டத்தோடு வந்த அவ்வூர்வாசி ஒருவர் அதன் காரணத்தைக் கூறினார்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அடுத்தடுத்திருக்கும் அவ்விரு வீடுகளிலும் ஒரே வயதுடைய சிறுவர் இருவர் வாழ்ந்தார்கள். ஒருநாள் அவ்விரு வீட்டுச் சிறுவர்களும் குளிப்பதற்காக ஆற்றுக்குச் சென்றார்கள். அப்போது ஆற்றின் மடுவில் மறைந்திருந்த முதலை ஒன்று ஒரு சிறுவனைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு நட்பாற்றுக்குப் போய் விட்டது. மற்றொரு சிறுவன் தப்பி வீடு வந்தான். அப்படி உயிர் தப்பிய சிறுவனுக்கு இன்று உபநயனம் செய்கிறார்கள். அந்த வீட்டின் மங்கல ஒலி அதுவே.

இந்த சுப காரியம் தம் மகனுக்குக் கிடைக்க வில்லையே என்ற வேதனையில் முதலை வாய்க்குப் பலி கொடுத்து மகனை இழந்த அடுத்த வீட்டில் அழுகுரல் கேட்கிறது. பெற்றும் வாழக் கொடுத்து வைக்காத மகனை நினைந்து அழுகிறார்கள்—என்று விளக்கம் அளித்தனர். இதைக் கேட்டு சுந்தரர், மகனை இழந்து வருந்தி அழும் வீட்டு வாசலில் நின்றார். தம் வீட்டு வாசலில் சிவனடியார் கூட்டம் நிற்பதை அறிந்த மகனை இழந்த பெற்றோர், வெளியே வந்து சுந்தரர் பாதங்களில் விழுந்து கண்ணீரால் கழுவினார்கள்.

அவர்கள் துயரத்தைத் தன் துயரமாகக் கருதிய சுந்தரர், கூடி இருந்தோரிடம் “முதலை வாழும் மடுவைக் காட்டுங்கள்” என்றார். ஊரார் முதலை வாழும் மடுவுக்கு சுந்தரமூர்த்தியைக் கூட்டிப் போனார்கள். தம்பிரான் தோழர் அவிநாசியப்பனையும் ஆரூரானையும் மனதில் தியானித்தவாறு “கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச் சொல்லு காலனையே!” என்று பாசரம் பாடி வேண்டினார். இறைவன் யம தர்மனுக்கு உத்தரவு பிறப்பித்தார். எப்படி? முதலை விழுங்கியதிலிருந்து இன்று வரை அச்சிறுவன் எப்படி வளர்ந்திருப்பானோ, அதே வளர்ச்சியில் அவனைப் பெற்றோரிடம் ஒப்படைக்கு மாறு. ஈசனின் காலால் உதைபட்டவ னாயிற்றே யமன். அந்தக் கோபத்தை மறப்பானா? வளர்ந்த சிறுவனாக, உயிரிழந்தவனை உருவாக்கி முதலையின் வயிற்றுக்குள் கொண்டு சேர்த்தான் யமதர்மன்.

சுந்தரர் தமது பத்தாவது தேவாரப் பாடலைப் பாடி முடித்த போது, மடுவில் ஒரு சுழற்சி ஏற்பட்டது.

அதிலிருந்து முதலை வெளிப்பட்டுக் கரையை நோக்கி வந்தது. வளர்ச்சி பெற்றச் சிறுவனை கரையில் கக்கி விட்டு மீண்டும் மடுவினுள் மறைந்தது. இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட ஊரார், பெற்றோர் 'ஆஹா'காரம் செய்து, சிவனே போற்றி!-இறைவா போற்றி!-ஈசா போற்றி!' என்று துதித்தார்கள். மாண்ட மகனை மீண்டும் பெற்ற தாய்-தந்தையர் அடைந்த மகிழ்ச்சியைச் சொல்ல வார்த்தைகள் கிடையாது. அமுகுரல் கேட்ட வீட்டிலும் மங்கல ஒலி எழும்படி அச்சிறுவனுக்கும் உபநயனம் செய்விக்கச் செய்து ஆசீர்வதித்தார். பிறகு தன் சேர நாட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். சுந்தரமூர்த்தி.

தம்மைத் தேடி வரும் தோழர் சுந்தரரை வரவேற்க தலைநகரான கொடுங்கோளுரை இந்திரபுரி போல அலங்கரிக்கச் செய்தார் சேரமான் பெருமாள். சுந்தரரை எதிர்கொண்டு அழைத்து, தம் அரண்மனைக்குக் கூட்டிப் போனார். ஆசார உபசாரம் செய்தார். விருந்து படைத்தார். பிறகு, பிரிந்திருந்த நாட்களில் நடந்தவற்றையெல்லாம் இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசி மகிழ்ந்தனர். நாட்கள் நகர்ந்தன.

ஒருநாள் சுந்தரர் திருவஞ்சைக்களம் என்னும் தலத்திலுள்ள ஆலயத்துக்குச் சென்று, பொன்னார் மேனியனான சிவனிடம் மனம் உருக "உணர்தற்கரிய ஜோதியே! உமையொருபாகா! சதாசிவா! இவ்வுலக வாழ்வு எனக்குப் போதும். என்னை மீண்டும் தங்களிடம் அழைத்துக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தயாபரனே! தயை செய்து என் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யுங்கள்” என்று கண்ணீர் மல்க, “தலைக்குத் தலைமாலை” என்னும் தேவாரத் தேன் பாவைப் பாடி நின்றார்.

சுந்தரரின் வேண்டுகோளை இறைவன் ஏற்றார். ஆலாலன் தம் அருகே வரவேண்டிய வேளையும் நெருங்கி விட்டதைக் கண்டார். தேவ கணங்களைத் தம் வெள்ளை யானையுடன் திருவஞ்சைக் களத்துக்கு அனுப்பினார்.

திருவஞ்சைக்களம் வந்த தேவர்கள் கைலை நாதனின் கட்டளையைச் சுந்தரரிடம் கூறி, வெள்ளை யானை மீது ஏறி அமர்ந்து திருக்கலாயம் ஏகுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். தம்பிரான் தோழர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. வெள்ளை யானை மீது ஏறி அமர்ந்தார். யானை வானத்திலே எழுந்து வடதிசை நோக்கிச் சென்றது. கைலாயம் போகும் வேளையிலும் அவர் நினைவு சேரமான் பெருமானிடமே இருந்தது. அரண்மனையில் இருந்த சேரமானுக்கு இறைவன் சுந்தரரின் நினைப்பைக் கூறி பட்டத்துக் குதிரை மீதேறி சுந்தரரைப் பின்பற்றும்படி உணர்த்தினார். சேரமான் பெருமான் விநாடியும் தாமதிக்காமல் தன் பட்டத்துப் பரி மீதேறி அமர்ந்து அதன் காதில் சிவாய நம என்னும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதினார். உடனே குதிரை ஆகாயத்தில் எழும்பிச் சென்றது. சுந்தரரின் வெள்ளை யானையை வலம் வந்து வணங்கி அதன் முன்னே கம்பீர நடை போட்டது.

வானத்திலே யானை மீது சென்று கொண்டிருக்கும் போது கூட சுந்தரமூர்த்தி, “தானெனை முன்படைத்தான்” என்னும் தேவாரத்தைப் பாடிக்கொண்டே போனார். திருக்கெலாயத்தை அடைந்த சுந்தரரும் சேரமாளும் இறைவன் சந்நிதானம் செல்ல முற்பட்ட போது, சுந்தரரை மட்டுமே உள்ளே போக அனுமதித்தனர் பூதகணக் காவலர்கள். இறைவன் திருமுன் சென்ற ஆலால சுந்தரர் தம்மை மீட்டுக்கொண்ட இறைவனின் கருணையைக் கூறி மெய்சிலிர்த்துப் பரவசமானார். பிறகு தன் நண்பர் சேரமான் கெலாயத்தின் நுழைவாயிலிலே தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதைக் கூறி அவரையும் அழைக்கத் தயை புரியுமாறு வேண்டினார்.

தன் தோழனின் விருப்பப்படி சேரமான் பெருமானையும் அழைத்து வரும்படி நந்திதேவரை அனுப்பினார். தேவர்களும் காணக் காத்திருக்கும் சிவனை நேரில் காணும் பாக்கியம் தமக்குக் கிடைத்ததை எண்ணி சேரமான், உமையொரு பாகனின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினார். சுந்தரரையும் சேரமானையும் தம் சிவகணங்களாக்கினார் இறைவன். வன் தொண்டர் பழையபடி ஆலால சுந்தரராகித் தம் தொண்டைத் தொடங்கினார். சேரமான் பெருமாள் சிவ கணங்களுக்குத் தலைவராகித் தொண்டு புரியலானார்.

இதனிடையில் பூவுலகில் அவதரித்த பரவையும் சங்கிலியும் தங்கள் கடமை முடிந்து கெலாயம் வந்தார்கள். கமலினியாகவும், அநிந்திதையாகவும் ஆகி பார்வதிக்குப் பணிவிடை செய்யலானார்கள்.

சுந்தரர் பாடிய இனிய எளிய தேவாரப் பாடல்கள் ஆழிசூழ் இவ்வுலகம் உள்ளவரும் அவர் புகழ் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும். எண்பத்தி மூன்று திருத்தலங்களில் சுந்தரர் பாடி இருக்கிறார்.

வாழி திருநாவலூர் வன்தொண்டர் பதம் போற்றி!

சுந்தரர் - வாக்கு

© 1910 - 1911

திருவெண்ணெய் நல்லூர்

பித்தா பிறை சூடி பெருமானே அருளாளா
எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்து உன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்

நல்லூர் அருள் துறையுள்
அத்தா உனக்கு ஆளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே.

பித்தனே! பிறையைத் தலை மாலையாகச் சூடி
இருக்கிறவனே! பெருமை உடையவனே! அருள்
செய்பவனே! சிறிது கூட மறக்காமல் உன்னை
நினைக்கிறேன்; என் மனத்தில் உன்னை வைத்து
இருக்கிறாய்; பெண்ணை என்ற பெயர் கொண்ட
ஆற்றின் தெற்குப் பக்கம் உள்ளது திருவெண்ணெய்
நல்லூர்; அவ்வூரில் உள்ள கோயிலின் பெயர்
திருவருட்டுறை; அத்திருவருள் துறையுள் இருக்கும்
தலைவனே! உனக்கு நான் (முன்பே) அடியவன்;
(இங்ஙனம் இருக்கும் பொழுது) 'நான் உனக்கு
அடியவன் அல்லன்' என்று இப்பொழுது
சொல்லலாமா?

மறவாது - மறக்காமல்; பெண்ணை - ஆற்றின் பெயர்;
தென்பால் - தெற்கு பக்கம்; அருள்துறை - கோயிலின் பெயர்;
அத்தன் - இறைவன்; ஆள் - அடிமை; இனி - இப்பொழுது.

காரூர் புனல் எய்திக் கரைகல்லித் திரைக்கையால்
பாரூர் புகழ் எய்தித் திகழ் பன்மாமணி உந்திச்
சீரூர் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர்
அருள் துறையுள்
ஆரூரன் எம்பெருமாற்கு ஆள் அல்லேன் எனலாமே.

மேகத்தில் இருந்து விழும் நீர் வெள்ளம் ஆக வருகிறது—அலைகள் ஆகிய கைகளால் கரைகளைக் குத்துகிறது. நிலம் முழுவதும் புகழ் பொருந்திப் பாய்கிறது. ஒளி பொருந்திய பல சிறந்த மணிகளைத் தள்ளிக்கொண்டு வருகிறது. அழகு பொருந்தி உள்ளது. பெண்ணையாறு; இதன் தெற்கு பக்கம் இருப்பது திருவெண்ணைய் நல்லூர். அவ்வூரில் உள்ளது திருவருட்டுறை என்ற கோயில். இக்கோயிலில் உள்ள இறைவனுக்கு 'ஆரூரன்' ஆகிய நான் அடிமை; (இங்ஙனம் இருக்க) 'நான் அடிமை அல்லன்' என்று கூறுவது பொருந்துமா?

கார் - மேகம்; புனல் - நீர்; திரை - அலை; பார் - பூமி; உந்தி - தள்ளி; ஆரூரன் - சுந்தரர்;

திருவதிகை

தம்மாளை அறியாத சாதியார் உளரே

சடைமேல்கொள் பிறையாளை விடைமேல்

கொள் விகிர்தன்

கைம்மாவின் உரியானைக் கரிகாட்டில் ஆடல்

உடையாளை விடையாளை கறைகொண்ட

கண்டத்து

எம்மான் தன் அடிக்கொண்டு என்முடிமேல் வைத்திடும்

என்னும்

ஆசையால் வாழ்கின்ற அறிவிலா நாயேன்

எம்மாளை எறிகெடில வரவீரட்டானத்து

உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன்போல்

யானே.

தம் தலைவனை அறியாத மக்கள் இருக்க முடியுமா? சடையின் மேல் பிறையை உடையவன்.

இடபத்தின் மேல் சவாரி செய்பவன். யானைத் தோலைப் போர்த்திக் கொண்டவன். சுடுகாட்டில் ஆடுபவன்—இடபக் கொடி உடையவன்—விஷக் கறை உள்ள கண்டத்தை உடைய தலைவன்—தன் திருவடியை என் தலைமேல் வைக்கும் என்னும் ஆசையால் வாழ்கிறேன்—நான் அறிவில்லாத நாய் போன்றவன். எம்பெருமான் - அலைகள் மோதும் கெடில நதியின் வடகரையில் (திருவதிகை) வீரட்டானத்தில் இருப்பவன் ஆகிய இறைவனைச் சிறிது பொழுது இகழ்ந்தது போல் யான் இருந்தேன் (அந்தோ).

தம்மான் - தன் தலைவன்; சாதியார் - மக்கள்; விடை - எருது; கைம்மா - யானை; கரிகாடு - சுடுகாடு; கண்டம் - தொண்டை; எம்மான் - என் தலைவன்; அறிவு இலா - அறிவு இல்லாத; உறைவான் - இருப்பான்;

என்பினையே கலனாக அணிந்தானை எங்கள்
எருதுஏறும் பெருமானை இசைஞானி சிறுவன்
வன்பனைய வளர்பொழில்குழ வயல்நாவ லூர்க்கோன்
வன்தொண்டன் ஆருரன் மதியாது சொன்ன
அன்பனை யாவார்க்கும் அறிவரிய அத்தர்
பெருமானை அதிகைமா நகருள்வாழ் பவனை
என்பொன்னை எறிகெடில வடவீரட்டானத்து
உறைவானை இறைபோதும் இகழ்வன் போல்
யானே.

எலும்பையே அணிகலமாக அணிந்தவனை,
எருதை ஊர்ந்து வரும் எங்கள் தலைவனை இசை
ஞானியாருடைய மகன் - வலிய பனை மரங்களை
யுடையதும், பொழில்கள் சூழ்ந்ததும், வயல்களை
உடையதும் ஆன திருநாவலூர் என்ற ஊர்க்குத்

தலைவன் — வன் தொண்டன் — ஆநரன் (ஆகிய சுந்தரன்) மதியாது சொல்லப்பட்ட அன்பு உருவினனை

யாராலும் அறிய முடியாத மேலான தலைவனை, திருவதிகை என்னும் பெரிய நகரத்தில் வாழ்பவனை, என் பொன் போன்றவனை அலைகள் எறியும் கெடில நதியின் வடகரையில் வீரட்டானத்தில் உள்ள இறைவனைச் சிறிது பொழுது இகழ்ந்து போல் இருந்தேன். (அந்தோ)

என்பு — எலும்பு; கலன் — ஆபரணம்; இசை ஞானி — சுந்தரரின் தாய்; சிறுவன் — மகன்; பொழில் — தோட்டம்; நாவலுரர்க்கோன் — சுந்தரர்; கோன் — அரசன்;

திருக்கழுமலம்

சாதலும் பிறத்தலும் தவிர்த்து எனை வகுத்துத் தன்னருள் தந்த என் தலைவனை மலையின் மாதிரை மதித்து அங்கோர் பால்கொண்ட மணியை வருபுளல் சடையிடை வைத்த எம்மானை ஏதிலென் மனத்துக்கோர் இரும்புண்ட நீரை எண்வகை யொருவனை எங்கள் பிரானைக் காதிவெண் குழையனைக் கடல்கொள மிதந்த கழுமல வளநகர்க் கண்டு கொண்டேனே.

இறத்தலும் பிறப்பதும் நீக்கி, என்னைப் படைத்து அருள் தந்த தலைவனை - மலைமகள் ஆகிய உமையைத் தன் ஒரு பங்கில் கொண்டவனை - மாணிக்கம் போன்றவனை - வானில் இருந்து வந்த கங்கையைச் சடையில் வைத்தவனை - என் தலைவனை - எனக்கு அயல் ஆகாதவனை - இரும்பு

உண்ட நீர் போல என் மனத்து உள்ளே கலந்து
நிற்பவனை - எட்டு வடிவமாகி நின்ற ஒருவனை -
என் தலைவனை - காதில் வெண் குழை
அணிந்தவனை - கடலில் மிதந்த கழுமலம் என்னும்
வளம் பொருந்திய நகரில் கண்டு கொண்டேன்.

தவிர்த்து - நீக்கி; மலையின் மாது - மலைமகள்; உமை; புனல்
- வெள்ளம், கங்கை; எம்மான் - எம் தலைவன்; எண் வகை - எட்டு
வடிவம் - நிலம், நீர், காற்று, தீ, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், உயிர்;
பிரான் - தலைவன்; வெண் குழை - வெண்மை நிறம் கொண்ட
காதணி; கழுமலம் - சீர்காழி;

செழுமலர்க் கொன்றையும் கூவின மலரும்
விரலிய சடைமுடி அடிகளை நினைந்திட்டு
அழுமலர்க் கண்ணினை அடியவர்க்கு அல்லால்
அறிவு அரிது அவன் திருவடி இனை இரண்டும்
கழுமல வளநகர்க் கண்டு கொண்டு ஊரன்
சடையன் தன் காதலன் பாடிய பத்தும்
தொழுமலர் எடுத்த கை அடியவர் தம்மைத்
துன்பமும் இடும்பையும் சூழ்நிலாவே.

செழிப்பான கொன்றை மலரையும், வில்வ
இலையையும், பொருந்திய சடையுடையவர்
சிவபிரான்; அவரை நினைந்து மலர் போன்ற இரண்டு
கண்களில் இருந்து நீர் வடிப்பர் அடியவர்கள்.
அத்தகைய அடியவர்களுக்கு அல்லாமல்
சிவபெருமானுடைய இரண்டு திருவடிகளும்
அறிவதற்கு அரியதாகும். அவற்றைக் கழுமலம் என்ற
வளம் பொருந்திய நகரில் கண்டு துரிசித்தார் ஊரன்
என்ற பெயரையுடையவர் - சடையனாருடைய
திருமகன் ஆகிய சுந்தரர். அச்சுந்தரர் பாடிய
பாடல்களைக் கொண்டு தொழுபவர் - மலர்

கொண்ட கைகளையுடைய அடியவர்களைத்
துன்பங்களும் இடையூறுகளும் சூழ மாட்டா.

கூவிளம் - வில்வம்; மலர்க்கண் - மலர் போன்ற கண்; இணை
- இரண்டு; அல்லால் - இல்லாது; அறிது அரிது - அறிவதற்கு
கடினம்; ஊரன் - சுந்தரர்; சடையன் - சடையனார்; சுந்தரரின் தந்தை;
இடும்பை - இடையூறு; சூழ்கிலா - சூழாது;

திருத்தொண்டத் தொகை

தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க்கு அடியேன்
இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்
இளையான்தன் குடிமாறன் அடியார்க்கும்
அடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்
விரிபொழிங்கூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டற்கு
அடியேன்
அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீகிக்கு அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கே ஆளே.

தில்லை என்னும் சிதம்பரத்தில் வாழும்
அந்தணர்களுடைய அடியார்களுக்கு அடியேன்; 'திரு
நீலகண்டன்' என்ற பெயர் உடையவனுக்கு அடியேன்;
கேட்ட பொருளை, 'இல்லையே' என்று கூறாமல்
கொடுத்த 'இயற்பகை' என்பவருக்கும் அடியேன்;
'இளையான் குடிமாறன்' என்பவருடைய அடியார்
களுக்கும் அடியேன்; வெற்றி கொள்வதில் மிகவும்
திறமையுடைய 'மெய்ப்பொருள்' என்பவருக்கு
அடியேன்; விரிந்த தோட்டங்கள் சூழ்ந்த
'செங்குன்றூர்' என்ற ஊரில் வாழ்பவர் ஆகிய 'விறன்
மிண்டன்' என்பவருக்கு அடியேன்; மென்மையான

முல்லை மாலை சூடிய 'அமர்ந்தி' என்பவருக்கு அடியேன்; ஆரூரன் ஆகிய நான் திருவாரூரில் இருக்கும் இறைவனுக்கு அடிமை.

தில்லை - சிதம்பரம்; வாழ் - வாழ்கின்ற; அந்தணர் - பிராமணர்; குயவனார் - மண்பாணை செய்கிறவர்; என்னாத - சொல்லாத; விரிபொழில் - விரிந்த தோட்டம்; குன்றை - செங்குன்றார்; தென் இந்தியாவில் மேற்கு பாகத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு இடம்; தார் - மாலை; ஆள் - அடிமை; ஆரூரில் அம்மான் - திருவாரூரில் உள்ள சிவபெருமான்.

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
 பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்
 சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
 திருஆரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
 முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு அடியேன்
 முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்
 அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்
 ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

சிவபெருமான் இடத்தில் பக்தி உடையவராய் வணங்குகிற எல்லாருக்கும் அடியேன்; சிவ பெருமானையே பாடுகிற அடியார்க்கும் அடியேன்; மனத்தைச் சிவபெருமான் இடத்தில் வைத்தவர்களுக்கு அடியேன்; திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் அடியேன்; மூன்று காலங்களிலும் சிவ விங்கத்தைத் தொட்டுப் பூசை செய்பவருக்கு அடியேன்; உடம்பு முழுவதும் திருநீறு பூசி இருக்கும் முனிவர்க்கும் அடியேன்; தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பால் கடல் கடந்து உள்ள நாடுகளில் இருந்து சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குபவர்க்கும் அடியேன்;

ஆரூரன் ஆகிய சுந்தரன் திருவாரூரில் உள்ள பெருமானுக்கு அடிமை.

பத்தர் - பக்தி உடையவர்; பணிவார்கள் - வணங்குகிறவர்கள்; சித்தம் - மனம்; முப்போது - மூன்று காலங்கள் - காலை, நண்பகல், மாலை; திருமேனி - சிவனின் லிங்க வடிவம்; தீண்டுவார் - தொடுவார்; நீறு - விபூதி; அப்பால் - வெளியே;

மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்

வரிவளையான் மானிக்கும் நேசனுக்கும் அடியேன் தென்னவனாய் உலகு ஆண்ட செங்கணார்க்கு

அடியேன்

திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க்கு அடியேன் என்னவனாம் அரண் அடியே அடைந்திட்ட சடையன்

இசைஞானி காதலன் திருநாவலூர்க் கோன் அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமை கேட்டு உவப்பார் ஆரூரில் அம்மானுக்கு அன்பர் ஆவாரே.

புகழ் பொருந்திய வேதத்தை ஒதுபவரும் 'திருநின்றவூர்' என்ற ஊரில் உள்ளவரும் ஆன 'பூசலார்' என்பவர்க்கு அடியேன் வரிகள் உள்ள வளையல் அணிந்த 'மானி' என்பவருக்கும் 'நேசன்' என்பவருக்கும் அடியேன்; சோழ அரசன் ஆகி உலகத்தை ஆட்சி செய்த 'செங்கணான்' என்பவர்க்கும் அடியேன். 'திரு நீலகண்ட (யாழ்ப்) பாணர்' என்பவருக்கும் அடியேன்; என் தந்தை சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தவர் சடையனார்; (என் தாய்) 'இசைஞானியார்' இவர்களுக்கு மகன் - 'திருநாவலூர்' என்ற ஊர்த் தலைவன் - அப்படிப்பட்டவன் 'ஆரூரன்'; 'அவன் அடிமை' என்று கூறிய இப்பதிகத்தைக் கேட்டு மகிழ்பவர்கள் திருஆரூரில் உள்ள இறைவனுக்கு அன்பர் ஆவார்கள்.

சீர் - புகழ்; மன்னிய - பொருந்திய; மறை - வேதம்; நாவன் - ஒதுபவர்; தென்னவன் - பாண்டியன்; பாணன் - யாழ் மீட்டுபவர்; என்னவன் - என் தந்தை; அரண் தேடி - இறைவன் அடி; அடைந்திட்ட - அடைந்த; காதலன் - மகன்; கோன் - தலைவன்; அன்னவன் - அப்படிப் பட்டவன்; உவப்பார் - மகிழ்பவர்; அம்மான் - இறைவன்; அன்பர் - பக்தர்.

திருக்கோளிலி

நீள நினைந்து அடியேன் உமைநித்தலும்
கைதொழுவேன்
வாளன் கண்மடவாள் அவள்வாடி வருந்தாமே
கோளிலி எம்பெருமான் குண்டையூர்ச் சில நெல்லுப்
பெற்றேன்
ஆளிலை எம்பெருமான் அவை அட்டித் தரப்பணியே.

இடைவிடாமல் நான் உன்னை நினைக்கிறேன்; தினந்தோறும் உன்னை வணங்குகிறேன்; வாள் போன்ற கண்களையுடைய அவள் (பரவையார்) வாடுகிறாள்; அவள் வருந்தாமல் இருக்க வேண்டும்; திருக்கோளிலி என்ற தலத்தில் இருக்கும் பெருமானே! குண்டையூரில் சிறிது நெல் பெற்று இருக்கிறேன்; அவற்றை எடுத்துச் செல்ல என் இடம் ஆட்கள் இல்லை; இறைவனே! அவற்றை எடுத்துச் செல்வதற்கு உதவி செய்ய (யாருக்காவது) கட்டளையிடு.

நீள - இடைவிடாமல்; நித்தலும் - நாள்தோறும்; கை தொழுவேன் - வணங்குவேன்; வாள் - ஓர் ஆயுதம், மீன்; மடவாள் - எளிமையான பெண்; அவள் - பரவை; நெல்லு - நெல்; அட்டித்தர - எடுத்துச் செல்ல; பணி - கட்டளை யிடு.

கொல்லை வளம்புறவில் திருக்கோளிலி மேயவனை நல்லவர் தாம்பரவும் திருநாவல ஊரனவன்

நெல்லிட ஆட்கள் வேண்டி நினைந்து ஏத்திய பத்தும்
வல்லார்
அல்லல் களைந்து உலகில் அண்டர் வானுலகு
ஆள்பவரே.

தோட்டங்களும் சிறு காடுகளும் பொருந்திய
வளம் உடையது திருக்கோளிலி; அத்திருக்கோளிலி
யில் உள்ள சிவபெருமானைச் சுந்தரர் பாடியிருக்
கிறார்; சுந்தரர் திருநாவலூர் என்ற ஊரவர்; அவர்
நல்லவர்களால் புகழப்படுபவர்; அவர் திருவாரூருக்கு
நெல்லை எடுத்துச் செல்ல 'ஆட்கள் வேண்டும்' என்று
நினைத்துப் பாடி இருக்கிறார்; அவர் துதித்துப் பாடிய
பத்துப் பாடல்களையும் அறிந்தவர்கள் (1) நில
உலகத்தில் துன்பங்களை நீங்குவார்கள். (2) தேவர்
உலகுக்குச் சென்று ஆட்சி செய்வர்.

கொல்லை - தோட்டம்; புறவு - சிறுகாடு; மேயவன் -
இருப்பவன்; பரவும் - புகழும்; திருநாவல் ஊரன் - திருநாவலூரைச்
சேர்ந்தவன்; இட - எடுக்க; ஏத்திய - துதித்த; அல்லல் - துன்பம்;
களைந்து - நீக்கி; அண்டர் - தேவர்; வான் உலகு - தேவர் உலகம்;

திருப்புகலூர்

தம்மையே புகழ்ந்(து) இச்சை பேசினும்
சார்வினும் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே எந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்
ஏத்தலாம் இடர் கெடலுமாம்
அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு
யாதும் ஐயறவு இல்லையே.

அவர்களையே புகழ்ந்து இன்பமாகப் பேசினாலும், அவர்களையேச் சார்ந்து இருந்தாலும், தொண்டர்களே! உலோபிகள் ஒரு சிறிதும் கொடுக்க மாட்டார்கள்; அவர்களைப் பாட வேண்டாம்; எந்தை ஆகிய புகலூரில் உள்ள இறைவனைப் பாடுங்கள். புலவர்களே! இறைவனைப் பாடினால் (1) இந்தப் பிறப்பில் உணவு கிடைக்கும். (2) ஆடை கிடைக்கும். (3) புகழும் கிடைக்கும் (4) துன்பம் கெடும். (5) அடுத்த பிறப்பில் சிவலோகம் ஆளலாம். இதற்கு எந்த விதமான சந்தேகமும் இல்லை.

தம்மை - அவர்களை; இச்சை - இன்பம்; சார்வினும் - சார்ந்து இருந்தாலும்; தருகிலா - தரமாட்டார்கள்; பொய்மை ஆளர் - பொய் ஆனவர்; உலோபிகள் - கஞ்சர்கள்; எந்தை - என் தலைவன்; பாடுமின் - பாடுங்கள்; புலவீரர்கள் - ஓ புலவர்களே; இம்மை - இப்பிறப்பு; கூறை - ஆடை; ஏத்தல் ஆம் - புகழ் கிடைக்கும்; இடர் கெடலும் ஆம் - துன்பம் நீங்கும்; அம்மை - அடுத்த பிறவி; ஐயறவு - சந்தேகம்.

செறுவினால் செழுங்கமலம் ஒங்குதென்
புகலூர் மேவிய செல்வனை
நறவறம் பூம்பொழில் நாவலூரன்
வனப்பகை யப்பன் சடையன் தன்
சிறுவன் வன்தொண்டன் ஊரன் பாடிய
பாடல் பத்திவை வல்லவர்
அறவனார் அடிசென்று சேர்வதற்கு
யாதும் ஐயறவு இல்லையே.

வளம் பொருந்திய வயல்களில் செந்தாமரை மலர்கள் வளர்கின்றன; அத்தகைய அழகிய புகலூரில் இருக்கிறான் சிவபெருமான்; தேனை உடைய பூஞ் சோலைகள் சூழ்ந்தது திருநாவலூர்; அத்திரு

நாவலூரில் வாழ்பவர் - வனப் புகையாருக்குத் தந்தை - சடையனாருக்கு மகன் - வன்தொண்டன் ஊரன் என்ற பெயருடையவர் சுந்தரர்; இப்பாடல்கள் பத்தையும் வல்லவர்கள், அறத்தையே வடிவாகக் கொண்டு சிவபெருமானின் திருவடிகளை அடைவர்; இதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.

செறு - வயல்; செழும் - செழிப்பு; கமலம் - தாமரை; ஓங்கும் - வளரும்; தென் - அழகிய; நறவன் - தேன்; பூம்பொழில் - பூஞ்சோலை; அப்பன் - தந்தை; அறவனார் - அறத்தையே வடிவாகக் கொண்டவர்; அடி - திருவடி; ஐயறவு - சந்தேகம்.

திருமழபாடி

பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலை அரைக்கு
அசைத்து
மின்னார் செஞ்சடைமேல் மிளிர் கொன்றை
அணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே உன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே.

பொன் போன்ற திருமேனியை உடையவனே! புலித்தோலை இடுப்பில் உடுத்திக் கொண்டவனே! மின்னல் போன்ற சிவந்த சடையில் விளங்கும்படியான கொன்றை மாலையை அணிந்தவனே! தலைவனே சிறந்த மணி போன்றவனே! மழபாடியுள் இருக்கும் மாணிக்கம் போன்றவனே! தாய் போன்றவனே! உன்னையல்லாமல் இப்பொழுது வேறு யாரை நினைப்பேன்!

பொன் ஆர் - பொன் போன்ற; மேனி - உடம்பு; அரை - இடுப்பு; அசைத்து - உடுத்தி; மின் - மின்னல்; மிளிர் -

விளங்குகின்ற; மன்னே - என் கடவுள்; மாமணியே - மணி
போன்றவனே; அன்னே - அன்னை;

ஏரார் முப்புரமும் எரியச் சிலை தொட்டவனை
வாரார் கொங்கையுடன் மழபாடியுள் மேயவனைச்
சீரார் நாவலர்கோன் ஆரூரன் உரைத்த தமிழ்
பாரோர் ஏத்தவல்லோர் பரலோகத்து) இருப்பாரே.

அழகு பொருந்திய மூன்று கோட்டைகளும்
எரிந்து போகுமாறு வில் வளைத்தவன்; கச்ச அணிந்த
மார்பினை உடைய உமையோடு மழபாடியுள்
இருப்பவன்; அச்சிவபெருமானைப் புகழ் பொருந்திய
திருநாவலூரில் வாழ்பவன் ஆகிய ஆரூரன் தமிழ்ப்
பாடல்களால் பாடினான்; அப்பாடல்களை
உலகத்தவர் பாட வல்லவர் ஆனால் சிவலோகத்தில்
இருப்பார்கள்.

ஏர் ஆர் - அழகு பொருந்திய; முப்புரம் - மூன்று கோட்டை;
சிலை - வில்; தொட்டவன் - வளைத்தவன்; வார் - கச்ச; கொங்கை
- மார்பு; மேயவன் - இருப்பவன்; சீர் ஆர் - புகழ் பொருந்திய; பார்
- உலகம்; பாரோர் - மக்கள்; பரலோகம் - சிவலோகம்;

திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி

மற்றுப் பற்று எனக்கு இன்றி நின்திருப்
பாதமே மனம் பாவித்தேன்
பெற்றாலும் பிறந்தேன் இனிப் பிறவாத
தன்மை வந்து எய்தினேன்
கற்றவர் தொழுது ஏத்தும் சீர்க்கறை
யூரில் பாண்டிக் கொடுமுடி
நற்றவா உனை நான் மறக்கினும்
சொல்லும் நா நமசிவாயவே.

வேறு எதுவும் எனக்குப் பற்றுக்கோடு இல்லை; உன் திருவடியையே என் மனத்தில் கொண்டேன்; அவ்வாறு கொண்டதும் நான் பிறந்தவனாகக் கருதிக் கொண்டேன்; இனி இன்னும் ஒரு பிறவி எடுக்காத தன்மையை அடைந்தேன். கற்றவர்கள் தொழுது ஏத்தும்படியான கறையூர் என்ற ஊரில் பாண்டிக் கொடு முடி என்னும் கோயிலில் இருக்கும் நல்லதவ வடிவை உடையவனே! உன்னை நான் மறந்தாலும், உன் திருப்பெயர் ஆகிய “நமசிவாய” என்பதை என் நாக்குச் சொல்லும்.

பற்று - ஆதாரம்; திருப்பாதம் - திருவடி; பாவித்தேன் - அடைந்தேன்; எய்தினேன் - அடைந்தேன்; கற்றவர் - படித்தவர்; மறக்கினும் - மறந்தாலும்; நா - நாக்கு;

கோணிய பிறை சூடியைக் கறை
யூரில் பாண்டிக் கொடுமுடி
பேணிய பெருமானைப் பிஞ்ஞகப்
பித்தனைப் பிறப்பு இல்லியைப்
பாணுலா வரி வண்டறை கொன்றைத்
தாரனைப் படப் பாம்பரை
நாணனைத் தொண்டன் ஊரன் சொல்லிவை
சொல்லுவார்க்கு இல்லை துன்பமே.

வளைந்த பிறையைச் சூடியவன்; கறையூரில் பாண்டிக்கொடுமுடி என்ற கோயிலை விரும்பி இருக்கிறவன்; தலைக்கோலம் உடையவன்; பித்தன்; பிறப்பு இல்லாதவன்; வரிகளை உடைய வண்டுகள் இசை பாடும் கொன்றை மாலையை அணிந்தவன்; படத்தை உடைய பாம்பை அரை நாண் ஆக உடையவன் - இப்படிப்பட்ட பெருமானின் தொண்டனாகி

ஊரன் இப்பாடல்களைப் பாடி இருக்கிறான்;
இவற்றைப் பாடுபவருக்குத் துன்பமில்லை.

கோணிய பிறை - வளைந்த பிறை; குடி - அணிந்து; பேணிய - விரும்பிய; பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலம் உடையவன்; பிறப்பு இல்லி - பிறப்பு இல்லாத; பாண் - பண் - இசை; உலா - பறந்து; வரி - கோடு; அறை - ஒலிக்கும்; தார் - மாலை; அரை நாண் - இடுப்புக் கயிறு; தொண்டன் - பக்தன்; ஊரன் - சுந்தரன்.

திருக்கூடலை ஆற்றார்

வடிவுடை மழுவுஏந்தி மதகரி யுரி போர்த்துப்
பொடியணி திருமேனிப் புரிசூழல் உமையோடும்
கொடியணி நெடுமாடக் கூடலை யாற்றாரில்
அடிகள் இவ்வழி போந்த அதிசயம் அறியேனே.

கூர்மையான மழுவைக் கையில் கொண்டவன்;
மதயானையின் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டவன்;
கரிந்த கூந்தலையுடைய உமையோடு இருப்பவன் -
கொடிகள் அழகு செய்யும் பெரிய மாளிகைகளை
யுடைய கூடலையாற்றாரில் இருப்பவன் - அச்சிவ
பெருமான் இந்த வழியில் வந்த அதிசயத்தை நான்
அறியாமல் போனேனே!

வடி - கூர்மை; மதகரி - மதயானை; உரி - தோல்; பொடி - திருந்று; புரிசூழல் - சுருள் கூந்தல்; நெடு மாடம் - பெரிய மாளிகை;
அறியேனே - அறியாமல் போனேனே.

கூடலை யாற்றாரில் கொடியிடை அவனோடும்
ஆடல் உகந்தானை அதிசயம் இதுவென்று
நாடிய இன்தமிழால் நாவலவூரன் சொல்
பாடல்கள் பத்தும் வல்லார் தம்வினை பற்று அறுமே.

திரு கூடலை மலையாற்றூரில் கொடி போன்ற இடையுடைய உமையோடு இருப்பவர். என் பொருட்டு திருவிளையாடலை விரும்பிச் செய்தார். இது அதிசயம் என்று ஆராய்ந்த இனிய தமிழால் திரு நாவலூரார் ஆகிய சுந்தரர் இப்பத்துப் பாடல்களைப் பாடி உள்ளார். இவற்றைப் பாட வல்லவர்களின் வினை கெடும்.

அவள் - உமை; உகந்தான் - விரும்பிச் செய்தான்; நாவலூரன் - திருநாவலூர் என்ற ஊரவன் - சுந்தரர்; பற்றும் - விவகும்.

திருமுதுகுன்றம்

பொன்செய்த மேனியினீர் புலித்தோலை

அரைக்கசைத்தீர்
முன்செய்த மூவெயிலும் எரித்தீர் முதுகுன்று அமர்ந்தீர்
மின்செய்த நுண்ணிடையாள் பரவை இவள்தன்

முகப்பே
என்செய்தவாறு) அடிகேள் அடியேன் இட்டளம்
கெடவே.

பொன் நிறம் பொருந்திய திருமேனியை உடையவரே! புலியின் தோலை இடுப்பில் அணிந்து கொண்டவரே! முன் தொல்லை செய்த மூன்று புரங்களையும் எரித்தவரே! திருமுதுகுன்றம் ஆகிய தலத்தில் உள்ளவரே! மின்னல் போன்ற நுட்பமான இடையை உடைய பரவை ஆகிய இவள் முன்னிலையில் அடியேனது துன்பம் கெடுமாறு நீர் என் செய்தீர்?

பொன் செய்த - பொன் போன்ற; மேனி - உடல்; அரை - இடுப்பு; மூ எயில் - மூன்று கோட்டை; முதுகுன்று - விருத்தாசலம்;

மின் செய்த - மின்னல் போன்ற; முகப்பு - முன்னிலை; அடிகேள் - இறைவனே; இட்டளம் - துன்பம்; கெட - நீங்க;

பிறையாரும் சடை எம்பெருமான் அருளாய் என்று முறையாய் வந்து அமரர் வணங்கும் முதுகுன்றர் தம்மை மறையார் தம் குரிசில் வயல் நாவல் ஆரூரன் சொன்ன இறையார் பாடல் வல்லார்க்கு எளிதாம் சிவலோகம் அதே.

“பிறை பொருந்திய சடையையுடைய எம் பெருமானே! திருவருள் செய்வாயாக!” என்று முறையாக வந்து தேவர்கள் வணங்கும் விருத்தாசலத்தில் உள்ள கடவுளை—

வேதம் வல்ல அந்தணர்களுக்குத் தலைவனும் வயல்கள் சூழ்ந்த திருநாவலூரினின்றும் ஆன ஆரூரன் என்னும் கந்தரர் பாடினார்.

இறைவனது திருவருள் பொருந்திய இப்பாடல் களைப் பாட வல்லவர்க்குச் சிவலோகம் எளிமையாகும்.

எம்பெருமான் - என் தலைவன்; அருளாய் - அருள் செய்வாய்; அமரர் - தேவர்; முதுகுன்றர் - விருத்தாசலத்தில் உள்ள இறைவன்; மறையார் - வேதம் வல்ல அந்தணர்; குரிசில் - தலைவன்; நாவல் - நாவலூர்; ஆரூரன் - கந்தரர்; சொன்ன - பாடிய;

திருக்கடவூர் மயானம்

மருவார் கொன்றை மதிசூடி மாணிக்கத்தின்
மலைபோல
வருவார் விடைமேல் மாதோடு மகிழ்ந்து பூதப்
படைகுழத்

திருமால் பிரமன் இந்திரற்கும் தேவர் நாகர்

தானவர்க்கும்

பெருமான் கடலூர் மயானத்துப் பெரிய பெருமான்

அடிகளே.

வாசனை பொருந்திய கொன்றை மாலையையும், பிறையையும் சூடியவர்; வெள்ளி மலையின் மேல் ஒரு மாணிக்க மலை வருவது போல வருவார்; உமாதேவியோடு மகிழ்ந்து இருப்பவர்; பூதப் படைகள் சூழ இருப்பவர்; திருமால், பிரமன், இந்திரன், தேவர்கள், நாகலோகத் தலைவர், அசுரர்கள் ஆகியோர்க்கும் தலைவன் ஆவார். அவர் திருக்கடலூர் மயானம் என்னும் தலத்தில் உள்ள பெரிய பெருமான் அடிகள் (சிவபெருமான்).

மரு - வாசனை; மதி - சந்திரன்; விடை - எருது; மாது - பெண், உமா; நாகர் - நாக லோகத்தில் இருப்பவர்; தானவர் - அசுரர்;

மாட மல்கு கடலூரில் மறையோர் ஏத்தும் மயானத்துப் பீடை தீர அடியாருக்கு அருளும் பெருமான் அடிகள் சீர் நாடி நாவல் ஆரூரன் நம்பி சொன்ன நல் தமிழ்கிலர் பாடும் அடியார் கேட்பார்மேல் பாவம்ஆன பறையுமே.

மாளிகைகள் பொருந்திய திருக்கடலூர் மயானத்தில் அந்தணர்களால் துதிக்கப்படுபவன் - அடியார்களுக்குத் துன்பம் தீர அருள் செய்பவன் - பெருமானடிகள் - இப்பெருமானுடைய - புகழை ஆராய்ந்து, திருநாவலூரன் - ஆரூரன் நம்பி ஆகிய சுந்தரர் நல்ல தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார் - இப்பாடல்களைப் பாடும் அடியார்கள், கேட்கும் அடியார்கள் - இவர்கள் செய்த பாவம் நீங்கும்.

மாடம் - மானிகை; மறையோர் - அந்தணர்; ஏத்தும் - புகழும்; பீடை - துன்பம்; அடியார் - புத்தர்; சீர் - புகழ்; நாவல் - நாவலுரன் - சுந்தரர்; நல் - நல்ல; தமிழ்கள் - தமிழ்ப்பாடல்கள்; பறையும் - விலகும்.

திருக்கேதாரம்

வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம் பாழ்போவது பிறவிக் கடல் பசினோய் செய்த பறிதான் தாழா(து) அறம் செய்மின் தடம் கண்ணான் மலரோனும் கீழ்மேல் உறநின்றான் திருக்கேதாரம் எனீரே.

வாழ்க்கை என்று சொல்லப்படுவது பொய்; இந்த உடம்பு மண் ஆவது உறுதி; அழிய வேண்டியது, பிறவி ஆகிய கடலே ஆகும். இந்த உடம்பு பசி நோயை உண்டாக்குகிற பையை உடையது. ஆகவே பிறவி நீங்க வேண்டுமானால் காலம் தாழ்த்தாது தருமம் செய்யுங்கள். பெரிய கண்களையுடைய திருமாலும் பிரமனும், நிலத்தின் கீழும் வானின் மேலும் சென்று தேடினார்கள். அங்ஙனம் தேடுமாறு நின்ற இறைவனுடைய திருக்கேதாரத்தைக் கூறுங்கள்.

வாழ்வு - வாழ்க்கை; மாயம் - பொய்; திண்ணம் - உறுதி; பாழ்போவது - அழிய வேண்டியது; பறி - பை; தாழாது - காலம் தாழ்த்தாமல்; தடங்கண்ணான் - திருமால்; மலரோன் - பிரமன்; எனீர் - கூறுங்கள்;

நாவின்மிசை அரையன் னொடுதமிழ் ஞானசம்பந்தன் யாவர்சிவன் அடியார்களுக்(கு) அடியான் அடித் தொண்டன்

தேவன் திருக்கேதாரத்தை ஊரன் உரை செய்த பாவின் தமிழ் வல்லார் பரலோகத்து(கு) இருப்பாரே.

தமிழில் வல்ல திருநாவுக்கரசரும், திருஞான சம்பந்தரும் சிறந்த சிவனடியார்கள்; அவர்களோடு யார் யார் சிவனடியார்களோ அவர்களுடைய அடியார்களுக்குத் தொண்டன்; ஊரன் அதாவது ஆரூரன் என்ற பெயர் உடையவன் ஆகிய சுந்தரன்; சிவபெருமானுடைய திருக்கேதாரம் என்ற தலத்தைப் பாடியிருக்கிறான்; அந்த இனிய தமிழ்ப் பாடல்களில் வல்லவர்கள் மேலுலகத்தில் இருப்பார்கள்.

அடித்தொண்டன் - அடியார்களுக்குத் தொண்டன்; பா - பாடல்; உரை செய்த - பாடிய; இன் தமிழ் - இனிய தமிழ்; வல்லார் - வல்லவர்; பரலோகம் - மேல் உலகம்;

திருக்கச்சி ஏகம்பம்

ஆலந்தான் உகந்து அமுது செய்தானை
 ஆதியை அமரர் தொழுது ஏத்தும்
 சீலந்தான் பெரிதும் உடையானைச்
 சிந்திப்பார் அவர் சிந்தை ஊளானை
 ஏலவார் குழலான் உமை நங்கை
 என்றும் ஏத்தி வழிபடப் பெற்ற
 கால காலனைக் கம்பன் எம்மானைக்
 காணக்கண் அடியேன் பெற்றவாறே.

விஷத்தை விரும்பி உண்டவனை - முதல் ஆனவனை - தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்கும் பெருமை மிகவும் உடையவனை - நினைப்பவர்களுடைய நினைவில் இருப்பவனை - மயிர்ச்சாந்து பூசிய நீண்ட கூந்தலை உடைய உமை எப்பொழுதும் துதித்து வழிபாடு செய்பவனை - யமனுக்கும் யமன் ஆனவனை - காஞ்சியில் ஏகம்பம் என்ற கோயிலில்

உள்ள இறைவனைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு கண்ணை அடியேன் பெற்றேன்! இது அதிசயம்!

ஆலம் - விஷம்; உகந்து - விரும்பி; அமுது செய்தான் - உண்டான்; ஆதி - முதல்; அமரர் - தேவர்; சீலம் - பெருமை; சிந்திப்பார் - நினைப்பவர்; சிந்தை - மனம்; ஏலம் - மயிர்ச்சாந்து; வார் - நீண்ட; குழல் - கூந்தல்; நங்கை - பெண்; ஏத்தி - புகழ்ந்து; வழிபடப் பெற்ற - வணங்குகிற; காலன் - யமன்; கம்பன் - காஞ்சியில் ஏகம்பம் என்ற கோயிலில் இருப்பவன்; எம்மான் - என் கடவுள்; காண - பார்க்க;

பெற்றம் ஏறுகந்து ஏற வல்லானைப்
பெரிய எம்பெருமான் என்று எப்போதும்
கற்றவர் பரவப் பாடுவானைக்
காணக்கண் அடியேன் பெற்றதென்று
கொற்றவன் கம்பன் கூத்தின் எம்மானைக்
குளிர் பொழில் திருநாவல் ஆரூரன்
நற்றமிழ் இவை ஈரைந்தும் வல்லார்
நன்னெறி உலகு எய்துவர் தாமே.

எருதை வாகனமாக ஏறிச் செல்ல வல்லவன்; 'பெரிய கடவுள்' என்று எப்பொழுதும் கற்றவர்களால் துதிக்கப்படுபவன் - 'இவனைக் காண அடியேன் கண் ஒளி பெற்றேன்' என்று பாடினார். எல்லாருக்கும் தலைவன்; திரு ஏகம்பத்தில் இருப்பவன்; கூத்தில் வல்லவன்; எம் இறைவன் இவனைக் குளிர்ச்சி பொருந்திய தோட்டங்களை உடைய திருநாவலூரில் வாழும் ஆரூரன்; நல்ல தமிழில் பத்துப் பாடல்கள் பாடினார்; இப்பாடல்களில் வல்லவர் இந்த உலகில் நல்ல நெறியை அடைவர்.

பெற்றம் - ஏறு - ஆளேறு; உகந்து - மகிழ்ந்து; கற்றவர் - படித்தவர்; பரவப்படுவான் - புகழப்படுவான்; பெற்றது - பெற்றேன்;

கம்பன் - திரு ஏகம்பத்தில் இருப்பவன்; கூத்தன் - கூத்து ஆடுபவன்; எம்மான் - எம் இறைவன்; குளிர் பொழில் - குளிர்ப்பொழில் - குளிர்ச்சி பொருந்திய தோட்டங்கள்; ஈரைந்து - பத்து; நன்னெறி - நல்வழி; எய்துவர் - அடைவர்;

திருவாரூர்

மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே
மூளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடி
ஆளாய் இருக்கும் அடியார் தங்கள் அல்லல்
சொன்னக்கால்
வாளாங்கு இருப்பீர் திருவாரூர் வாழ்ந்து போதீரே.

நான் உமக்கு என்றும் அடிமை; நான் உமக்கு ஆள்; நான் உம்மைத் தவிர்த்து வேறு எவரையும் விரும்பவில்லை. எரியாத நெருப்பு உள்ளேயே எரிந்து கொண்டிருக்கும். அது போல அடியார்கள் மனத்திலேயே வெதும்பி இருக்கிறார்கள். மிகவும் வாடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் உமக்கு அவர்கள் அடிமையாய் இருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் வருத்தத்தை உம்மிடம் சொன்னால் நீர் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கிறீர். திருவாரூரில் இருப்பவரே! நீரே வாழ்ந்து போங்கள்.

மீளா - நீங்க முடியாத; மூளாத் - எரியாத நெருப்பு; கனன்று - வெதும்பி; அடியார் - பக்தர்; அல்லம் - துன்பம்; சொன்னாக்கால் - சொன்னால்; வாளாங்கு - அமைதியாய்.

காரூர் கண்டத்து எண்தோள் முக்கண் கலைகள்
பலவாகி
ஆரூர்த் திருமூலட்டா னத்தே அடிப்போர் ஆரூரன்
பாரூர் அறிய என்கண் கொண்டீர் நீரே பழிபட்டீர்
வாரூர் முலையாள் பாகம் கொண்டீர் வாழ்ந்து போதீரே.

கருமை பொருந்திய கண்டம் உடையவர்; எட்டுத் தோள்களை உடையவர்; மூன்று கண்களை உடையவர்; பல கலைகளாக உள்ளவர்; திருவாரூரில் திரு மூலத்தானத்தில் இருப்பவர்; அடியவன் என்று சொல்லப்பட்ட ஆரூரன் என்ற பெயர் உடையவன் நான். ஊரார் யாவரும் அறியுமாறு என் கண் பார்வையை இழக்கச் செய்தீர். இதனால் நீர் பழியை அடைந்தீர். கச்ச அணிந்த முலை உடைய உமா தேவியை ஒரு பாகத்தில் உடையவரே! நீரே வாழ்ந்து போங்கள்.

கார் - கருமை; கண்டம் - தொண்டை; திரு மூலட்டானம் - மூலத்தானம்;

திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசி

எற்றான் மறக்கேன் எழுமைக்கும் எம்பெருமானையே
உற்றாய் என்று உன்னையே உள்குகின்றேன் உணர்ந்து
உள்ளத்தால்
புற்றொரு அரவா புக்கொளியூர் விநாசியே
பற்றாக வாழ்வேன் பசுபதியே பரமேட்டியே.

ஏழு பிறவிகளிலும் உன்னை நான் எங்ஙனம் மறக்க முடியும்? 'எம் பெருமானை அடைந்தாய்' என்று உன்னையே நினைக்கிறேன்; உன்னை மனத்தால் உணர்ந்து நினைக்கிறேன்; புற்றில் இருப்பதும் ஆடுவதும் ஆன பாம்பை அணிந்தவனே! புக்கொளியூர் என்ற ஊரில் அவிநாசி என்ற கோயிலில் உள்ள பெருமானே! உன்னையே பற்றுக் கோடாக வாழ்வேன்; பசுபதியே; பரமேட்டியே!

எற்றான் - எப்படி; மறக்கேன் - மறக்க முடியும்; எழுமை - ஏழு பிறப்பு; உற்றாய் - அடைந்தாய்; உள்குகின்றேன் - நினைக்கின்றேன்; உள்ளத்தால் - மனத்தில்; பற்று - பற்றுக்கோடு; பசுபதி - சிவன்;

உரைப்பார் உரையுநது உள்கவல்லார் தங்கள்
உச்சியாய்

அரைக்காடு அரவா ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாய்
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளியூர் அவிநாசியே
கரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளை தரச் சொல்லு
காலனையே.

உன்னைப் புகழ்பவருடைய சொற்களை
விரும்புகின்றவனே! உன்னை நினைப்பவர்களுடைய
தலை உச்சியில் வீற்றிருப்பவனே! இடுப்பில் ஆடுகின்ற
பாம்பை உடையவனே! ஆதியும் அந்தமும்
ஆகின்றவனே! உயர்ந்த காடுகளையும் சோலைகளை
யும் உடைய திருப்புக்கொளியூர் என்று வழங்கும்
அவிநாசி என்னும் தலத்தில் இருப்பவனே!
முதலையையும் யமனையும் குளக்கரையில் பிள்ளை
யைத் தருமாறு உத்தரவிடு.

உரைப்பார் - புகழ்பவர்; உகந்து - மகிழ்ந்து; உள்கவல்லார் -
நினைப்பவர்; அரை - இடுப்பு; அரவு - பாம்பு; அந்தம் - முடிவு; ஆதி
- ஆரம்பம்; புரை - உயர்ந்த; சோலை - தோட்டம்; கரைக்கால் -
குளக்கரை; காலன் - யமன்;

நீர்ஏற ஏறுநிமிர் புன்சடை நின்மல மூர்த்தியைப்
போர்ஏறது ஏறியைப் புக்கொளி யூர்அவிநாசியைக்
கார்ஏறு கண்டனைத் தொண்டன் ஆரூரன் கருதிய
சீர்ஏறு பாடல்கள் செப்பவல் லார்க்கு இல்லை துன்பமே.

கங்கை பொருந்திய சடை - விசாலமான சடை.
 புன்மையான சடை - இத்தகைய சடை உடையவன்;
 நின்மலன் ஆகிய கடவுள்; சண்டை செய்யும் எருதை
 வாகனமாக உடையவன்; திருப்புக்கொளியூர்
 அவிநாசியில் இருப்பவன்; கருமை நிறம் பொருந்திய
 கண்டம் உடையவன். இந்த இறைவனைத் தொண்டன்
 ஆகிய ஆரூரர் ஒன்றைக் கருதிப் பாடி இருக்கிறார்;
 அச்சிறப்பு உடைய பாடல்களைச் சொல்பவர்
 களுக்குத் துன்பம் இல்லை.

நீர் - கங்கை; ஏறு - பொருந்திய; நிமிர் - புரவிய; மூர்த்தி
 - கடவுள்; போர் ஏறு - சண்டை செய்யும் எருது; கார் - கருமை;
 கண்டன் - கழுத்து உடையவன்; செப்ப வல்லார் - சொல்ல வல்லார்;

திருவஞ்சைக்களம்

தலைக்குத் தலைமாலை அணிந்தது என்னே
 சடைமேல் கங்கை வெள்ளம் திரித்தது என்னே
 அலைக்கும் புலித்தோல் கொண்டு அசைத்தது என்னே
 அதன்மேல் கதநாகக்கச்ச ஆர்த்தது என்னே
 மலைக்கும் நிகர்ஒப்பன வன் திரைகள்
 வலித்து ஏற்றி முழங்கிவலம் புரிகொண்டு
 அலைக்கும் கடலம் கரைமேல் மகோதை
 அணியார் பொழில் அஞ்சைக்களத்து அப்பனே.

தலைக்குத் தலைமாலையை அணிந்தது ஏன்?

சடையில் கங்கையாற்றைத் தாங்கியது ஏன்?

கொல்லும் புலியின் தோலை உடுத்தது ஏன்?

அதன் மேல் கோபம் உடைய பாம்பைக் கச்ச
 ஆகக் கட்டியது ஏன்?

மலைக்கு ஒப்பான வலிமை பொருந்திய அலைகள் இழுத்து, மோதி, ஒலித்து, வலம்புரிச் சங்குகளைக் கரையில் சேர்க்கின்ற கடற்கரையில், மகோதை என்னும் நகரத்தில் உள்ளதும் அழகிய பொழில்கள் சூழ்ந்ததும் ஆன திருவஞ்சைக்களம் என்னும் கோயிலில் உள்ள தந்தையே!

தலைமாலை - மண்டை ஓட்டினால் ஆன மாலை; என்னே - என்ன? தரித்தது - அணிந்தது; அலைக்கும் - கொல்லும்; அசைத்தது - உடுத்தியது; கதம் - சீற்றம், கோபம்; நிகர் - சமம்; திரை - அலை; வலித்து - இழுத்து; முழங்கி - ஒலித்து; எற்றி - மோதி; கடல் அம்கரை - கடற்கரை; அணி - அழகு;

எந்தம் அடிகள் இமையோர் பெருமான்

எனக்கு என்றும் அளிக்கும் மணிமிடற்றன்
அந்தண் கடலங் கரைமேல் மகோதை

அணியார் பொழில் அஞ்சைக்களத்து அப்பனை
மந்தம் முழவும் குழவும் இயம்பும்

வளர்நாவ லர்கோன் நம்பியூரன் சொன்ன
சந்தம் மிகுதண் தமிழ்மாலைகள் கொண்டு
அடிவீழ வல்லார் தடு மாற்றிலரே.

எம்முடைய தலைவன்; தேவர்களுக்குத் தலைவன்; எனக்கு எப்பொழுதும் அருள் செய்பவன்; அழகு பொருந்திய கண்டத்தை உடையவன்; அழகிய, குளிர்ச்சி பொருந்திய கடற்கரையில் உள்ளது மகோதை. அம் மகோதையில் உள்ளது அஞ்சைக்களம் என்ற கோயில் - அது குளிர்ச்சி பொருந்திய பொழில்கள் சூழ்ந்தது. அக்கோயிலில் இருப்பவன்.

அத்தகையவனை மந்தமாக முழவும் சூழலும் ஒலிக்கின்றதும் (நன்மை) வளர்கின்றதும் ஆன

திருநாவலூரில் உள்ளவர்க்குத் தலைவன் - நம்பி ஆரூரன் ஆகிய சந்தரர் சந்தம் பொருந்திய குளிர்ந்த தமிழ்ப் பாடல்களால் ஆகிய மாலையைப் பாடியுள்ளான். அப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு சிவபெருமானது திருவடியில் பணிய வல்லவர்கள் தடுமாற்றம் இல்லாதவர் ஆவர்.

எம் தம் அடிகள் - எம் தலைவன்; இமையோர் - தேவர்; அளிக்கும் - அருள் செய்யும்; மிடறு - கழுத்து; அம் - அழகிய; தண் - குளிர்ந்த; கடல் அங்கரை - கடற்கரை; அணி - அழகு; பொழில் - தோட்டம்; மந்தம் - மெதுவாக; முழுவம் - வாத்தியம்; இயம்பும் - ஒலிக்கும்; சந்தம் - இசை; தடுமாற்று - தடுமாற்றம்; இலர் - இல்லாதவர்;

திருநொடித்தான் மாலை

தானெனை முன்படைத்தான் அதறிந்து தன்
பொன்னடிக்கே
நானென பாடல் அந்தோ நாயினேனைப் பொருட்படுத்து
வானெனை வந்துஎதிர் கொள்ள மத்தயானை அருள்
புரிந்து
ஊனுயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான் மலை
உத்தமனே.

இறைவன் என்னை முன்பு பிறக்கச் செய்தான்; அதன் கருத்தை அறிந்தேன்; அவனுடைய பொன் போன்ற திருவடிகளைப் பற்றி நான் என் பாடல் பாடினேன்! அந்தோ! நாய் போன்ற என்னைப் பெருமைப்படுத்தினான்; தேவர்கள் வந்து எதிர் கொள்ளுமாறு செய்தான்; பெரிய யானையை (ஊர்தியாக)க் கொடுத்தான்; இந்த உடம்பில் உள்ள உயிரைச் சிறப்பு அடையுமாறு செய்தான் - திரு

நொடித்தான் மலை என்று கூறப்படும் திருக் கயிலையில் இருக்கும் சிறந்தவன்.

படைத்தான் - பிறக்கச் செய்தான்; பொன் அடி - பொன் போன்ற அடி; என் பாடல் - என்ன பாடல்; அந்தோ - அச்சோ; நாயினேன் - நாய் போன்றவன்; பொருட்படுத்து - மதித்து; வான் - தேவர்; மத்தயானை - பெரிய யானை; அருள் புரிந்து - கொடுத்து; ஊன் - உடம்பு; நொடித்தான் மலை - கயிலை மலை; உத்தமன் - சிறந்தவன்;

ஊழிதொறு ஊழிமுற்றும் உயிர்பொன் நொடித்தான்
மலையைச்
சூழிசை இன்கரும்பின் சுவை நாவல ஊரன் சொன்ன
ஏழிசை இன்தமிழால் இசைந்து ஏத்திய பத்தினையும்
ஆழிகடல் அரையா அஞ்சை அப்பர்க்கு அறிவிப்பதே.

ஊழி வெள்ளங்களில் மூழ்கி விடாமல் உயர்வது; பொன் நிறம் உடையது திருநொடித் தான் மலை அம்மலையைத் திருநாவலூர் என்ற ஊரவர் ஆகிய சுந்தரர், புகழ் பொருந்தியதும் - இனிய கரும்பின் சுவை போன்ற இனிமையுடையதும் ஏழ் இசை பொருந்தியதும் ஆன இனிய தமிழால் பாடினார் இங்ஙனம் விரும்பிப் புகழ்ந்த பாடல்கள் பத்து. ஆழமான கடலுக்கு அரசனே! அவற்றைத் திரு அஞ்சைக் களத்தில் இருக்கும் சிவபெருமானுக்கு அறிவிப்பாய்.

ஊழி - உலகம் அழியுங் காலத்து பெருவெள்ளம்; முற்றும் - முழுவதும்; இன் கரும்பு - இனிய கரும்பு; அரையா - அரசனே; அஞ்சை அப்பர் - சிவபெருமானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

